

VISION

BEFORE TOOLS

Vos & van der Loop Gbr.

Het 'vergeten' tijdspad.

De anatomische ontleding van een bewijscorpus voor moord door brandstichting; met het 'scheermes' van Ockham.

Een presentatie van kardinale onderzoeksblunders, gevolgd door een chronologische reconstructie en vaststelling van de oorzaak en toedracht van de brand op 17 juli 1995 te Steensel, met daarbinnen een kritische beschouwing van de bewijsmiddelen bij het arrest van het Hof te Den Bosch van 20 februari 2001
Parketnummer 20.0001 93.97,

ten behoeve van een aanvraag tot herziening en de afwikkeling daarvan.

Opgesteld door:
Drs. F.W.J. Vos
F.I. Fire E.

Schottheide, 17 mei 2008.

Conclusies als samenvatting 2

1 Inleiding 7

1.1 Aanleiding tot dit onderzoek	7
1.2 Vraagstelling	7
1.3 Methode	7

2 Kardinale onderzoeksblunders in de zaak OM/Sweeney 8

2.1 Hoe zijn de <i>'relatief grote hoeveelheden terpentine'</i> vastgesteld?	8
2.1.1 Inleiding: de rechterlijke macht op excursie in deskundigenland	8
2.1.2 De zogenaamd <i>aangetoonde</i> terpentine in de slaapkamer	8
2.1.3 De voorspelbare en gemanipuleerde contaminatie	12
2.1.4 <i>Relatieve</i> hoeveelheden vaststellen: Hoe gaat dat in zijn werk?	12
2.1.5 De opzettelijk of onverantwoord onbenullig gecontamineerde monsters op weg naar de gaschromatograaf van de justitielaborant	15
2.1.6 Van molecuul hoeveelheid, in warmgestookte dampen uit een oven, naar het gaschromatogram en terug naar de oorspronkelijk aanwezige stoffen in hun oorspronkelijke aggregatietoestand	17
2.1.7 Aanvullende indirecte aanwijzingen van de TR voor terpentine	20
2.1.8 De afwezige interne terpentine sporen bij het slachtoffer	21
2.1.9 Ongebruikte doch 'verdacht' aanwezige vloeistoffen in het arrest	21
2.2 Het heropende Gerechtelijk Vooronderzoek in Hoger Beroep	24
2.2.1 De vragen voor de rechter commissaris	24
2.2.2 De beantwoording van de brandtechnische vragen	24
2.2.3 De aanvullende overwegingen tot bewijs in het arrest	44

3 De chronologische reconstructie; het 'vergeten' tijdspad 48

4 De oorzaak en toedracht van de brand te Steensel 56

4.1 De intensiteit-, beweging- en roetsporen	56
4.1.1 Over de niet vastgestelde en/of vermeden sporen	56
4.2 Over het verzaken van de normatief verplicht successieve eliminatie van onschuldige oorzaken vooraf, en methodologisch voorwaardelijk aan, de dan pas toelaatbare eventuele vaststelling op bewijs: de brand is aangestoken	58
4.3 Het gebied, de plaats en het punt van brandoorsprong	58
4.3.1 De wand en plafondsporen in de empirisch objectief feitelijke, niet juridisch gefabuleerde, omstandigheden	58
4.3.2 Hoe juridisch <i>'waarschijnlijk'</i> of <i>'zeker'</i> was de brandstichting en is dat ook probabel?	59
4.3.3 De smeulende sigaret(punt) als te elimineren brandoorzaak	61

5 De veroordeling van Al Jeballi voor de Schipholbrand 68

Conclusies als samenvatting

1. *De pertinente leugen, of onverantwoord onbenul bij de TR en de justitielaborant, bij eerst nu aangetoonde normschending, als dan feitelijk forensisch wetenschappelijk ondeugdelijk bewijsfundament van de zaak, is daarmee een nieuwe feitelijke omstandigheid voor het Hof.*

2. *De vastgestelde feitelijke omstandigheid: het lopen van brandweerlieden, dwars door daar bekend aanwezige (onschuldige) koolwaterstofhoudende brandresten en aanstekervloeistof op de plaatsen van monsternamen, is niet vermeld op de aanvraag gezonden aan de laborant. Het normvoorschrift om daar 'bij voorkeur' niet te bemonsteren is praktisch 'omgekeerd' uitgevoerd.*

Dit is destijds door het Hof ten onrechte niet als belangrijk gezien voor de beoordeling van de daarmee afwezige diagnostische bewijswaarde.

Die diagnose werd destijds op misleiding, als 'waarschijnlijk' positief en ook nog forensisch onverantwoord als een vloeistofvolume hoeveelheid, geaccepteerd als wettig en overtuigend bewijs.

Het Hof is, opzettelijk of op onverantwoord onbenul binnen het OM, in forensisch wetenschappelijke onwetendheid gelaten omtrent feitelijke contaminatie bij brandmonsters en de normschendingen daarbij; van die normen die nota bene diagnostisch onverantwoorde rechterlijke oordelen zouden moeten voorkomen.

3. *Het Hof werd in dwaling gebracht door de 'techno babble' en normschendingen van de justitielaborant en de TR met hun waarnemingsleugen daar bovenop.*

Er is empirisch feitelijk nooit een brandversnellend middel "in relatief grote hoeveelheden" aangetroffen in Steensel op de zogenaamde plaats delict.

4. *Vaststaat dat de vloer rond en onder de jerrycan of fles bij de badkamer nooit als eerste of laatste in brand heeft gestaan. Zodat daarmee er dus nooit een punt van branddoorsprong met een aangestoken vloeistof kan zijn geweest; zoals herhaald wordt gefabuleerd in deze zaak en brandtechnisch zo is gemanipuleerd(OM).*

Papier (etiket), en de kunststof zelf, hadden dat in Steensel nooit overleefd.

Datzelfde geldt naar analogie voor de plek van monster 5, door de teruggevonden gedeeltelijk door brand aangetast pakje sigaretten en leeggelopen aansteker.

Vaststaat dan ook dat de temperatuur van de fles of de polytheen jerrycan, op grond van de fysisch bekende smelteigenschappen, nooit hoger is geworden dan 130° C; gedurende de gehele periode van de bedbrand tot aan 03:50 uur. Die waarnemingen maken elke 'separate' brand daarmee onmogelijk; zeker een dergelijke beweerdelijk met vloeistof aangestoken brand. Dat falsifieert dan 'ab sofort' elke bewezen verklaarde 'brandhaard' op vloerniveau, in of nabij het hele vlekkengebied met de kunststof voorwerpen, monsters 1, 2 en 3 en verder rond monster 5. Nieuws voor het Hof.

5. *Het door de AG spreken over 'reusachtige hoeveelheden die moeten zijn gebruikt' wijst niet op een tunnelvisie maar op forensisch technisch onverantwoorde, mogelijk groepshysterische, overdrijving; als surrogaat voor rationeel onbevangen en wetenschappelijk betrouwbare observatie tot bewijsgaring.*

6. *Binnen alle (3) gewone Nederlandse rechtsmiddelen in deze zaak, en door alle rechtshandhavers en 'deskundigen', werden 'relatief grote hoeveelheden' vloeistof op plekken in het tapijt, zogenaamd 'aangetoond' door de TR, voor waar aangenomen. Feitelijk als forensisch misleidend verkocht nepbewijs voor het corpus delicti.*

7. *Het rechterlijk schuldoordeel werd geheel uitbesteed aan TNO, naast het inzetten van de commercieel uitgevende impliciete 'leugendetector' daarbinnen.*

Materieel was er in het geheel geen bewijs voor brandstichting noch voor een afwezig alibi van verdachte. Alles hing af van het inkopen van te fabriceren bewijs en het opzettelijk nalaten van toetsing op de empirische feiten daaraan vooraf te Steensel vastgesteld.

Daarin wordt, ongevraagd door het Hof (in eerdere samenstelling) direct de vraag naar de oorzaak van de brand als misdrijf, commercieel wetschendend op eigenrichting ter hand genomen. De opsporing met betrekking tot het gehele gekwalificeerde misdrijf werd particulier in opdracht en betaling door het OM uitbesteed in de zaak Sweeney; ofschoon de Grondwet en de Wet Sv en het EVRM dat verbiedt.

*BW 3; 14,15 ontzegt Reijman (TNO) elke 'civiele' bevoegdheid die in strijd is met het publiekrecht. Voor het Hof, die om deze wet- en (mensen)rechtenschendende trucs van het OM in nauwe samenwerking met de rechter-commissaris mr. D.H. te Beek niet heeft gevraagd, is dit een nieuw feit. Het Reijman (TNO) bewijs was onwettig
'The fruits of the poisonous tree.'*

8. *Op grond van de beschikbare wetenschappelijke literatuur hadden de 'deskundigen' van het Hof nooit tot de conclusie kunnen komen dat een ontsteking van het bed door sigaretten 'onwaarschijnlijk' zou zijn en brandstichting met zekerheid gepleegd was.*

Reijman trok zelf die conclusie over de sigaret als ontstekingsbron niet; op zijn als 'blunder' beoordeelde 'mislukte' testen. Hij zweeg, voor een forensisch deskundige 'oorverdovend', op dit punt. Hij 'sprong' naar het oordeel op eigenrichting: brandstichting en pleegde daarmee meteen karaktermoord op de verdachte als: 'leugenaar'.

Mogelijke meened werd door hem niet geschuwd. De in zijn door hemzelf onder ede genoemde en 'van belang' geachte literatuur, met daarin duidelijk expliciet wel aanwezige normen en waarschuwingen, schuwde hij opzettelijk wel.

Hieruit blijkt nu achteraf een in essentie methodologisch onverantwoorde en zelfs antiwetenschappelijke aanpak van 'deskundige' Reijman.

Zodoende kon hij feitelijk destijds nooit voor forensisch deskundige doorgaan en zijn zijn conclusies forensisch wetenschappelijk materieel en formeel onbruikbaar.

Een nieuwe feitelijke omstandigheid voor het Hof.

9. *Door de symmetrische oppervlakkige tweedegraadsbrandwonden is in te zien, bij gebruik van een 'body diagram' dat kan worden opgerold, dat de positie waarin het slachtoffer is gevonden precies past bij een egale aanstraling vanuit de rooklaag onder het zwaar beroete gipsplafond bovenin de garderobekamer.*

Een luchttemperatuur, van 70 ° C maximaal, doet die verwondingen al binnen een minuut ontstaan; dus was er ter plaatse voortdurend een lagere luchttemperatuur gedurende de gehele periode van de brand (van 02:30 uur tot na 03:50 uur).

Als hete (lucht)geleiding of convectie de oorzaak was geweest dan had de gehele blootgestelde huid (voorzijde armen en ook buik en borst) ook die verwondingen opgelopen. De rechtzijdige beroeting van de huid kan door het brandende bed (begin) of later door de gordijnen van de balkondeur worden verklaard.

De gestelde vraag 2 c. werd eerder niet beantwoord; waardoor de brandtechnische representativiteit van de onwettige en opzettelijk normschuwendende 'nabootsingen' niet, zoals toch juridisch beoogd en commercieel toegezegd, tijdig werden getoetst.

Een dergelijke rechterlijke toets had vroegtijdig de, door het OM gemanipuleerd ingekochte en normschuw uitgevoerde, fratsen van Reijman, als: 'uitermate ondeskundig, gemanipuleerd en opzettelijk normschuw uitgevoerde nabootsingen' moeten ontmaskeren.

Dit dan nog even afgezien van de wet – en rechtenschendingen hierbij; die zijn, op ervaring, als usance te benoemen in dergelijke zaken.

10. Met 'Ockham's razor' al mentaal hygiënisch middel tot het bereiken van de eenvoudigste reconstructie hypothese, met beoogd zo weinig mogelijk 'steunhypothesen' maar wel met alle empirische feiten, zou ieder deskundige brandonderzoeker geconcludeerd hebben: de verbrandingen zijn opgelopen in de garderobekamer door stralingswarmte vanuit de hoge rookwolk aldaar; tijdens de periode dat zij het bewustzijn (geleidelijk geheel) verloor.

Dit na de vlucht, weg van het brandende/schroeiende bed, voor 02.30 uur.

De getuigenwaarneming van een twintigtal minuten op een raam en/of sponning tikken vanuit het huis (garderobekamer,) waar op die tijd alleen het slachtoffer aanwezig was, het aantreffen aldaar van onverbrande afgetrokken vitrage, een hamertje, en recht daarvoor op nog geen meter afstand aan de binnenzijde beschadigd (gescheurd) dubbelglas, sluiten de krampachtige volgehouden verzonnen slaapkamer plaatsbepalingen en 'gebrachte bewusteloosheid' feitelijk ook uit. (Zie reconstructie.)

In ieder geval is het medisch biologisch onmogelijk dat Suzanne Davies ooit op een aangestoken bed met een terpentine brand van enige liters aldaar of in de directe omgeving daarvan heeft gelegen; al helpen ongebreidelde fantasieën in het dossier, met vrijwillige vermijding van elke empirische verankering, nog zo goed bij het 'enthousiast' demoniseren en veroordelen van een verdachte.

Als eerste treedt, bij een 'nagebootste' met verzonnen liters brandstof aangestoken brand, acuut dodelijk zuurstoftekort op¹; gevolgd door een (gedeeltelijke) crematie noodzakelijk met dan veel ernstigere verwondingen dan de empirisch vastgestelde oppervlakkige tweedegraad brandwonden en rookgasvergiftiging.

De redelijke vraag had gesteld moeten worden (door de deskundigen op zijn minst): "Hoe overleeft een mens dan, onder zuurstofconcentraties die voor de aangestoken testbranden verstikkend bleken te zijn? En, hoe kan zij daarop dan toch nog zolang ademen dat een koolmonoxidevergiftiging kon worden vastgesteld?"

(Dosis = blootstellingconcentratie x tijd.)

Gelet op de vastgestelde verwondingen van Suzanne Davies, slechts tweedegraad oppervlakkige brandwonden op armen, benen en rug, evenredig verdeeld over beide lichaamshelften, blijkt dat er lokaal in haar huid geen temperatuur gedurende een minuut hoger dan 70° C kan zijn bereikt gedurende de gehele periode dat Suzanne op de verdieping aanwezig was; inclusief de stoomblussing.

De feitelijk vastgestelde omstandigheid op sporen, tonen het warmteoverdracht mechanisme met het hoogste warmte afgiftetempo; een hete roetwolk boven haar; eventueel met de (stoom)blussing als hoogste energieleverancier.

Het patroon van de verbrandingen past precies bij de 'ingerolde' houding waarin zij is aangetroffen blijkende uit het ontbreken van brandwonden aan de voorzijde van haar lichaam: binnenzijde armen, borst/buik, bovenbenen symmetrisch diagonaal en onderbenen, geen verbrandingen in de diepere luchtwegen en geen haarverschroeiingen. Dit patroon van verwondingen verdraagt zich in het geheel niet met direct nabije aanwezigheid van vlammen²; daaraan is Suzanne Davies dus nooit direct blootgesteld geweest.

Het Hof liet zich gaan in fabuleren met de daarbij optredende groepshypnotische en suggestieve emoties over een gruwelijk veroorzaakte dood op het bed. Terwijl ook nog tegelijk voor waar werd aangenomen dat zij al door iemand, niet zijnde zichzelf of een derde, 'dus' de verdachte, buiten bewustzijn was 'gebracht' op het bed. Dan pas, op deze eigen verzinsels, wordt voor het Hof de empirisch ongespecificeerd gelaten 'late' vluchtreactie: 'onbegrijpelijk'.

¹ Fire Protection Handbook. Sixteenth Edition. The characteristics and behaviour of Fire. Combustion products and their effects on Life Safety. Development of toxic hazards. 4-38 e.v.

² Kirk's Fire Investigation.

Op een gefantaseerde locatie en positie van het slachtoffer, bereikt door een gefantaseerd aldaar aangebrachte bewusteloosheid, met gefantaseerde middelen, bij een evident levend bewegend slachtoffer direct na het begin van de brand en langere tijd daarna, komt het Hof tot het onverbiddelijke inzicht:

De verdachte heeft haar op het bed op onbekende wijze tot bewusteloosheid gebracht en daarna het bed en de omgeving aangestoken met een voorbereide sprenkeling van gefantaseerd aanwezige liters terpentijn.

Dat heette juridisch daarop: een wettig en overtuigend bewezen moord.

11. Het doel, semantisch sluw verpakt in de ‘verkopertruc’, heiligde de middelen, bij het OM, TNO (Reijman, nu DGMR) en de RC.

Dit bij hun pogingen om, als uiterst subjectieve leugendetectoren, eerst een karaktermoord en direct daarop ‘brandbeproeft’ eigenrichting op de verdachte los te laten.

Deze praktijken omzeilen ‘en passant’ daarmee de wetten en de mensenrechten; en tevens opzettelijk de wetenschappelijke methodologische en juridische strengheid behorende bij gewetensvol uitgevoerd empirisch forensisch onderzoek.

Raadsheer Nuis c.s.³ concludeerden dat de rechtshandhaving in de gevarezone is gekomen; door het onwettige optreden van private speurders binnen de vanuit de Grondwet te regelen en in Sv geregelde wettelijke opsporing (onderdeel van strafvordering; als de voorgeschreven codificatie van strafrechtspleging vanuit de Grondwet). Binnen commercieel ingekochte ‘eigenrichting’ en schending van de wet Sv bestaat al geen ‘gevaar voor rechtshandhaving’ meer; de in wetten geborgde onpartijdige strafrechtspleging wordt grofweg door de Staat geheel omzeild.

12. Suzanne Davies heeft, bij verminderd bewustzijn door zuurstoftekort, alcohol en gaandeweg CO en HCN vergiftiging, geprobeerd, een klein half uur lang, hulp in te roepen en kon daarbij de telefoon naast de rechterzijde van haar brandende bed om 02:38 uur (PAC) niet meer bereiken.

Het stoppen van het tikken om 02:50 uur valt samen met het bellen aan de voordeur door de sleutelhouders.

13. Een klein uur nadat Sweeney was vertrokken, werd er, bij specifiek gerichte waarneming, geen rook waargenomen in of buiten de voorzijde van het pand waar de slaapkamerramen van de betrokken kamer en de badkamer ook op uitkwamen.

Dit geeft geen enkele steun voor het vermoeden van het Hof, dat er een snel tot vlamoverslag ontwikkelende brand, vooraf aan 02:35 uur opzettelijk met liters vloeibare brandstof is aangestoken en falsifieert dat vermoeden op gebrek aan onderbouwende empirisch feiten en bij logisch samenhangende feiten die daarmee allen in tegenspraak zijn. Dit is een samengesteld nieuwe feitelijk omstandigheid voor het Hof: het objectieve tijdspad is onverenigbaar met de bewezenverklaring die slechts op de virtuele tijden in de nabootsingen was gebaseerd.

14. Het door het Hof kritiekloos overnemen van de uitkomsten, van de gefantaseerd sensationele nabootsingen, waarbinnen werd voorbijgegaan aan de empirische (chronologisch beoordeelde) feiten, blijkt nu, in redelijkheid en zeker ook na toepassing van de eerder voor het Hof verzwegen feiten, onverenigbaar met de werkelijk vast te stellen feitelijke omstandigheden.

De betrokken brandstof op dat moment; het dubbelbed, is bij de toegenomen ventilatie door het breken van het deurglas sneller/feller gaan branden; een kwartier lang, tot de blussing door de brandweer, waarbij het bed al vrijwel geheel was opgebrand.

³ ‘Particulier Speurwerk verplicht’, Mr. J.D.L Nuis e.a. Forensische Studies Deel 13, Kon. Vermande. N.a.v. een uitgevoerd onderzoek in opdracht van de Raad voor de Rechtspraak

In deze heetste fase van de brand loopt Suzanne Davies dan haar oppervlakkige brandwonden op door stralingswarmte vanuit de gebufferde rooklaag boven haar in de garderobekamer en eventueel blusstoom en de daardoor hogere soortelijke warmte van het luchtmengsel. Zij raakte steeds verder bedwelmd door CO en HCN; de zuurstoftoename door het gesprongen deurglas en/of gat in het verlaagde plafond werd daardoor ineffectief voor haar.

15. Naast de vergissing, door het weglaten van een onmisbare zin uit een citaat, dat een nieuwe feitelijke omstandigheid oplevert, wordt geconcludeerd dat het Hof selectief citeerde om op onredelijke wijze de Reijman fratsen als bewijs voor brandstichting te kunnen gebruiken. Dit, door daarbij de wetenschappelijk gemotiveerde kritiek van Prof. Barnett en drs. Bijl volledig te negeren en nota bene Bijl's kritische bijstelling 'per vergissing' als steun voor de Reijman 'conclusie' te gebruiken. Die vernietigende kritiek van drs. L.J. Bijl werd hiermee in effect valselijk tot zijn tegendeel gedenatureerd door het Hof.

16. Een bedrieglijke vermindering van testliteratuur, bij dan valse deskundigheidspretentie, en door malversatie bij de testopstellingen, gepleegd door de technische rechercheurs en 'testdeskundige' Reijman ook bij de sigarettenproeven is aangetoond; terwijl dit de enig 'probabele' oorzaak is en was van de brand te Steensel. Ook, dat de gehoorde deskundige drs. J.L. Bijl nu achteraf vaststelt dat het Hof zijn uitspraak over 'waarschijnlijkheid' nooit voor een (quasi statische) bewijsuitspraak had mogen toepassen.

Dit zijn samengestelde nieuwe feitelijke omstandigheden voor het Hof; waarbij zijn gebleken eigen ondeskundigheid, zelfstandig toegepast in hun onjuiste, en in effect antiwetenschappelijke beoordeling, mogelijk niet als extra 'novum' zal worden geaccepteerd door de Hoge Raad.

17. Het Hof wist juridisch van die falsifiërende waarnemingsfeiten, maar niet in een deskundig en integer beoordeelde samenhang van feitelijke omstandigheden; dus is dit een juridisch nieuw feit.

Hiermee is de zo gewenste virtuele vlamoverslag (flashover), als zijnde mogelijk of zelfs bewezen surrogaat voor de werkelijke feitelijke omstandigheden te Steensel, gefalsificeerd. Daarmee is ook gefalsificeerd het inbrengen van enige liters terpentijn en ontsteken van meerdere branden daarmee. Hiertoe ontbreken immers de sporen; bij toepassing van referentieliteratuur. Die beeldend verklarende objectieve literatuur die geschuwd werd door de TR en ook nog expliciet door de zogenaamde 'tegendskundige' Postema. Die verzonden meervoudige branden hadden kortstondig acuut dodelijke sporen achtergelaten; waardoor het slachtoffer nooit naar de garderobekamer had kunnen bewegen en aldaar 20 minuten lang op het venster bleef tikken.

Suzanne Davies is op grond van haar verwondingen nooit aan enige vlampluim blootgesteld geweest en de slaapkamer heeft alleen gebrand op, direct onder en rond het bed. Later is door ventilatie en thermiek ook het deurgordijn en de slaapkamerdeur door brandprocessen aangetast. Brandstichting is hiermee toetsbaar uitgesloten.

Dat is opnieuw een nieuwe feitelijke omstandigheid voor het Hof.

18. Onverenigbaarheid van uitspraken in de zaken Al Jeballi en Sweeney zijn mogelijk een separate formele grond voor herziening voor de Hoge Raad.

1 Inleiding

1.1 Aanleiding tot dit onderzoek

Op 23 maart 2008, benaderde Richard Gill mij, nadat Kevin Sweeney hem al eerder om hulp had gevraagd omdat hij vasthoudt aan zijn onschuld. Een andere sympathisant met Sweeney, IJ. Heemstra, benaderde mij eerder vorig jaar met een dergelijk verzoek om branddeskundige onderzoeksbijstand. Knoops c.s. blokkeerde verdere ondersteuning; omdat zij al voorzien waren in dergelijke bijstand en ondanks het feit dat ik hen mededeelde dat het arrest brandtechnisch aan alle kanten rammelde. Dat had hun expert ook al ontdekt, zei men; Sweeney vernam niets (meer) daaromtrent.

Nu meldde zich dan Richard Gill die een voortvarende communicatie combineert met een ondersteuning bij *'fact finding'*. Beide verzoekers heb ik voorgehouden dat mijn onderzoek in zaken als voorwaarde heeft dat alle broninformatie beschikbaar wordt gesteld en dat als er significant nieuwe belastende feiten door mij worden vastgesteld, ik die niet zal verzwijgen. De chronologische reconstructie (*Het 'vergeten' tijdspad*) en methodologisch verantwoorde vaststelling van de oorzaak wordt eerst nu opgesteld omdat dit eerder binnen de rechtshandhaving is nagelaten. Men achtte het kennelijk niet nodig om de 'grabbelton' van door elkaar gepresenteerde zogenaamde bewijsmiddelen, in en bij het arrest, van heuristische structuur en een redelijk getoetste en daarop samenhangende orde te voorzien. Dat is eerder nagelaten en wordt nu dan ter hand genomen. Binnen normatief verantwoord onderzoek komt de onderzoeker dan uitsluitend tot één oorzaakhypothese, die door alle feiten wordt gestaafd, of: oorzaak is niet vast te stellen:

"Ultimately, the decision as to the level of confidence in data collected in the investigation or any hypothesis drawn from an analysis of the data rests with the investigator.

The final opinion is only as good as the quality of the data used in reaching that opinion.

*If the confidence level is only "possible" or "suspected", the cause should be listed as undetermined."*⁴ In dit dossier bevindt zich geen toetsbare hypothese over de echte brand.

Een kwalitatieve beoordeling of falsificatie van de individuele bewijsmiddelen, in hoofdzaak betreffende het deskundigenbewijs, volgt de reconstructie, met de vaststelling van de oorzaak op alle beschikbare feitelijke omstandigheden. Tot slot wordt aangegeven dat de uitspraak van het Hof zich niet verdraagt met latere jurisprudentie.

1.2 Vraagstelling

Sweeney en zijn vele supporters gaat het er uiteraard om vast te stellen of zijn claim, dat hij ten onrechte is veroordeeld, kan worden aangetoond. Binnen dit onderzoek gaat het uitsluitend om onafhankelijk uitgevoerde waarheidsvinding en een kwalitatieve maar ook toetsbare beoordeling (verificatie/falsificatie) van de eerdere 'deskundige' beweringen en het antwoord op de vraag naar de oorzaak en toedracht met de empirisch wetenschappelijke methode. De 'helpers', of Sweeney zelf, hadden dan ook geen enkele mogelijkheid de resultaten van dit onderhavige onderzoek te censureren.

1.3 Methode

De *'scientific method'*, uit de norm NFPA 921, wordt gevolgd; waarbij ook wordt voldaan aan de daarbij behorende bekwaamheidseisen volgens NFPA 1033.

Indien er nieuwe feiten als zodanig worden aangetroffen en beoordeeld; volgt een discussie en wordt tot dat feit toetsbaar geconcludeerd. De reconstructie en de kardinale blunders voorop beogen de verdere bevindingen van voor begrip noodzakelijk geachte context te voorzien. Dit laatste is vooral bij zwaarwichtige overwegingen en oordelen, die grote individuele en maatschappelijke impact met zich brengen, van belang.

⁴ NFPA 921 Guide for Fire and Explosion Investigations, National Fire Protection Association, USA.

2. Kardinale onderzoeksblunders in de zaak OM/Sweeney

2.1 Hoe zijn de ‘relatief grote hoeveelheden terpentine’ vastgesteld?

2.1.1 Inleiding: de rechterlijke macht op excursie in deskundigenland

Hele horden van formele en informele ‘deskundigen’ vullen met geschriften en aanvullende verklaringen dit dossier zonder aangebrachte ordening; waardoor intra en extra individuele toetsing op consistentie en materiële consequentie van ‘deskundige’ tot ‘deskundige’ bijkans onmogelijk wordt gemaakt c.q. wordt gefrustreerd.

Uiteindelijk is empirische verankering in Hoger Beroep verlaten voor een ‘shopping tour’ in deskundigen verklaringen en brieven; met vaak negeren van de wet (Sv) en daarmee de (grond)rechten van de verdachte.

Vooraf aan een veroordeling, ook nog in hoger beroep, (b)lijkt een daartoe vereiste ordening, met telkens feiten- en oordeeltoetsing, als mentale hygiëne om tot helder inzicht en logisch zuivere conclusies te kunnen komen, geen noodzakelijke voorwaarde te zijn binnen de huidige Nederlandse vorm van rechtshandhaving.⁵

Het zogenaamd aangetoond zijn van terpentine als gespenkelde vloeistof door de TR, eerder als ‘*waarschijnlijk*’ geacht beeld op een gaschromatogram bij het Gerechtelijk Laboratorium, berust op forensisch wetenschappelijk onbeheerst en ongetoetst gelaten fabuleren; dat deel van (on)deskundigenland zal hier nu eerst worden blootgelegd.

2.1.2. De zogenaamd *aangetoonde* terpentine in de slaapkamer

De rechtbank en het Hof kregen de pv’s van de TR met o.m. de volgende waarnemingen:

“zich in de vloerbedekking voor de deuropening naar de badkamer een kringvormige vlek bevond.”

Op deze plek neemt de TR achteraf monsters (genummerd 1 t/m 3); waarvan de eerste twee blijkens het rapport van de laborant van justitie (Gerechtelijk Laboratorium nu NFI) ‘*doordrenkt*’ waren. Waarmee die monsters dan ‘*doordrenkt*’ waren wordt prompt en met ‘succes’ aan de fantasie van de rechtshandhavers en verdachte overgelaten. De TR zweeg over het doordrenkt zijn van deze plek die gelegen was aan het destijds brandende voeteneind van het dubbelbed dat door de brandweer met een hoge drukstraal werd geblust. Wel meldde de TR dat op de eerste 3 monsters resten van kunststof (flessen en een dop) waren te zien.

Dat een dop van de fles af was gaf aanleiding tot fabuleren dat deze doppen er dan doelgericht eerder zijn afgedraaid. Drukverhoging door warmte en het week (zwak) worden van kunststof daarbij was de eenvoudigste⁶ neutrale verklaring maar deze werd verzwegen of niet gekend door de zogenaamde ‘branddeskundigen’ (TR en Reijman).

*“Mr. Meijering vraagt mij of het mogelijk is dat van een kunststof fles terpentine of spiritus de dop afspringt t.g.v. hitte-inwerking. Ik heb daar geen proeven mee gedaan en ik kan daarop ook geen antwoord geven.”*⁷ Alsof er geen natuurkundige wetten bestaan.

Ter voorbereiding van de zitting van 3 november 1997 doet de betrokken verbalisant en een collega wel proeven met warmte en flessen en jerrycans maar laat daarbij ‘voor alle zekerheid’ de doppen er maar vast van af. Zij vragen daarbij ‘verdedigend’ om meer wetenschappelijk onderzoek. Het was dan eerst nog maar wat hobbyen in tijdverdrijf (geen opdracht van de OvJ) en/of verdachtmakende dossiervulling.

Dan krijgt TNO, via de PG, na deze goed getimedde aanvraag van de TR vlak voor de terechtzitting, de opdracht die ‘wetenschappelijke’ smeltproeven uit te voeren.

Geheel voorspelbaar, voor iemand die zijn pappenheimers kent, volgt dan daarop:

⁵ Oordeel gebaseerd op vele rechtszaken over brandoorzaken als daarbij betrokken geraakt wetenschappelijk onderzoeker en deskundige.

⁶ Het Scheermes van Ockham met de algemene gaswet (Boyle-Gay-Lussac).

⁷ Verhoor Velders RC p. 46. 5 september 1996.

“De één-liter-fles en een vijf-liter jerrycan terpentine werden vervolgens leeg en zonder dop op de brandsporen 1 en 3 geplaatst.”⁸ (onderstreept; FV)

‘Wetenschappelijk onderzoek’ werkt dus alvast maar zonder dop op de fles, als die fles na een natuurkundig voorspelbare drukverhoging zonder dop wordt aangetroffen; anders is het minder bruikbaar voor de geheel verzonnen ‘verdachte’ sprenkelfabel; nietwaar?

Naast het linkerbed werd een monster (5) genomen waar een aansterkerrestant was te zien. Deze was gesmolten en leeggelopen en dan geeft de vulling een voorspelbare ‘false positive’ bij gaschromatografie; zoals nieuwe tapijt(ruggen), gesmolten kunststoffen en ingetrokken lijm dat, evenzo voorspelbaar, ook kunnen doen.

De brandresten worden immers, vooraf aan het trekken van een dampmonster voor de gaschromatograaf, in een oven verhit om hun ‘vluchtigheid’ aan te wakkeren.

De vochtige sigaretten werden normschendend in een papieren zak (!) verpakt en bereikten nooit het laboratorium; terwijl dit ‘vocht’ toch rechtstreeks een ‘verdachte vloeistof’ had kunnen opleveren; maar dan ook met het risico dat dit werd gefalsificeerd. Het Hof verneemt zoiets niet en vraagt daar ook een deskundige niet naar.

De doordrenkte grote stukken vloerbedekking hadden, volgens de toen vigerende FT norm 100.02, bemonsterd moeten worden met een absorptiedoekje; aangevuld met een controlemonster. Het doordrenkte pakje sigaretten was een rechtstreeks vermeden monster. Daarmee had men eveneens zonder twijfel direct de samenstelling van die doordrenkende doch rechtstreeks bemonsterbare vloeistof kunnen blootleggen met de eventuele vluchtigheid. Door dit normschendend na te laten ontlied men een ontmaskering; indien het een normale huishoudelijke stof of bluswater zou zijn.

De justitielaborant zweeg hierover verder; hij zag het wel doch stelde geen vragen⁹.

Niemand vroeg zich af in deze zaak of een vloeistof, die na de brand nog wordt aangetroffen op bepaalde plaatsen, dan wel überhaupt een brandbare vloeistof kon zijn geweest.

Macroscopisch werden slechts de eerste drie monsters, onverwarmd en ‘voor de zekerheid’ niet in de gaschromatograaf, op lijm- en verfresten beoordeeld terwijl de opdracht aan het justitielaboratorium anders luidde.

Dan vervolgt het TR rapport:

“op deze plek een relatief grote hoeveelheid terpentine werd aangetoond.”

De TR beroept zich op hierbij in het PV niet op eigen rechtstreekse waarnemingen, zoals dat hoort volgens de wet, maar op de tekst van de interpretatie van de monsters door de justitielaborant, die zich als vaste gerechtelijk deskundige voorstelt maar die niet via de RC is gevorderd als zodanig in deze zaak; volgens Sv 227 en 228.

Dan zou ook de verdachte de wettelijke mogelijkheden tijdig hebben gekregen op tegendeskundigheid; volgens 227, 232 en 233 Sv. en, in het geval van de deskundige dr. ir. C.J. Groenenboom, die normen ook streng hebben gehandhaafd.

Dat zou mogelijk een hoop ellende voor Sweeney en voor de reputatie van de Nederlandse rechtshandhaving hebben kunnen/moeten voorkomen.

De verdediging raadpleegde die deskundige, dr. ir. C.J. Groenenboom, die over de belangrijke kookpuntverschuiving rapporteert van de wasbenzine inhoud van een aansteker naar terpentineachtige pieken in een uitgedampt restant, maar ook uiterst deskundig ‘up to date’, aan de advocaten schrijft:¹⁰

“Ten tweede zou ik willen stellen dat uit de analyses (van het Gerechtelijk Laboratorium; FV) geen conclusies over de aanwezige hoeveelheid terpentine of andere brandversnellende middelen getrokken mogen worden. Het gaat hier om kwalitatieve analyses, bedoeld om te identificeren en niet om te kwantificeren.

⁸ TNO rapport p. 21.

⁹ Brief Van Wilsem aan de RC d.d.: 30 november 1998 (bijlage).

¹⁰ Brief van 9 oktober 1996.

Met de genoemde monsters kan men ook niets anders doen dan de beschreven (of vergelijkbare) procedures volgen.

Vragen over de hoeveelheid brandversnellende middelen voor de brand zijn al helemaal niet te beantwoorden, maar ook uitspraken over de hoeveelheden aanwezig in de in het rapport genoemde monsters kunnen slechts met zeer grote voorzichtigheid gedaan worden. Wat betreft de vraag over de kooktrajecten van terpentine vs wasbenzine (betreft de leeggelopen aansteker in spoor 5; FV), onderschrijf ik de uitspraak van het gerechtelijk Laboratorium dat er zich omstandigheden kunnen voordoen waar door de destillatiecurve van een product aanzienlijk verschuift in de richting van de laagstkokende componenten. Dit zou bijv. veroorzaakt kunnen worden door preferente absorptie van laatstgenoemde verbindingen aan of in de monsters. “

Het ging destijds om een lopende, voor leken verwarrende, discussie op de eerdere opmerking van/via de advocaat: dat gedeeltelijk verdampte wasbenzine uit de aansteker de ‘hogere’ kokende dampen overhoudt en dan inderdaad lijkt op terpentine.

De justitielaborant negeert de bewijstechnische belangrijke consequentie hiervan en ging uitleggen dat het onder brand omstandigheden (irrelevant voor deze zaak) zelfs nog wel helemaal anders kon zijn. Groenenboom voegt dan zelf aanvullend toe:

“Een andere mogelijkheid is dat dat door het brandproces zelf veroorzaakt is.

Het is denkbaar dat er sprake is geweest van “thermische kalking”, waarbij koolwaterstoffen met een hoog moleculair gewicht omgezet worden in verbindingen meteen veel lager moleculair gewicht.

Ook dan verschuift de destillatiecurve in bovengenoemde richting.

M.b.t. de vraag of de aanwezigheid van de wasbenzine bevattende aansteker voor verwarring gezorgd kan hebben, zou ik willen opmerken dat dit m.i. goed mogelijk is. Het lijkt mij niet onaannemelijk dat de vluchtige verbindingen in de wasbenzine als eerste verdampen, waardoor het kooktraject verschuift in de richting van dat van terpentine.”

Het Hof kon alleen kennis nemen van de laatste alinea; via de pleitnotitie: voetnootverwijzing aldaar (p.25) naar de pleitnotitie bij de rechtbank (p.10/28) in eerste aanleg. De advocaten verwijzen in die eerste pleitnotitie dan naar bijlage 2, voor de gehele hierboven grotendeels geciteerde belangrijke brief. Bijlage 2 bevat echter een andere brief die met dit onderwerp in het geheel niets van doen heeft.

De justitiële ‘deskundige’ maakt niet om controlemonsters of forensisch normverplichte waarschuwing voor contaminatie; noch om door kookpuntverschuiving van daadwerkelijk onschuldig uitgelopen vloeistoffen, door lopende brandweerlieden daaroverheen en/of ‘creatief’ tapijtbehandelende rechercheurs; dat fabuleert en fantaseert voor hem dan ook al meteen een stuk makkelijker weg naar ‘*waarschijnlijk terpentine*’.

In 1997 wijst justitielaborant M. Hordijk van het Gerechtelijk Laboratorium, in een door hem gewijzigd “*OVERZICHT*” van de betrokken laborant Van Wilsem uit 1992, op de noodzakelijke toepassing van de FT normen 100.01 (vaste brandresten) en 100.02 (vloeistofmonsters).

Van Wilsem stuurt dit ‘*overzicht*’ naar RC; maar zonder de ruiterlijke erkenning dat zijn onderzoek en de monsternamen van de TR daaraan voorafgaand, in 1995, deze normen integraal in georganiseerd verband met de TR hadden geschonden.

De TR stelde daarop misleidend dat de ‘*relatief grote hoeveelheid terpentine*’ op ‘*deze plek*’ werd ‘*aangetoond*’. Maar dat is slechts een interpretatie van weer een andere interpretatie en, als onder ede afgelegde bewering voorzien van ‘*aangetoond*’, als een gesuggereerd eigen waarneming ter plaatse, pertinent brandtechnisch onwaar.

Het Hof is dit ontgaan.

Als eerste rapporteerde justitielaborant Van Wilsem¹¹:

“In de monsters ad. 1 tot en met 3 werd een rechtstreeks uit ruwe aardolie gewonnen product zoals terpentine, petroleum en gasolie, aangetoond er werd geen brandversnellend middel in het monster ad. 4 aangetoond.”

Semantisch zorgvuldig had Van Wilsem moeten schrijven dat zijn gaschromatogram **leek** op dergelijk ‘producten’; hij kon er toen geen van de drie op identificeren.

Ook hij had toen nog geen voorkeur voor terpentine.

Opmerkelijk is dat ook hij niet de mogelijkheid van een vloeistofmonster (FT norm 100.02) uit de doordrenkte tapijstukken 1, en 2 overwoog; hij collaboreerde zodoende verder met de TR normschendingen.

Dan rapporteert deze justitielaborant op 28 juli 1995, op een op 24 juli 1995 aangeleverd monster; over dit later genummerde monster 5:

“In het monster ad 1 (5; FV) werd een rechtstreeks uit ruwe aardolie gewonnen product, waarschijnlijk terpentine, aangetoond.”

In het PV van de TR hierover¹²:

“Op 25 juli 1995 werd verzonden:

Nr 5 een stuk vloerbedekking uit de ouderslaapkamer naast het linkerbed. Op dit stuk vloerbedekking werd de (leeggelopen; FV) aansteker aangetroffen.”

Semantisch zorgvuldig had Van Wilsem weer moeten schrijven dat *zijn chromatogram leek* op een product. Of het ook een ‘product’ was, ter plaatse in het monster, kon hij nooit beweren. Dat hij weet had van de leeggelopen aansteker met een dergelijk ‘product’ wordt niet duidelijk in zijn rapportages.

Dan stuurt Van Wilsem een “**VERBETERD RAPPORT**”¹³:

“In de monsters ad 1, 2, 3, en 5 is een relatief grote hoeveelheid van een rechtstreeks uit ruwe aardolie gewonnen product, waarschijnlijk terpentine, aangetoond.”

Na monster 5, op de plaats van de leeggelopen aansteker, was het nu ineens allemaal ‘waarschijnlijk terpentine’ geworden; een merkwaardig ‘verbeterde’ identificatie.

Ook de monsters 6 en 9 alsook 7 en 10 (aanwijzingen en sporen uit aardolie) waren toen ook meteen: ‘waarschijnlijk terpentine’.

In de forensische literatuur zijn deze diagnostische ‘uitslagen’ onbekend; zij zijn normschendend suggestief. De onverantwoorde woordkeus van de justitie laborant staat hem toe dat hij de individuele dampstoffen, en de relatieve hoeveelheid moleculen te lezen uit de piekhoogte van die stoffen, alvast ‘product’ noemt; dat is een suggestief voorschot nemen op hetgeen nog te bewijzen is.

Maar kan de TR dan daarop onder ambtseed beweren dat daarmee die ‘relatief grote hoeveelheid’ dan ook op/in de vloerbedekking als (liters) vloeistof aanwezig was; en daarmee dus onverbrand(!) is ‘aangetoond’ door hen? Het verantwoord antwoord is:

Nee! Dat deden zij empirisch feitelijk dus ook nooit; juridisch feitelijk wel.

Dat was een ongeoorloofde parafrasering op interpretatie, van een interpretatie in een justitieel laboratoriumrapport, met een feitelijke leugen (of schadelijk onbenul) onder ambtseed.

Conclusie 1

De pertinente leugen, of onverantwoord onbenul bij de TR en de justitielaborant, bij eerst nu aangetoonde normschending, als dan feitelijk forensisch wetenschappelijk ondeugdelijk bewijsfundament van de zaak, is daarmee een nieuwe feitelijke omstandigheid voor het Hof.

¹¹ Rapport Gerechtelijk Laboratorium d.d.: 24 juli 1995

¹² Aanvullende bewijsmiddelen bij het arrest. p. 8

¹³ Dossierpagina 000307 e.v. d.d: 10 augustus 1995.

Voor de verdachte leek dit alles sowieso complete onzin; omdat men hem door 'vertaling' wijsmaakte dat zijn rechtshandhavende omgeving, met de snel en wetschendend groeiende horde aan 'deskundigen', zich bezighield met 'turpentine'. Een onverantwoorde vertaling van terpentijn, i.p.v. terpentine, en dat was zeker geen 'rechtstreeks uit aardolie gewonnen product' wist hij zelf al wel. In verbijstering ging hij de aldus voorgestelde aanwezigheid van die stof aanvechten; men liet hem verder begaan.

2.1.3 De voorspelbare en gemanipuleerde contaminatie

Voor wat betreft de contaminatie: de plek van monster 5 lag precies in de looprichting van de reddende brandweerlieden op weg naar de uitgang langs/over de doordrenkte plek; die zij daaraan vooraf zeer wel mogelijk zelf hadden veroorzaakt door de blussing. Een rubberen blusslang in datzelfde gebied, met altijd voorspelbaar contaminerende restanten van andere branden, lag zich dan quasi af te wassen in de doordrenkte monsterplaats. De TR en de justitielaborant manipuleerden, op deze wijze, de gedachtegang van de rechtshandhavers en zeiden dat de brandweerlieden - dan als acrobatenstunt met een blusslang meetrekkend en een slachtoffer in hun armen - daarbij uitsluitend op de matrasveren hadden gelopen.

Materieel manipuleerde de TR hun 'resultaten' tot 'bewijssucces' door het slaapkamertapijt integraal met de doordrenkte plek en de uitgelopen wasbenzine van de aansteker los te scheuren van de vloerlijm, en in elkaar te vouwen/rollen voor transport. De sporen van 'uit ruwe aardolie gewonnen producten' zoals uit gedeeltelijk gesmolten/verbrande kunststof, uit de aanstekervloeistof en altijd in roet (creosoot), konden daardoor ook zichzelf vermeederen tot meerdere 'sporen' en 'aanwijzingen'. Hoe waarschijnlijk is daarbij het 'waarschijnlijk' zijn van terpentine, in die altijd aanwezige soep van aardoliemoleculen na brand voor een justitie ambtenaar, in nauw contact met de snuffelende en opzettelijk of onbenullig contaminerend tapijtbewerkende 'deskundigen'? Voor de TR, justitie en alle andere rechtshandhavers, deden die vragen er niet toe; 'waarschijnlijk' terpentine was in 'relatief grote hoeveelheid als vloeistof aangetoond', loog men daarop in commissie.

De deskundige belemmering hiervan, van dr. ir. C. J. Groenenboom, kwam niet door.

2.1.4 Relatieve hoeveelheden vaststellen: Hoe gaat dat in zijn werk?

Hoe stelt men vanaf een gaschromatogram een *relatief* grote hoeveelheid, dan in werkelijk aanwezig vooraf aan de monsternamen, vast? En *relatief* t.o.v. wat?

De op foto's zichtbare en beschreven tapijtsporen duiden, bij raadpleging van de (inter)nationale literatuur¹⁴ qua vorm en diepte waarschuwend en nadrukkelijk nooit rechtstreeks op een door brandbare vloeistof ingeleide brand.

Al gaan dergelijke 'duidingen' in de Nederlandse rechtshandhaving er in als koek¹⁵.

Het Rorschach-achtig interpreteren van vlekken en vormen en 'brandbeelden' wordt in de literatuur afgedaan als het verkopen van 'mythes' en 'old wive tales'.

De internationale gemeenschap van deskundigen en rechtshandhavers op het gebied van brandoorzaak onderzoek, buiten Nederland, zijn zich in de laatste decennia (vanaf 1960) bewust geworden van de rechtshandhavingevaren die ook vooral ontstaan bij het interpreteren van gaschromatografie gegevens tot diagnose, voor het daarmee bereiken van forensisch wetenschappelijk verantwoorde conclusies.

Niet integere deskundigen, en/of onbekwame lieden, opererende onder de vrije titel van 'deskundige/expert'; dan als ogendienende commerciële charlatans voor hun opdrachtgevers, benutten die kennis ook. Met als gevolg lucratieve en makkelijk verlopende misleiding in de civiele en strafrechtelijke rechtshandhaving in Nederland.

¹⁴ NFPA 921, Kirk's Fire Investigation, Practical fire and Arson investigation . Uit de Brand.

¹⁵ Diverse (ook civiele) dossiers in mijn bezit; FV.

“Keep the mushrooms in the dark and feed them a lot of shit”; is het bekende adagium.

Teneinde in forensisch effect, ‘*false positives*’ met de overgevoelige GC/MS metingen en scoringsgerichte speurneuzen, al of niet aangebonden aan een lijn, te voorkomen, zijn in de VS al gedurende tientallen jaren normen ontwikkeld omtrent de wijze van monsternamen en verwerking, en welke waarnemingen daaruit als bewijs kunnen gelden. Om daarbij in de VS als deskundige forensisch te mogen verklaren, en dus voorwaardelijk te voldoen aan de “*Daubert rules*”, moet de deskundige zelf ook nog voldoen aan de bekwaamheidseisen van NFPA 1033 en daarbij voorwaardelijk altijd de onderzoeksnormen van NFPA 921 (en ASTM) toetsbaar hebben gevolgd.

Het speculeren over de ‘*waarschijnlijkheid*’ van een door brand (on)aangetaste werkelijke aanwezige vloeistof, of over de hoeveelheid hiervan, op de hoeveelheid afzonderlijke pieken en *relatieve hoeveelheid* op de hoogte ervan; na een *relatief grote hoeveelheid uit aardolie gewonnen moleculen per stof* ontlokt te hebben aan vaste brandresten, is dan pertinent onverantwoord.

Dat is door de internationale normen, en bij ongecorrumpemd gezond verstand, een laborant of forensische branddeskundige dan ook niet toegestaan.

Enige van toepassing zijnde forensische normen bij brandoorzaak onderzoek zijn¹⁶:

“Opinions

“It should be noted that many plastic materials release hydrocarbon fumes when they pyrolyze or burn.” “In conjunction with the collection of burned fire debris samples, the investigator should collect comparison samples of the same material or substrate that showed the point(s) of origin or pour patterns that were produced by suspected volatile accelerants. Ideally, these comparison samples should be taken, away from the burned areas where the presence of accelerant would not be expected to be present.

The analysis of comparison samples allows the forensic laboratory to evaluate possible contributions of the material or substrate components with respect to volatile hydrocarbons or pyrolysis products that may interfere with the interpretation of the results and possibly produce a false positive result, much as wood, carpet, linoleum or other building materials can all produce volatile hydrocarbons when they are burned. Comparison samples help the analyst to understand the chemical composition of substrate materials at a fire scene and help to determine which volatile hydrocarbons are natural to the substrate and which are foreign and considered to be volatile accelerants. There are substrate materials which produce residues upon burning that are similar to common accelerants which have been recognized by forensic laboratories.

Asphalt-containing materials can produce volatile hydrocarbons similar to fuel oil residue. Some printed materials such as newspaper may contain trace quantities of petroleum distillates used as ink solvents or cleaning agents.

Synthetic carpet materials, on burning, may produce volatile hydrocarbons that may simulate components of gasoline. Tile and linoleum floor adhesives may contain traces of volatile organic solvents. The burning of plastics and foam rubber products can produce volatile hydrocarbons that may be hard to interpret.

The identification of turpentine as an accelerant in charred wood samples is particularly difficult to establish, since pine is a commonly used building material.

Five classes of complex liquid products are recognized by the American Society of Testing Materials (ASTM) as usually identifiable by GC-FID patterning alone when recovered from fire debris.”

¹⁶ NFPA 921

“It should be noted that many plastic materials release hydrocarbon fumes when they pyrolyze or burn. These fumes may have an odour similar to that of petroleum products and can be detected by combustible gas indicators when no ignitable liquid accelerant has been used.(..)

It should be noted that pyrolysis products, including hydrocarbons, can be detected in gas chromatographic analysis of fire debris in the absence of the use of accelerants.(..)

In any situation where the presence of ignitable liquids is suggested, the effects of flashover, airflow, hot gases, melted plastic, and building collapse should be considered.”

Stoffering en andere kunststoffen, inkt in kranten en tijdschriften of verf en lijmproducten genereren dus als brandresten op brandbare vloeistof lijkende patronen; dus ook zonder dat dergelijk vloeistoffen ooit als zodanig betrokken waren. Dit is ook intuïtief te begrijpen; omdat de oorspronkelijk aardolie moleculen in brandbare vloeistoffen, en overvloedig aanwezig in huiselijke producten en vaste stoffen, hetzelfde zijn. Zij zullen na betrokkenheid bij een brand, of door de verhitting vooraf aan de gaschromatografie, ook als aardolieproducten gaan dampen en ruiken; zo ook in deze zaak volgens de TR neus.

Een rechercheur rook terpentine in deze zaak; dacht hij.

De justitielaborant daarover op vragen van de advocaat mr. Meijering¹⁷:

“Vraag 4: verdampingssnelheid en geur van terpentine

De snelheid waarmee terpentine verdampt is afhankelijk van de omgevingstemperatuur en het materiaal waarop terpentine zich bevindt. Wanneer ik als voorbeeld de meeste verbreide toepassing van terpentine neem, als normale water vrije verf voor het schilderen binnenshuis, dan zal in de meeste gevallen de verf binnen 24 uur voor een groot gedeelte zijn uitgedroogd en de terpentine dan voor het grootste gedeelte verdampt.

Het volledig verdampen en uitharden van de verf duurt echter veel langer.

De geur van terpentine kan het best vergeleken worden met een “verf”geur.”

Wat deze deskundige niet vermeldt is dat de gehele etage was geschilderd kort daarvoor en dat de slaapkamer, badkamer en garderobekamer tot voor verf ongewoon hoge temperaturen zijn gebracht tijdens de brand. Inderdaad de geroken ‘terpentine’ door de TR was dan vooral ‘gebakken (verf)lucht’ voor onbevangen waarnemers.

Liters uitgegoten terpentine ,die een nacht lang werden aangeblazen door een hete luchtkanon (convector kachel) bij TNO, werden bij het betreden van de testruimte niet geroken door de ‘aanwezigen’.

Wel als men er zo’n beetje met de neus in ging liggen natuurlijk; men moest wat.

‘Onderzoekers’ van TNO (nu DGMR) zoals Reijman, lopen daarbij vrijwillig een ‘coöperatief’ aan de hand van de TR¹⁸.

Hierbij vergeleken was de Lysenko affaire onder Stalin een ethische storm in een glas water binnen de wetenschappelijke gemeenschap.

Vanaf een gaschromatogram mogen slechts 5 klassenindelingen worden gebruikt (ASTM) voor de kwalificatie van een groep ontvlambare of brandbare vloeistof, op vluchtigheid van de koolwaterstoffen, en er is de 0 groep voor variabele stoffen.

Dit om suggestieve speculatie buiten de rechtshandhaving (rechter en jury) te houden.

In deze zaak had dat dan groep 3 moeten zijn:”*Medium Petroleum Distillates (MPD)*”.

Met als voorbeelden, voor niet door brand beschadigde/betrokken producten:

Verfverduuners, ‘dry cleaning’ oplosmiddelen, tapijtbeschermers,

en verder na een brand: alle vaste (kunst)stof brandresten in het algemeen.

¹⁷ Dossierpagina 000426

¹⁸ Zo ook bij het onderzoek naar de Schipholbrand (TNO/DGMR). Ondergetekende was daarbij de benoemde 232 Sv deskundig zonder dat één van de andere aanwezigen als 227 Sv deskundige was benoemd.

Verboden opsporing is daarop gerapporteerd aan de Rb Haarlem; het betreffende geldverslindende onderzoek komt daarop niet voor in het vonnis.

Uit de Nederlandse politienormen, i.t.t. de al veel oudere internationale literatuur, blijkt niets over bekwaamheid en onderzoeksnormen; laat staan over de noodzaak van het verzamelen van controlemonsters en de kennis en integriteit omtrent het voorkomen van het voortbrengen van *'false positives'*. NFI idem dito.

2.1.5 De opzettelijk of onverantwoord onbenullig gecontamineerde monsters op weg naar de gaschromatograaf van de justitielaborant

Binnen de forensisch wetenschappelijk deficiënte Nederlandse normen staat nog wel: *"Het veiligstellen van monsters dient te geschieden volgens de betreffende FT norm (...)* De onderzoeksmogelijkheden van de laboratoria zijn sterk verbeterd en de kleinste detecteerbare hoeveelheid is zeer klein.

In de brandpot met een inhoud van 2,5 liter kan 1/500 deel van een druppel worden aangetoond. De onderzoeksmethoden vereisen dat zeer nauwkeurig volgens de normen wordt gewerkt. (...) En:

*Verzamel bij voorkeur geen materiaal op plaatsen waar personen hebben gestaan of gelopen. Indien dit (waarschijnlijk) wel het geval is geweest, vermeldt dit dan op de "Aanvraag onderzoek Gerechtelijk Laboratorium."*¹⁹

Volgens de forensisch wetenschappelijke literatuur, en dus op dit detail zelfs ook de Nederlandse Forensisch Technische normen, heeft deze *mogelijkheid* een zeer hoog voorspelbaar gehalte en is daarmee zeker geen 'suggestieve mogelijkheid'; doch een al decennialang bekende objectieve voorspelbare zekerheid; die bij brand nooit vooraf kan worden uitgesloten op (vaste)brandresten; bij het bewegen van blusploegen daarin. Men had daar dus **bij voorkeur niet** moeten bemonsteren, stelden de vigerende normen en in ieder geval de justitielaborant moeten waarschuwen expliciet op de aanvraag. Bij **voorkeur** nemen (ex)rechercheurs echter juist wel monsters op belopen plaatsen en schrijven dat bij voorkeur niet op de monsterpotten of aanvraag; 'succes' verzekerd²⁰.

Conclusie 2

De vastgestelde feitelijke omstandigheid: het lopen van brandweerlieden, dwars door daar bekend aanwezige (onschuldige) koolwaterstofhoudende brandresten en aanstekervloeistof op de plaatsen van monstername, is normschendend niet vermeld op de aanvraag gezonden aan de laborant.

Het normvoorschrift om daar 'bij voorkeur' ook niet te bemonsteren is praktisch 'omgekeerd' uitgevoerd.

Dit is destijds door het Hof ten onrechte niet als belangrijk gezien voor de beoordeling van de daarmee afwezige diagnostische bewijswaarde.

Die diagnose werd destijds op misleiding, als 'waarschijnlijk' positief en ook nog forensisch onverantwoord als een vloeistofvolume hoeveelheid, geaccepteerd als wettig en overtuigend bewijs.

Het Hof is, opzettelijk of op onverantwoord onbenul binnen het OM, in forensisch wetenschappelijke onwetendheid gelaten omtrent feitelijke contaminatie bij brandmonsters en de normschendingen daarbij; die normen die nota bene diagnostisch onverantwoorde rechterlijke oordelen zouden moeten voorkomen.

¹⁹ Handleiding onderzoek naar brand en brandstichting. Politie LSOP.

²⁰ Vele dossiers in mijn bezit tonen dit als 'structurele voorkeur' van (ex)rechercheurs.

Het Hof demonstreerde ook deze deficiënte feitenkennis op dit belangrijke gebied²¹:

“De verdediging heeft in dit verband nog de mogelijkheid gesuggereerd van contaminatie. Het Hof is echter van oordeel dat die onvolkomenheden- de verdediging heeft in dit verband in het bijzonder aandacht gevraagd voor de verslaglegging van en de (wijze van) monsterneming in de woning te Steensel en de mogelijkheid van contaminatie – niet van ernstige aard zijn en dat op grond van de stukken en het onderzoek ter terechtzitting in elk geval niet kan worden geconcludeerd dat in deze sprake is geweest van een zodanig handelen van het openbaar ministerie dat kan worden gezegd dat met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte tekort is gedaan aan diens recht op een behoorlijke behandeling van deze zaak.” En:

“Het Hof heeft de mogelijkheid van contaminatie weliswaar niet geheel kunnen uitsluiten - zeker waar die in een hectische situatie zou zijn bewerkstelligd door brandweerlieden die levensreddende handelingen moeten verrichten – doch is van oordeel dat die mogelijkheid niet kan afdoen aan het feit dat er relatief grote hoeveelheden brandversnellende middelen op verspreid liggende plaatsen in de vloerbedekking van de slaapkamer zijn aangetroffen; die volgens deskundigen niet op contaminatie wijzen.” (Onderstreept; FV)

Opzettelijke normschending, bij vigerende FT normen, is per definitie wel van ernstige aard en daarmee kan wel gezegd worden dat met grove veronachtzaming van de belangen van de verdachte tekort is gedaan aan diens recht op een behoorlijke behandeling van deze zaak.

De TR had ‘bij voorkeur’ daar geen monsters moeten nemen en de justitielaborant had moeten worden gewaarschuwd, volgens de FT norm, en de doordrenkte plaats had rechtstreeks moeten worden onderzocht; en dat dan vanzelfsprekend ook met de ‘vochtige’ sigaretten in de normschendende papieren zak.

Ook de laborant had moeten waarschuwen; hij wist dat de normen er waren en dat zij waren geschonden. Dat de ‘deskundigen’ van het Hof materieel niet getoetst waren als zodanig en daarbij normschending niet schuwden; dat wist het Hof toen niet.

Het Hof was in de ongetoetste waan dat de technische rechercheurs, die hun eigen normen niet kenden of wilde kennen, ‘deskundig’ en integer waren.

“In het rapport heb ik over contaminatie c.q. verontreiniging niet gesproken omdat dat voor een technisch rechercheur vanzelfsprekend is.” (...)

*De monsters die ik genomen heb zijn n.m.m. op de juiste wijze en overeenkomstig de regelen der kunst door mij veiliggesteld. Ik heb ze op de voorgeschreven wijze verpakt en voorzien van de nodige gegevens en ook vermeld dat ik zelf de monsters genomen heb.*²²

Na het georganiseerd schenden van hun preventieve normen verklaarden zij dat niets hen als ‘deskundigen’ op contaminatie wijst ondanks dat dat achteraf verklaard ‘vanzelfsprekend’ is.

Het Hof is bovendien in de waan gebracht dat er grote hoeveelheden brandversnellende middelen als vloeistof zijn verspreid in de slaapkamer te Steensel, vooraf aan de brand en op verschillende plaatsen, omdat deze daar later zogenaamd zouden zijn ‘aangetoond’. Maar hoe werden ‘relatief grote hoeveelheden’ - het Hof verandert zelfstandig hoeveelheid van de justitielaborant en de TR in hoeveelheden – en dan nota bene ook nog steeds aanwezig na de brand, die daarmee zou zijn ingeleid tot ‘grote hoogte’, dan aangetoond? Zijn die dan niet, volgens de gefantaseerde opzettelijk aangestoken vuurzee van de Reijman leugendetector, verbrand? Als dat dan niet zo was, dan waren deze onverbrande stoffen toch met zekerheid en niet op ongespecificeerd gelaten ‘waarschijnlijkheid’ te identificeren? Vroegtijdig gebluste en met terpentine aangestoken gangbrandjes bij TNO werden bemonsterd en werden wel rechtstreeks als ‘terpentine’ geïdentificeerd door de justitielaborant.

²¹ Arrest p. 3 e.v.

²² Verhoor Velders RC p.41 en 46.

Het ging de verdediging er hierbij om aan te tonen dat het met uitdampen van slecht verpakte terpentine monsters wel mee viel. Dit laatste was door de B. Postema als ‘verklaring’ gebruikt voor het niet aantreffen van koolwaterstoffen in de door hem zo gewenste ‘separate brandhaard’ op de gang (monster 4). Die moest aangestoken zijn om toch wat ‘juridisch bewijs’ te hebben of te fabriceren/fabuleren met één separate brandhaard. Als ‘*old wive tale*’, omdat deze plek in verbinding stond met de slaapkamer.

Als er op zoveel plaatsen ‘*waarschijnlijk*’ terpentine in grote hoeveelheden na de werkelijke brand nog aanwezig zou zijn geweest, dan had elke onbevangen denker ook geconcludeerd: dan heeft die ‘*waarschijnlijke*’ terpentine zijn ‘*brandversnellende*’ uitwerking (volledig) gemist en dan deugt die ‘*waarschijnlijkheid in grote hoeveelheden*’ toch meer waarschijnlijk in het geheel niet.

Dus waarom gingen die ‘*relatief grote hoeveelheden*’, achteraf eerst zogenaamd ‘*aangetoond*’, dan niet mee in de virtuele zogenaamd ‘*blazende*’ brand als beoogd ‘*brandversnellende middel*’ en voorwaardelijke modus operandi?

Voor alle zekerheid werden de succesvol aangestoken branden bij Reijman maar niet bemonsterd; om de ‘nabootsing’ niet acuut om zeep te helpen als ‘niet representatief’.

2.1.6 Van molecuul hoeveelheid, in warmgestookte dampen uit een oven, naar het gaschromatogram en terug naar de oorspronkelijk aanwezige stoffen in hun oorspronkelijke aggregatietoestand.

De justitielaborant ging een heldere en toetsbare, maar vooral objectief niet suggestieve, classificatie volgens internationale forensische normen uit de weg.

Het Hof accepteerde dit daarna kritiekloos op de onware weergave van de TR dat een *relatief grote hoeveelheid* dampmoleculen dan daarmee ook voor het tapijt te Steensel en maar meteen als te benoemen vloeistof in volume hoeveelheden, was ‘*aangetoond*’.

De laborant negeerde de FT normen voor wat betreft de wijze van monstername vooraf aan een diagnose en schond deze daarmee in georganiseerd verband met de TR²³.

De ‘branddeskundigen’, onder ambtseed als opsporingsambtenaar, waarvan er één uiteindelijk toegaf dat hij helemaal niet deskundig was, maakten van een relatief grote hoeveelheid koolwaterstof dampmoleculen per monster, waarvoor al een vijfhonderdste druppeltje of minuscuul klontertje de toereikende werkelijke hoeveelheid kan zijn, en dat wisten zij, en waarvan de oorspronkelijk moleculaire samenstelling of oorspronkelijke aggregatietoestand niet met zekerheid op vaste brandresten kan worden vastgesteld, dan toch maar: ‘*een relatief grote hoeveelheid terpentine in het tapijt aangetoond.*’

Uit geen enkel brandrest monster kan, middels Gas Chromatografie, een oorspronkelijk aanwezige kubieke hoeveelheid vloeistof (volume) worden afgeleid.

Uiteraard wel de relatieve aanwezigheid (‘*relatief grote hoeveelheid*’) van *de individuele moleculen* binnen de ‘*relatieve hoeveelheid*’ koolstofnummers. (C8 t/m C12 in dit geval.)

Dat is inherent aan het meetprincipe en wordt op het gaschromatogram uitgeschreven. Voor monsters uit vaste brandresten is het fabuleren naar een complete vloeistof met de koolstofnummers forensisch wetenschappelijk onverantwoorde hocus pocus.

Als die resten het rechtstreekse gevolg zijn van locale verbranding is een daarin gevonden brandbare vloeistof per definitie later aangebracht. Tenminste binnen logica.

²³ Dergelijke gezamenlijk georganiseerde acties waar het ontlastend bewijs betreft zijn vaker door mij waargenomen. Men deinst ook niet terug voor bewijsvernietiging. Aangifte daarvan heeft geen gevolgen.

De ‘*relatief grote hoeveelheid*’ waarover de ‘deskundige’ van het Gerechtelijk Laboratorium sprak en dat door de TR, ‘deskundige’, Reijman (TNO), en het Hof kritiekloos werd overgenomen, slaat slechts op de relatief grote aanwezigheid van koolwaterstofmoleculen in het monster; die ook wel voorkomen in oorspronkelijke vloeistofmengsels en zijn zeker niet direct te noemen: ‘*producten gewonnen uit aardolie*’. Dat daarop terpentijn ‘*waarschijnlijk*’ wordt geacht omdat het gaschromatogram daarop (via referentie gaschromatogram) het meest lijkt, zegt meer over de suggestief bevestigende (mis)communicatie, die gebruikelijk is tussen normschendende rechercheurs en justitie laboranten in Nederland, dan over een forensisch wetenschappelijk verantwoord te bereiken oordeel.

Binnen verantwoord oordelen, volgens de daartoe opgestelde (ASTM) normen, spreekt een onafhankelijk, objectief en deskundig opererende laborant zich slechts uit over de groepsclassificatie op grond van de aangetroffen koolstofgetallen of diversiteit (*relatieve hoeveelheid*) van individuele andere moleculair zichtbaar geworden stoffen(namen).

Als het een (zuiver)vloeistof monster betreft kan men het gaschromatogram, in een daartoe ingericht onafhankelijk (niet justitie) laboratorium, vergelijken met referentie gaschromatogrammen, die dan eerder normatief betrouwbaar zijn gegeneerd.

Uiteraard dan ook zonder wenscommunicatie en daartoe ‘professioneel’ OM (TR) ‘*techno babble*’ tussendoor.

Dit is voor de petrochemische industrie, die dergelijke vloeistoffen ‘puur’ verwerkt, of voor de identificatie van onverbrand aangetroffen vloeistoffen, die dan dus niet als ‘*brandversnellend middel*’ zijn toegepast of (deels) zijn mislukt, zeer nuttig.

Voor brandrest monsters, waarin ook de door brand vloeibaar dampend geworden vaste stoffen (pyrolyse) beroet (creosoot als condensaat van ‘gekraakte’ dampen) aanwezig zijn en dergelijke moleculen in vergelijkbare verhoudingen weer voorspelbaar in de hete oven van het laboratorium vrijgeven, is dit, gelet op de strafrechtelijke consequenties, onverantwoorde hocus pocus en een ernstige aantasting van de grond- en mensenrechten van elke verdachte binnen een gepretendeerde rechtsstaat.

Hoe dan ook, het Hof is misleid door de term ‘*relatief grote hoeveelheid*’ die sloeg op de relatieve aanwezigheid van de separate moleculen in brandresten waarvan de na verwarming ontstane dampsoep wordt ontrafeld in zijn samenstellende moleculen door gaschromatografie en die dan ‘*waarschijnlijk*’ leek op dergelijke moleculen in een vloeistof. In ‘*professioneel*’ overleg met de TR; dat spreekt voor zich.

De nuchtere mogelijkheden hadden dus allemaal open en niet uit te sluiten moeten blijven, voor de monsters uit Steensel, bij het oordelende Hof te Den Bosch:

- oorspronkelijke damp uit vaste stoffen door warmte; die daarop als vloeistof (creosoot) condenseert;
- uitgedampte stoffen van diverse (ook vaste) komaf, die door pyrolyse vrijkomen en daarop zich in (poreuze) brandresten nestelen en zich bij de ovenverwarming vooraf aan de gaschromatografie weer boven de oppervlakte tonen en daarbij ook op ‘lichtere stoffen’ kunnen gaan lijken op het gaschromatogram;
- vuile brandweerlaarzen met resten van een andere brand in combinatie met een vuile brandslang;
- (deels) uitgedampte vloeistofproducten (kookpuntverschuiving aanstekervulling);
- etc. etc.

Inderdaad, een brand is te zien, zoals ook dr. ir. C.J. Groenenboom in 1996 schreef maar dat de rechters nooit bereikte, als een onbeheerst en in detail onvoorspelbaar ‘kraakproces’ voor koolwaterstoffen tot en met condensatie van dampen uit vaste stoffen tot quasi vloeistoffen na afkoeling.

Dan moet men als deskundige dus oppassen en zorgvuldig voorzichtig zijn met de interpretatie van teruggevonden koolwaterstofdampen in een forensische context bij vaste brandresten en de mogelijkheden van (opzettelijke) contaminatie in het algemeen. Het OM en de Minister van Justitie dragen de verantwoordelijkheid voor het gebrek aan materieel verantwoordelijk handelen en de onwettige infiltratie van justitie (burger) personeel (NFI) in de opsporing bij collaborerende normschending met de TR. De daarbij uitgeoefende (NFI) taken zijn ook niet in enige wet verankerd; een ministerieel besluit voor het oude Gerechtelijk Laboratorium verwijst evenmin naar een wet. De deskundigen van het NFI kunnen dus persoonlijk aansprakelijk worden gesteld.

Het NFI anno 2007²⁴ over brandmonsters:

“Het onderzoek naar de aanwezigheid van (restanten van) brandversnellende middelen is kwalitatief. Dat wil zeggen dat het onderzoek zich enkel richt op het aantonen en classificeren van een brandversnellend middel. De concentratie van het aangetoonde middel wordt niet bepaald.” (Onderstreept; FV)

Het gaat hierbij, eerst anno 2007 binnen het NFI, dr. ir. Groenenboom (AKZO) wees hier al vele jaren eerder op, dus nooit, en kan daar ook nooit om gaan, over de relatief grote hoeveelheden vloeistof die daar als ‘*middel*’ aanwezig zouden zijn geweest; volgens het verder door alle betrokken ‘deskundigen’ gekoesterde onbegrip van het Hof destijds. Het onderzoek naar brandversnellende ‘*middelen*’ (Sic!) door justitielaboranten (NFI) is nu dan eindelijk ook uitsluitend kwalitatief waar het de verwijzing naar de oorspronkelijk dampen uit de genomen vaste brandrest monsters betreft en geen enkele duiding over hoeveelheden toegepaste stoffen, noch hun oorspronkelijke aggregatietoestand is mogelijk. Laat staan: ‘*relatief grote hoeveelheden benoemde vloeistof*’; dat neerkomt op onbegrepen op suggestie overgenomen wartaal (*techno babble*).

In de laatste zin van het citaat hierboven zit nog een onfrisse semantische truc van het NFI (of kwalijke domheid). Immers, als de ‘*concentratie*’ (samentrekking op een punt; FV) van een ‘*middel*’ niet kan worden vastgesteld; dan kan ook nooit worden vastgesteld dat er überhaupt ooit een ‘*middel*’ tot het versnellen van een brand (*‘misdrijf doel’*) was! Een brandbare stof weet zich geen ‘*middel*’ dus het verwijst altijd naar een dader. Het blijft toch nog ‘verdacht’ justitieel suggestief bij het NFI; t.b.v. hun ‘trouwe’ klant.

In een terechtzitting van het Hof te Arnhem²⁵, op 12 september 2007, verklaarde een justitielaborant van het NFI over een ‘*thinner of verfverdunner*’; op eerdere kritiek over de gegeven NFI interpretaties (daaraan vooraf herhaaldelijk verwoord in die zaak; FV): *“De hoogte van de pieken in een chromatogram zegt echter wel iets over de oorspronkelijke hoeveelheid (van die telkens individuele) stof die in een monster (als stofmengsel) aanwezig is...”*

*We vonden toluen, een alcohol, een keton en mogelijk ook acetaat...Je kunt nooit uitsluiten dat dezelfde stoffjes ter plaatse zijn samengebracht en niet afkomstig zijn van een vloeistofmengsel.”*²⁶ (Onderstreept en toevoeging; FV) **Waarvan akte!**

²⁴ Vakbijlage brandversnellende middelen, maart 2007.

²⁵ OM/Beumer

²⁶ Deze tekst is een lichte verbetering van de deskundige op een tekst in het pv van de terechtzitting.

De eerste woorden in het pv luiden: “De hoeveelheden van pieken.....” Dat moest dus zijn: “De hoogte van pieken...” Deze onnodige verwarring wordt dus nog wel onderhouden. Klantenbinding?

In een andere zaak rapporteerde een justitielaborant, na het bij uitzondering wel verkrijgen van een controlemonster via de TR, dat de eerdere pieken op een chromatogram, die door een privaat laboratorium (Oleotest te Antwerpen) waren gediagnosticeerd als benzine - alwaar men vaker benzine voor brandverzekeraars 'ziet' waar andere laboratoria die niet kunnen zien(!) - , dat de dampen van een (deels)verbrande plastic zak (controlemonster) zeer goed leek op het zogenaamde benzine gaschromatogram en het spoor op de PD verklaarde voor het NFI en dus de recherche²⁷.
Waarvan opnieuw akte!

Als een justitielaborant van het NFI spreekt van *een relatief grote hoeveelheid* dan bedoelt hij dus uiteindelijk niets anders, en zeker niet meer, dan de hoeveelheid verschillende moleculen die in petrochemisch dampmengsels per piek relatief te schatten zijn en waarmee dus nooit de hoeveelheid van een vloeistof in liters kan worden geschat of uitgedrukt.

Conclusie 3

Het Hof werd in dwaling gebracht door de 'techno babble' en normschendingen van de justitielaborant en de TR met hun waarnemingsleugen daar bovenop.

Er is empirisch feitelijk nooit een brandversnellend middel 'in relatief grote hoeveelheden' aangetroffen in Steensel op de zogenaamde plaats delict.

2.1.7 Aanvullende indirecte aanwijzingen van de TR voor terpentine

In de aanvullende bewijsmiddelen van het Hof meldt de TR nog een aanvullende onderzoek voor de 'terpentineverkoop' van het OM als 'bewijs'.

Het tapijtmonster nr. 3 werd nog maar eens bekeken toen het terug was van het lab. Men zag, bij terugkeer van monster 3, gesmolten kunststof die afkomstig kon zijn van een witte fles of jerrycan; volgens de justitielaborant in tweede ('verbeterde') instantie. Toen dat monster vertrok van de TR was het echter nog lichtgeel van kleur.

Dat men de kleur, empirisch toch eenvoudig toetsbaar bij polytheen, toch maar even in het midden laat is merkwaardig.

Toen die gesmolten kunststof werd aangetroffen was hij lichtgeel van kleur, volgens de justitielaborant *kan* dit van een witte fles of jerrycan zijn; even op het dikste gedeelte doorsnijden en dan weet men het zeker. Men laat dat na.

Kleur bekennen is niet eenvoudig in dergelijke zaken lijkt het.

De TR maakte de ingesmolten lichtgele kunststof dan later pas los van het tapijstuk.

En zij vinden een deel van een papieren etiket met daarop een deel van een tekst en een streepjescode.

Conclusie 4

Vaststaat dat de vloer rond en onder de jerrycan of fles bij de badkamer nooit als eerste of laatste in brand heeft gestaan. En daarmee dus nooit een punt van brandoorsprong met een aangestoken vloeistof kan zijn geweest; zoals herhaald wordt gefabuleerd in deze zaak en brandtechnisch zo is gemanipuleerd(OM).

Papier (etiket), en de kunststof zelf, hadden dat in Steensel nooit overleefd.

Datzelfde geldt naar analogie voor de plek van monster 5, door de teruggevonden gedeeltelijk door brand aangetaste pakje sigaretten en leeggelopen aansteker.

Vaststaat dan ook dat de temperatuur van de fles of de polytheen jerrycan, op grond van de fysisch bekende smelteigenschappen, nooit hoger is geworden dan 130° C; gedurende de gehele periode van de bedbrand tot aan 03:50 uur.

Die waarnemingen maken elke 'separate' brand daarmee onmogelijk; zeker een dergelijke beweerdelijk met vloeistof aangestoken brand.

²⁷ Deskundigenrapport Justitie (NFI) van 7 juni 2007.

Dat falsifieert dan 'ab sofort' elke bewezen verklaarde 'brandhaard' op vloerniveau, in of nabij het hele vlekkengebied met de kunststof voorwerpen, monsters 1, 2 en 3 en verder rond monster 5. Nieuws voor het Hof.

De straling vanaf het brandende bed heeft dan ook die warmte overgedragen.

De vorm van het restant 'wijst' sporentechnisch naar het bed.

Het aantreffen van die sporen wijst op de maximaal overgedragen temperatuur boven het tapijt. De, door verstikking op brandstof manipulatie, vroegtijdig gestopte branden bij de Reijman 'testen' zijn daarom ook niet op juist die plaatsen bemonsterd voor verificatie/falsificatie.

De TR gaat ook nog vergelijkend wegen en komt bij het ingezakte gesmolten lichtgele restant tot precies het zelfde gewicht (150 gram) als bij een intacte witte terpentine jerrycan. Ongelofelijk: na smelten en uitdamping, geen grammetje eraf!

Een jerrycan voor tweetakt benzine weegt 308 gram, en die voor koelvloeistof 208 gram (zonder dop); verificatie lijkt opnieuw geboden bij deze 'vaststellingen', 'aantonen', of 'aantreffen' binnen de TR. De doordrenkte vlek van de monster 1, 2 en 3 bij de badkamer deur was bovendien door vloeistof 'aangetast of verteerd'; volgens de TR.

Dus niet door brand beschadigd. Suggestie of reeds bevangen lezers, hebben mogelijk gelezen dat dit door een vloeistofbrand kwam. Dat is dan echter in werkelijkheid chloor (bleekwater) of een ander etsend product geweest. Dat maakte eerder nog geen verschil binnen de rechtsmiddelen; de hoogste tijd om dat ook even te herzien.

2.1.8 De afwezige interne terpentine sporen bij het slachtoffer

Ook het OM wist van twijfel, officieel niet over de monsters van hun normschende justitie/politie medewerkers uiteraard, maar over het niet aantreffen van te verwachten terpentinedampen in het lichaam van het slachtoffer²⁸:

"h. in de longen van slachtoffer werd geen terpentine gezien, dat is opmerkelijk; gelet op de reusachtige hoeveelheden terpentine die moeten zijn gebruikt zou zij damp moeten hebben ingeademd (Ger. Lab, 5e aanv. Rapport)."

De 'relatief grote hoeveelheid' moleculen in een piek van het gaschromatogram, te veroorzaken door één vijfhonderdste deel van een (roet)druppeltje, wordt binnen het 'denken' van het OM:" de reusachtige hoeveelheden terpentine die moeten zijn gebruikt".

Conclusie 5

Het door de AG spreken over 'reusachtige hoeveelheden die moeten zijn gebruikt' wijst niet op een tunnelvisie maar op forensisch technisch onverantwoorde, mogelijk groepshysterische, overdrijving; als surrogaat voor rationeel onbevangen en wetenschappelijk betrouwbare observatie tot bewijsgeving.

2.1.9 Ongebruikte doch 'verdacht' aanwezige vloeistoffen in het arrest

Over de aanwezigheid van de na de brand ongebruikt aangetroffen middelen; namelijk de nog verzegeld aangetroffen 3 flessen: 1 in de slaapkamer, 1 in de badkamer en 1 op de gang, TR monsters 12 t/m 14, en over hun eventuele ontsteking(on)mogelijkheden verneemt het Hof niets en vraagt er ook niet naar.

Deze blijken door het slachtoffer eerder te zijn aangekocht²⁹.

Het was 'verdacht' en aanwezig in huishoudelijk ongebruikelijke hoeveelheden, dat vindt het Hof voor steunbewijs genoeg.

²⁸ Handgeschreven requisitoir van de AG

²⁹ Volgens Sweeney in zijn Rebuttal to the Appeal Memorandum 1996; die het OM daarin beschuldigt van het weghouden/vernietigen van ontlastend bewijs over de aankoop van de flessen door Suzanne Davies op 13 juli 1996 en het weghouden van de verkregen vingerafdrukken op die flessen in Engeland die niet van Sweeney waren.

Om de plaats van de flessen verdacht te maken gebruikte het Hof een citaat van de werkster over het tapijt dat die schoonmaakstoffen niet meer van node zouden doen zijn. Het Hof citeerde daarmee onwelwillend voor ontlastende aanwijzingen selectief uit de context. Immers de werkster verklaarde ook en bovendien daaraan voorafgaand: *“Ik zag dat op de eerste verdieping alles geschilderd was en dat de overloop de drie kinderkamers en de ouderslaapkamer met de daarachter verlaagde ruimte voorzien waren van nieuwe vloerbedekking. Ik kon zien dat de gehele bovenverdieping opnieuw geschilderd was. Ik kan mij nog herinneren dat zich op meerdere treden van de houten trap gele en witte verflekken bevonden. Ik heb de vloerbedekking in de gehele woning secuur gezogen, omdat na het leggen van de nieuwe vloerbedekking altijd wel kleine vezeltjes achterblijven. Ik heb geen lijmvlekken of andere vlekken op de vloerbedekking van deze woning gezien.”*³⁰

Het Hof gebruikte slechts de laatste zin en negeert de gegevens over de installatie- en verhuiswerkzaamheden die zijn verricht op de verdieping (badkamer) eerst nadat de vloerbedekking door de getuige was gezogen.

De politie laat die verhoren van betrokkenen wegens ‘irrelevantie’ expliciet weg uit het dossier; dat kon of wilde het Hof, of mag de verdachte, dus niet zelf beoordelen.

De na de brand intact ongeopend teruggevonden fles schoonmaakspiritus (de TR noemt dat brandspiritus dat maakt voor de stof of toepassing niet uit maar is wel suggestief), achter de deur naar de badkamer, en een dito fles bij het bad in de badkamer, en de ongeopende fles petroleum op de overloop nabij de verfbevlekte trap; zou een onbevangen denker niet snel tot de conclusie brengen dat deze aanwezige flessen ‘*huishoudelijk ongebruikelijke hoeveelheden en verdacht*’ zijn. Vooral niet tijdens verhuizing en inrichting na een totale verfbeurt van de gehele verdieping; omdat slechts het vloertapijt wel vrij van vlekken zou zijn geweest enige tijd vooraf aan de brand en werkzaamheden. De broer van het slachtoffer verklaarde dat hij kort voor de brand van het slachtoffer had vernomen: *“Zij zei dat ze de badkamer wilde doen.”*³¹ Daar was geen tapijt. Dat mocht zij met daar ook gevonden schoonmaakmiddelen dus niet zijn gaan doen van het Hof; om de daar aanwezige, ook de nog verzegelde flessen, toe te kunnen schrijven aan het ‘plan’ van de te veroordelen verdachte, binnen het ‘verdacht’ fabuleren door het Hof.

³⁰ Aanvullende bewijsmiddelen bij het arrest. p. 14.

³¹ Proces verbaal terechtzitting rechtbank. 10 september 1996, p. 9

Conclusie 6

Binnen alle (3) gewone Nederlandse rechtsmiddelen in deze zaak, en door alle rechtshandhavers en 'deskundigen', werden 'relatief grote hoeveelheden' vloeistof op plekken in het tapijt, zogenaamd 'aangetoond' door de TR, voor waar aangenomen. Feitelijk als forensisch misleidend verkocht nepbewijs voor het corpus delicti.

Door het niet willen gebruiken van de voorgeschreven monsters, bij het normschendend accepteren van voorspelbaar (ook inherent) gecontamineerde monsters, werd een noodzakelijke en mogelijke falsificatie van de 'waarschijnlijke vloeistof', of dan slechts zijnde een complex van vloeibaar geworden en dan dampende vaste (brand) stoffen, roetrestanten (creosoot) daarop, of andere (inherente) vormen van contaminatie, aan de aandacht van het Hof onttrokken c.q. niet voorgehouden.

Het Hof dwaalde overduidelijk op 'deskundigen'; en demonstreerde 'en passant' een voor verdachten griezelig gebrek aan kennis over de diagnostische laboratorium methoden en hun formele en materiële beperkingen.

Forensisch technisch wordt nu geconcludeerd dat op de monsterplaatsen, waar zogenaamd terpentine een 'waarschijnlijke' verklaring was voor uit aardolie gewonnen producten, dit slechts relatief verschillend individuele moleculaire hoeveelheden koolwaterstof betrof met atoomnummers die ook in terpentine kunnen voorkomen.

Indien het Hof wel feitelijke betrouwbare oordelen had verkregen van integere deskundigen, zoals dr. ir. C.J. Groenenboom aangewezen door de verdachte, over en van bemonstering en de forensisch wetenschappelijk verantwoorde reikwijdte van diagnostische interpretaties daaruit, zoals daar zijn:

- *het bestaan van FT normen en de gevaren van één of meerdere 'false positives', altijd en voor de hand liggend uiterst voorspelbaar aanwezig bij gaschromatografie en brandmonsters van vaste brandresten, en daarbij;*
- *de forensisch wetenschappelijke noodzaak van controlemonsters (niet genomen in deze zaak en voor vloeistofmonsters wel opgenomen in de Nederlandse FT normen), en daarbij;*
- *de normschendend nagelaten waarschuwing aan het Gerechtelijke Laboratorium over de bij de Nederlandse politie /justitie deskundigen (leerstof) bekende contaminatie effecten van substraten bij loopbewegingen (brandweer) door het bemonsterde gebied, en daarbij;*
- *de onmogelijkheid van het bepalen van een vloeistof, op een monster van verbrande vaste koolwaterstofhoudende brandresten, en daarbij;*
- *dat op bemonsterde vaste stoffen (brandresten): uitsluitend een kwalitatieve identificatie mogelijk is bij een onmogelijk vast te stellen oorspronkelijk vrijgekomen 'relatief' grote hoeveelheid bij een eveneens onmogelijk vast te stellen oorspronkelijke aggregatietoestand ;*

dan was het Hof vermoedelijk daarop alleen al tot vrijspraak of niet ontvankelijkheid van het OM gekomen.

2.2 Het heropende Gerechtelijk Vooronderzoek in Hoger Beroep

2.2.1 De vragen voor de rechter commissaris

Na het instellen van het Hoger Beroep op de vrijspraak van 24 oktober 1996 door de OvJ, is er een onderzoek ter terechtzitting bij het Hof te Den Bosch, op 3 november 1997, waarbij een PG plotseling aangeeft dat hij aanvullende onderzoeksvragen heeft:

“1. Naar aanleiding van het aanvullend proces-verbaal van politie d.d. 22 oktober 1997:

- *is de in het proces-verbaal bedoelde jerrycan afkomstig van het bedrijf N.V. Bossuyt te Waregem-Beveren en waar worden deze jerrycans verkocht, uitsluitend in België of ook in Nederland?*
- *Het houden van smeltproeven met jerrycans zoals aangegeven in het proces-verbaal d.d. 22 oktober 1997.*

2a. onderzoek naar de mogelijkheid van een separate brandhaard op de vloerbedekking op de overloop voor de gesloten toegangsdeur van de slaapkamer;

b. onderzoek naar de (on)mogelijkheid van het wegbranden van de wollen vloerbedekking onder het linkerbed in verband met de geopperde mogelijkheid dat de brand (door roken) in bed is ontstaan.

c. onderzoek naar de tijdsduur van de brand en de daarbij ontstane temperaturen.

Deze onderzoeken kunnen worden verricht door T.N.O. te Delft.

3. onderzoek naar de verwondingen van het slachtoffer in samenhang met de houding waarin zij is aangetroffen en gelet op de mogelijkheid van een brand door roken in bed.

Dit onderzoek kan worden verricht door Prof. Dr. H.J. Klasen chirurg in het Academisch Ziekenhuis te Groningen. Deze heeft zich reeds bereid verklaard een dergelijk onderzoek te doen in samenwerking met een houdings- c.q. bewegingsdeskundige.

4. antwoord krijgen op de vraag of verdachte, als gevolg van de dood van het slachtoffer Suzanne Davies, al dan niet de beschikking krijgt over gelden, zulks naar aanleiding van de zich in het dossier bevindende brieven van(XXX).”

Opmerkelijk hierbij is dat het OM alle gelegenheid had om eerder via de RC aanvullend onderzoek te doen vooraf aan de zitting (Sv), en dat ook al onbepert rechtstreeks deed via het Gerechtelijk Laboratorium en infiltrerende Engelse obscure figuren; ook als ‘deskundigen’ in strijd met Sv. Maar ook dat de AG haar requisitoir met die aanvullingen had voorbereid waarin de onschuldige variant, gedragen door de deskundigen drs. L. Bijl c.s. van het Gerechtelijk Laboratorium, de beste papieren had. Kennelijk heeft het college van PG’s (of de Minister van Justitie) toen besloten zelf met de wettelijk verboden commerciële private inzet in de opsporing (Zie Grondwet, Sv en BW 3; 14,15) het ontbrekende bewijs in te kopen. De PG noemt daartoe TNO. Voorkennis? Dan zou het een politiek proces a la Dreyfuss kunnen zijn geweest.

2.2.2 De beantwoording van de brandtechnische vragen

2.2.2.1 De formele en materiële deskundigheid in opsporing

Zeer opmerkelijk, en binnen Sv en BW onbehoorlijk, is, dat Reijman 13 maart 1998 is benoemd als deskundige door de RC, waarop een offerte volgt op 8 mei 1998 van Ir. L. Twilt van TNO, met dan slechts als ‘contactpersoon’ Reijman, die aanbiedt op commerciële basis een onderzoek te doen naar de oorzaak van de brand.

Voor elke vermoedelijk aangestoken brand, te kwalificeren als misdrijf, is dat, in een serieus functionerende rechtsstaat, voorbehouden aan de Staat (Gw en Sv).

En dan tovert een commerciële, mee-infiltrerende niet benoemd/beëdigde persoon meteen een schijndilemma uit de verkoperhoed; die het als denkfout binnen de rechtshandhaving verder ‘goed’ doet.

De onwettig opererende commerciële opsporingsinfiltrant L. Twilt, doet namelijk per brief van 6 mei 1998 een: *“onderzoeksvoorstel Sweeney”* (Sic!).

Hij speelt maar meteen op de man; dat is dan maar vast duidelijk en het verkoopt goed. Dat bevat ook de RC, mr. D.H ter Beek, die hem prompt daarop contracteert op:

“Het doel van het onderzoek is om na te gaan of het aangetroffen brandbeeld past binnen een tweetal scenario’s, te weten:

- 1. roken in bed door het slachtoffer;*
- 2. brandstichting met een brandversnellend middel.*

Het zal een reconstructie op ware schaal worden; de slaapkamer zal worden nagebouwd. Aandacht wordt besteed aan de (plaatsen van) luchttoevoer. Tijdens de nagebootste branden zullen temperaturen en warmtestraling worden gemeten en vergeleken bij de in Steensel aangetroffen brand indicatoren. Ook zal een tijdslijn van de brand worden gereconstrueerd in verband met de sabotagemelding van de alarmsensor.”

Commerciële opsporingsinfiltrant Twilt belast Reijman meteen met het oordeel over de schuld of onschuld van Sweeney en zit daarmee al stoelen hoger dan het Hof (of de HR). Eigenrichting en leugendetector in één hand. Wel zo makkelijk zonder (mensen)rechten. Voor dat gemak beperkt hij de mogelijkheden van de oorzaak maar meteen tot twee; zo ontstaat het schijndilemma als kardinale denkfout en blunder in de rechtshandhaving.

Een vergelijking met de ‘brandindicatoren’ (alarmsensor) te Steensel, en voor een toegezegde *tijdslijn*, in verband met ‘ijking’ van de nabootsingen, heeft nooit plaatsgevonden. De commerciële onwettige infiltrant en zijn ingekochte ‘deskundige’ waren dan brandtechnisch als gepretendeerde deskundigen acuut door de mand gevallen. Het OM betaalt en controleert en heeft aan zoiets materieel ontlastend, en proceseconomisch efficiënt, als een confrontatie van gefantaseerde condities met een empirische verankerde beschrijving van de werkelijke gebeurtenissen, geen behoefte. Evenmin daarop het Hof; die toch de vraag, ook daar juist over (2c.), onderschreef.

Het begin van een direct al vruchtbare samenwerking in onwettige opsporing; de goedbetaalde vruchten van de vergiftigde boom, zeg maar.

Het Hof noemt zoiets dan later onbegrijpelijk: *‘grondig en degelijk uitgevoerd onderzoek’*.

Een ‘instant’ veroordeling, noodzakelijk en logisch dwingend verbonden met de karaktermoord op de verdachte als leugenaar, dat alles gegarandeerd ‘succesvol’ aangeleverd krijgen op kosten van het OM, is voor de rechterlijke macht wel uiterst comfortabel. Al verzaakt men daarmee wel de monopolistisch en onafhankelijk uit te voeren onderzoeks- en oordeelstaak en schendt (grond)wetten en (mensen)rechten.

Conclusie 7

Het rechterlijk schuldoordeel werd geheel uitbesteed aan TNO, naast het inzetten van de commercieel uitgevente impliciete ‘leugendetector’ daarbinnen.

Materieel was er in het geheel geen bewijs voor brandstichting noch voor een afwezig alibi van verdachte. Alles hing af van het inkopen van te fabriceren bewijs en het opzettelijk nalaten van toetsing op de empirische feiten daaraan vooraf te Steensel vastgesteld.

Daarin wordt, ongevraagd door het Hof (in eerdere samenstelling) direct de vraag naar de oorzaak van de brand als misdrijf, commercieel wetschendend op eigenrichting ter hand genomen.

De opsporing met betrekking tot het gehele gekwalificeerde misdrijf werd particulier in opdracht en betaling door het OM uitbesteed in de zaak Sweeney; ofschoon de Grondwet en de Wet Sv en het EVRM dat verbiedt.

BW 3; 14,15 ontzegt Reijman (TNO) elke ‘civiele’ bevoegdheid die in strijd is met het publiekrecht. Voor het Hof, die om deze wet- en (mensen)rechtenschendende trucs van het OM in nauwe samenwerking met de rechter-commissaris mr. D.H. te Beek niet heeft gevraagd, is dit een nieuw feit. Het Reijman (TNO) bewijs was onwettig:

‘The fruits of the poisonous tree.’

Anders kan Sweeney naar het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, met deze interessante nieuwe ontwikkeling in een gepretendeerde rechtsstaat: commerciële gedoogd onwettig opererende burger infiltranten met een bewijsfabriek, leugendetector en eindoordeel voor een misdrijf; waarbij de dader al vooraf in het commercieel belanghebbende wetten- en mensenrechten schendende 'project' wordt aangewezen. Het antropologisch primitieve zondebokmechanisme 'pur sang' werd commercieel uitbesteed en daarmee buiten wetten en rechten door de Staat in werking gesteld³². Binnen deze illegale opsporingsactiviteiten, gaat men dan 'for the sake of the comfort' uit van één 'ongevalscenario' dat zogenaamd wordt afgezet tegen een daarnaast schuldig 'brandstichtingsscenario'.

Het impliciet verkochte rechtenschendende vooroordeel hierbij is, als perverse omkering van de 'presumption of innocence': *De verdachte liegt mogelijk over de toedracht en zijn betrokkenheid daarbij, dat tonen wij aan door zelf wat brand te stichten met aanwijzingen van politie, het OM en de RC, en creëren daarbij wat vergelijkbare 'Rorschach vlekken', waar wij alleen met de 'meeste stemmen' de gewenste oorzaken uit 'beelden' kunnen zien.*

Dan heeft hij, de vooraf door het OM al aangewezen 'slimme brandstichter', dankzij dit commerciële project, de brand 'dus' aangestoken.

Toetsen met de werkelijk omstandigheden of normen, daar hebben wij als 'deskundigen' geen behoefte aan; de 'ware bewijzen' maken wij als nabootsingkunstenmakers zelf wel. Daarbij kan het 'ongevalscenario' eigenhandig op normschending en kennisverzwijging worden gesaboteerd en is 'succes' en lucratieve samenwerking met het OM vooral ook in de toekomst verzekerd. Pecunia non olet.'

De werkwijze van het OM is daarbij: zet de simulaties - het zijn opzettelijk geen aan normen gerelateerde testen of proeven - zo in elkaar, en laat de rechercheurs en een hoofdinspecteur van politie deze enthousiast in zijn bijklus nog wat aansturen, zodat we met 'waarschijnlijkheid of grote zekerheid' uitspraken, dit tot quasi empirisch bewijs of aannemelijkheid kunnen presenteren aan de rechter. Door slechts twee 'scenario's' voor te stellen, die meteen over het dilemma schuld of onschuld mogen gaan (eigenrichting op de zondebok), wordt ook handig gebruik gemaakt van de 'verkopertruc'³³ naar het Hof.

2.2.2.2 De afwezige materiële deskundigheid en integriteit bij Reijman

Naast illegaal, in strijd met Gw, Sv, EVRM, en BW 3; 14,15, worden deze activiteiten dan ook nog methodologisch/vakinhoudelijk corrupt, en in weglating (anders strijdig) met de fundamentele normen uit de expliciet bij Reijman bekende (test)literatuur, uitgevoerd³⁴. Reijman verklaarde immers:³⁵:

"De heersende literatuur op het gebied van branden is Amerikaanse literatuur. Met name de publicatie National Fire Protection Association 921 is van belang. Ook Kirk's Fire Investigations is van belang. (...)"

In deze door Reijman zelf 'van belang' verklaarde NFPA 921 (1998) staat o.m.:

"Chapter 20 Referenced Publications

20-1 The following documents or portions thereof are referenced within this guide and should be considered as part of its recommendations. (...)

20-1.3 ASTM Publications. American Society for Testing and Materials, 100 Barr Harbor Drive, West Conshohocken, PA19428-2959. (...)

ASTM E 603, Standard Guide for Room Fire Experiments, 1995. (...)

ASTM E 1352, Standard Test Method for Cigarette Ignition Resistance of Mock-up Upholstered Furniture Assemblies, 1994. (...)

ASTM E 1353, Standard Test Methods for Cigarette Ignition. Resistance of Components of Upholstered Furniture, 1994."

³² 'De aloude weg der boosdoeners' (*La route antique des hommes pervers*): Prof. dr. R. Girard.

³³ Dit misbruik van een logisch schijndilemma wordt beschreven in 'Filosofisch fitness'; Stephen Law.

³⁴ NFPA 921 en Kirk's Fire Investigation.

³⁵ Verhoor getuige/deskundige Reijman van 18 april 2000 (RC).

Belangrijke en relevante normen in **'van belang'** zijnde literatuur; volgens Reijman. De genoemde 'ASTM E 603 Standard Guide for Room Fire Experiments' geeft als inleiding: *"This guide has been written to assist those planning to conduct full-scale compartment fire experiments. There are many issues that should be resolved before such an experimental program is initiated, and this guide is written with the objective of identifying some of the issues and present considerations that will affect each choice of procedure."*

Uit het verslag van de Reijman testen in de aanvullende bewijsmiddelen blijkt, dat hij de ASTM E 603 voor de nabootsingen (*room fire experiments*), en de ASTM E 1352 en 1352 voor de sigaretten testen geheel en al heeft genegeerd; terwijl hij er kennis van droeg en ze 'van belang' achtte.

De gemotiveerde bezwaren van de verdediging over de afwezige materiële deskundigheid bij Reijman werden door het Hof, en de Hoge Raad in cassatie, terzijde geschoven.

Binnen deze beoordelingen waren de AG en de raadsheren (ook HR) evident in de waan dat Reijman zijn 'van belang' geachte literatuur op methodologische voorschriften ook had gevolgd als 'deskundige'. Wat is een onderzoeker zonder methode? Een charlatan.

Prof. Barnett over de Reijman's bezigheden in zijn verhoor:

"T.a.v de reconstructies in het algemeen zijn er wel standaard normen.(...)"

De NFPAG (hij bedoelt NFPA 921; FV) had ook een bijdrage bij de reconstructie in deze zaak kunnen leveren. (Hem viel dus direct al op dat dat niet was gebeurd; FV.)

Een van de dingen waar de NFPAG over gaat is het belang om logische scenario's te maken, hoe je dat moet doen en welke parameters in acht moeten worden genomen moeten worden. Als deze reconstructie in de VS had plaatsgevonden zou ik door de NFPAG gegaan zijn en zou ik in mijn rapport hebben aangegeven waar de regels wel en niet zijn gevolgd.(...) (Als tegendeskundige heeft hij dit dus niet kunnen/mogen doen; FV.)

U vraagt mij of ik iets zou kunnen zeggen over de regels van de NFPAG in relatie tot deze reconstructie. Ik heb gisteren kritiek geuit op de wijze en het aantal van de sigarettentesten. Indien men de NFPAG had gevolgd was die kritiek zeker minder geweest. V.w.b. de brandstichtingstesten benaderde de wijze waarop die zijn uitgevoerd de richtlijnen van de NFPAG wat meer. Verschillende scenario's zijn getest. Hier kwam uit dat het mogelijk is dat de brand door brandstichting is ontstaan. De algemene procedure van de NFPAG is gevolgd bij de brandstichtingsscenario's. Over de specifieke details waar de regels niet helemaal zijn gevolgd hebben we het gisteren gehad."(...)

"U vraagt mij wanneer het voor mij uit wetenschappelijk oogpunt niet zinvol is om aan een experimentele brandreconstructie te beginnen. Ik zeg u dat dat is wanneer je kritische informatie mist over de brand of de gebeurtenissen. Door het ontbreken van die informatie wordt het resultaat van het experiment te zeer veranderd en onzeker.

U vraagt mij in hoeverre het noodzakelijk is om kennis te dragen van luchtstroming, de aanwezigheid van zuurstof en de kieren en openingen in ruimten. Die kennis is kan van essentieel belang zijn, afhankelijk van de situatie. (...)

Ik heb bij deze reconstructie geconstateerd dat de enige opening die was aangebracht de opening betrof van de badkamerdeur en de slaapkamerdeur.

In Steensel waren er meer openingen.

In dit verband wijs ik u op het volgende. De brand in Steensel is ontdekt door een voorbijganger die rook uit het dak zag komen. Er moet dus een opening zijn geweest vanuit de kamer via het dak naar buiten. Bij de reconstructie is die opening niet aangebracht. Dit gebrek moet enige invloed hebben gehad op de test met de ontvlambare vloeistoffen. Het gebrek heeft echter veel meer invloed gehad op de testen die gedaan zijn in wat ik noem het sigarettenscenario. In geval van een sigarettenbrand is sprake van een heel instabiel vuur (het Engelse 'fire' kan niet zomaar in 'vuur' worden vertaald; lezing van de oorspronkelijke Engelse tekst lijkt voor verfijnde beoordeling nodig; FV).

Het ontstaan daarvan is sterk afhankelijk van het type brandstof, het ontstekingsscenario en de aanwezigheid en locatie en grootte van de openingen en kieren.(...)

De rechter commissaris vraagt of ik deze reconstructie op het punt van het sigarettenscenario adequaat vindt. Ik vind van niet.(...)

U vraagt mij of het feit dat de balkondeur bij der reconstructie niet is nagemaakt van belang is. Op dit punt ben ik in verwarring. Het proces verbaal van de politie vermeldt dat alle deuren dicht waren en dat de brandweer het glas heeft moeten verbreken om de rook eruit te laten. Ik ben er niet bij geweest, maar volgens mij zou het zo kunnen zijn geweest dat het gas is de balkondeur als gevolg van de brand is stukgegaan.

Ik verwijs in dit verband naar foto 23 van het proces-verbaal. Er lijkt roet aan de buitenzijde van het glas te zitten Dit duidt er op dat dit glas door brand is vernield.

Als dat inderdaad zo is, had dit bij de reconstructie meegenomen moeten worden.(...)

Indien men de theorie van het in bed gieten van terpentine als reëel scenario had willen aannemen had men ook een aparte test moeten doen. Ik begrijp dat ze maar 12 matrassen hadden om te gebruiken. In mijn brief van 15 augustus 1998 heb ik aangegeven dat heel veel testen nodig zouden zijn (totaal meer dan 200.000; FV). Om die reden vinden dit soort testen weinig plaats. Je kunt van dit soort testen in wetenschappelijk opzicht wel wat leren. De vraag is echter of de testen in deze strafzaak te gebruiken zijn.(...) (Sic!)

Wat ik goed vind in de reconstructie is dat men heeft vastgesteld dat de schade aan het tapijt in de hal ontstaan is door hitte die onder de deur door kwam en niet door vloeistof.

Je kunt het verschil zien aan foto 7.4. van de reconstructie en foto 18 van het proces verbaal. De rechter-commissaris begrijpt niet goed hoe ik dat kan zeggen nu uit pagina. 35 van het rapport afgeleid kan worden dat Reijman wel van mening is dat wel degelijk op de gang vuur is aangestoken. Ik heb in mijn exemplaar van het rapport bij die passage “no way” geschreven. De schadebeelden zijn heel anders.

Ik krijg de indruk dat men heel hard geprobeerd heeft om een brandstichtingzaak te bewijzen i.p.v. feiten te reconstrueren.(...)”

Barnett had toen uiteraard ook niet de beschikking over de empirische feiten met de daaruit blijkende gelimiteerde warmtebelasting te Steensel.

“De theorie die men heeft gevormd is heel ingewikkeld. Hij is zo ingewikkeld dat de dader precies op de juiste wijze en het juiste moment heeft gedaan In realiteit gaat dat niet zo.

Ik ben onder de indruk van de moeite en de energie die men zich getroost heeft, maar ik vind het geen evenwichtig onderzoek.(...)

De rechter-commissaris vraagt mij of, gelet op alle huidige informatie en al het onderzoek, de verrichte reconstructie wetenschappelijk verantwoord te noemen is en of de conclusies in wetenschappelijk zijn houdbaar zijn.

Ik antwoord daarop dat de reconstructie laat zien dat de brand mogelijk door brandstichting is veroorzaakt.”

Volgens NFPA 921 is dit een ontoelaatbare uitspraak voor een brandoorzaak onderzoeker: “If the confidence level is only “possible” or “suspected”, the cause should be listed as undetermined.” Hij moest bij ‘mogelijk’ stellen: oorzaak is niet vastgesteld.

Maar dit was geen rechtstreeks brandoorzaak onderzoek; slechts een ‘experiment’.

Bij brandstichting moet dit normatief bewezen worden met toetsbare uitsluiting van alle onschuldige oorzaken. Het blijkt hier, Barnett was er niet als oorzaakonderzoeker; maar daarbij wel als zeer deskundig en gedisciplineerd wetenschapper. Vervolg Barnett:

“De reconstructie laat niet op wetenschappelijk verantwoorde wijze zien dat de brand niet door sigaretten veroorzaakt kan zijn. Ik acht de conclusie dat de brand niet door sigaretten veroorzaakt kan zijn niet houdbaar vanwege het ontbreken van een wetenschappelijk verantwoorde werkwijze.”

“U vraagt in dit verband of er aan welke reconstructie dan ook in deze zaak wel enig waarde kan worden toegekend.

Ik antwoord u dat de reconstructie onze kennis over de brand vergoot, maar deze reconstructie beantwoordt geen van de vragen die het Hof had gesteld.”(...) (Sic!)

“Brand is grillig. Je moet daarom niet te kritisch kijken naar de verschillen in de details, maar je moet kijken naar de overeenkomsten.

Ik teken hierbij aan dat de overeenkomsten ook kunnen berusten op toevalligheden.

Als er een overeenkomst is kun je niet per definitie zeggen dat er dus ook sprake moet zijn geweest van brandstichting.

Je kunt alleen zeggen dat brandstichting mogelijk is.” Aldus deskundige Barnett.

In duidelijke taal liet hij geen spaan heel van de ‘testen’ en toegepaste ‘deskundigheid’ van Reijman; die hij ook ergens als ‘blunder’ kwalificeerde. Van de ‘conclusies’ van Reijman, die het Hof tot de zijne maakte distantieert hij zich expliciet. Vooral ook nog over de sporen op het slachtoffer. Het Hof negeerde Barnett’s verklaringen volkomen.

Reijman wees ook op Kirk’s Fire Investigation als literatuur ‘van belang’³⁶:

“General observations

As a part of the extensive testing conducted since 1975 by the California Bureau of Home Furnishings and Thermal Insulation (BHFTI), some general observations have been made regarding cigarette ignition of furniture and mattresses. (...)

In the BHFTI testing, cigarette induced furniture ignition required from 40 minutes to a number of hours before flaming combustion begins. In some cases, open flaming never began. In others, flaming combustion proceeded so quickly that a typical article of furniture could create flashover conditions in a normal size room in as little as 2 to 3 minutes.”

Ondanks het feit dat Reijman zich expliciet beriep op deze hier uitgesponnen wetenschappelijke literatuur, en waarop dan ook volgens de AG van de Hoge Raad³⁷ het Hof mocht dichtvaren op diens gepretendeerde deskundigheid en betrouwbaar gehanteerde methoden, verklaarde hij zelf over zijn aanpak³⁸:

“Mij zijn geen richtlijnen of literatuur bekend m.b.t. reconstructies van branden bekend.

Ik heb daar voorafgaande aan deze reconstructie ook niet naar gezocht.”(...) (Sic!)

U vraagt mij of ik bij de testen een specifieke methodologie heb gebruikt. Dat is niet het geval geweest. Dat hangt samen met het feit dat er geen richtlijnen zijn aan de hand waarvan de reconstructie[s] moeten worden uitgevoerd.”(...)

Op de pagina ervoor had hij nog gewoon maar niet gezocht naar methodologische richtlijnen. Daarop beweert hij dan onder ede dat die er *niet zijn*; terwijl deze ook nog expliciet in de door hem ‘van belang’ verklaarde literatuur waren opgenomen.

Conclusie 8

Op grond van de beschikbare wetenschappelijke literatuur hadden de ‘deskundigen’ van het Hof nooit tot de conclusie kunnen komen dat een ontsteking van het bed door sigaretten ‘onwaarschijnlijk’ zou zijn en brandstichting met zekerheid gepleegd was.

Reijman trok zelf die conclusie over de sigaret als ontstekingsbron niet; op zijn als ‘blunder’ beoordeelde ‘mislukte’ testen.

Hij zweeg, voor een forensisch deskundige ‘oorverdovend’, op dit punt.

Hij ‘sprong’ naar het oordeel op eigenrichting: brandstichting en pleegde daarmee meteen karaktermoord op de verdachte als: ‘leugenaar’.

Mogelijke meened werd door hem niet geschuwd. De in zijn door hemzelf onder ede genoemde en ‘van belang’ geachte literatuur, met daarin duidelijk expliciet wel aanwezige normen en waarschuwingen, schuwde hij opzettelijk wel.

Hieruit blijkt nu achteraf een in essentie methodologisch onverantwoorde en zelfs antiwetenschappelijke aanpak van ‘deskundige’ Reijman.

³⁶ Kirk’s Fire Investigation p.364

³⁷ Conclusie in cassatie 26 maart 2002; inzake Sweeney, Mr. Jörg AG.

³⁸ Verhoor Reijman RC, 18 april 2000.

*Zodoende kon hij feitelijk destijds nooit voor forensisch deskundige doorgaan en zijn zijn conclusies forensisch wetenschappelijk materieel en formeel onbruikbaar.
Een nieuwe feitelijke omstandigheid voor het Hof.*

2.2.2.3 De antwoorden op de door het Hof gestelde vragen

Op vraag 1, 1^e gedachtestreepje: geeft Reijman van TNO (nu DGMR) geen antwoord.

Op vraag 1, 2^e gedachtestreepje: Uit het proces-verbaal van 27 oktober 1997 blijkt dat spoor 1 (de fles) achteraf niet meer kan worden toegeschreven aan terpentine; dat was een eerdere ‘vergissing’ van de TR.

Dat kan volgens de verbalisanten nog wel *mogelijk* het geval zijn voor de jerrycan die zij als lichtgeel restant op de vloerbedekking aantreffen; waarop de justitielaborant had beweerd dat dit mogelijk van een witte jerrycan afkomstig kon zijn geweest.

Voor terpentine moest de jerrycan wel wit zijn anders klopte het niet met hun verkregen kannen bij een leverancier; waarbij nooit een aankoop door de verdachte is vastgesteld. Reijman beweert daarop, na het verkopen van een onmogelijk vlamoverslag te Steensel: *“Hieruit volgt dat de fles en jerrycan niet door een vlamoverslag, maar reeds daarvoor door brand zijn aangetast. Aangezien alleen het bed niet voor deze thermische omstandigheden kan zorgdragen kan de conclusie niet anders zijn dat de plaats waar de fles en jerrycan zich hebben bevonden een primaire of een van de primaire brandhaard(en) moet zijn.*

Test 3 heeft aangetoond dat de jerrycan en fles zoals deze zijn aangetroffen in Steensel leeg of nagenoeg leeg moeten zijn geweest op het moment van de aantasting door vuur en/of hoge warmteflux. In deze test waarbij zowel een lege fles en jerrycan alsook een deels gevulde fles en jerrycan werden geplaatst, laat een smeltgedrag zien waarbij de deels gevulde fles en jerrycan na de brand nog een intacte bodem bezitten en waarin terpentine nog onverbrand aanwezig is. Met name de lege jerrycan vertoont en beeld dat overeenkomt met de aangetroffen situatie in Steensel.

Hieruit valt te concluderen dat de aangetroffen en door het Gerechtelijk Laboratorium aangetoonde hoeveelheid terpentine voor de badkamerdeur reeds voor het ontsteken van de brand is uitgestroomd. Deze conclusie sluit aan bij de eerdere vaststelling dat op het moment dat de vlamoverslag plaats vond zich vuur bevond tussen het bed en beide kamerdeuren.”

Op ondoorzichtige en duizelingwekkende wijze, bij hardnekkig volgen, mengt Reijman hier ‘vaststellingen’ uit zijn opzettelijk aangestoken nabootsingen met liters uitgegoten terpentine, met de oorspronkelijk waar te nemen situatie te Steensel; die echter nooit door hem is onderzocht of in kaart is gebracht.

Met één brandtechnisch onnozele bewering, verklaart hij het bed ‘weg’, als duidelijke oorzaak voor de omgevingschade *in situ*, en ‘ziet’ daartoe als surrogaat ‘*vuur*’, dat in Steensel nooit is vastgesteld, tussen bed en deuren.

Reijman wenst, na normschending, ook niet te worden geholpen door een zorgvuldige empirische verankering, te verkrijgen op de sporen te Steensel, als methodologisch voorwaardelijke grondslag (representativiteit) van zijn ‘nabootsingen’.

Als de terpentine boven de zelfontbrandingstemperatuur zou zijn gekomen, of zijn aangestoken als de zogenaamd daar aanwezige ‘separate brandhaard’, dan was de jerrycan er niet meer geweest. Hij bevestigt in essentie nog maar eens de leugen van de TR over een ‘*aangetoonde relatief grote hoeveelheid terpentine*’ in de slaapkamer.

De bedden in de testen waren van ontstekingswerende samenstelling en bovendien brandden deze nieuwe en materieel ongelijke bedden maximaal slechts tot de helft van de vrijwel totale waargenomen bedverbranding in Steensel die niet ontstekingswerend waren. Daarom, en doordat dat bed vrijwel geheel opbrandde, was dat de stralingsbron.

Reijman wil van die verschillen niets weten vooraf aan zijn ‘nabootsing’:

“Ik heb me niet met het bij de reconstructie gebruikte bed beziggehouden.

Ik ben ervan uitgegaan dat dat bed voldoende gelijkend was op het bed dat in Steensel had gestaan. Voor zover ik heb begrepen was het bed bij de reconstructie uit dezelfde materialen samengesteld als het originele bed. Ik weet niet welk houtsoort de ombouw was van het bij de reconstructie gebruikte bed. Ik weet wel dat het geen geperste houtsoort was. Het gerechtelijk laboratorium en de TR hebben zich met de samenstelling van het bed beziggehouden niet TNO.”

Zo gaat dat dus bij ingekocht ‘onafhankelijk, deskundig en professioneel’ OM onderzoek. De doorslaggevende variabelen worden gemanipuleerd door de belanghebbenden van het OM met ongeïnteresseerd en ondeskundig wegstijven van de ingehuurde ‘deskundige’. Op grond van de sprekende feiten rond de werkelijke brand, die in deze zaak volledig werden genegeerd, was er een langzame opbouw; die dan veel langer de straling als warmteoverdracht heeft doen ontstaan, nabij het bed en tot in de badkamer, dan de met liters terpentijn ‘nagebootste’ brandstichtingen. Die resulteerden in voorspelbare kortdurende warmtebelastingen door hoofdzakelijk geleiding en convectie van bovenaf door de roet in de rooklaag en een thermisch turbulente omkering vanaf het plafond.

De zogenaamd ‘aangetroffen’ en ‘aangetoonde’ terpentijn is hiervoor al gefalsificeerd. Slechts in de nabootsing was het bed niet in staat voldoende stralingsenergie af te geven naar de plastic voorwerpen; mede omdat het onstekingswerend ingekochte nieuwe bed veel minder kon verbranden dan het bed in werkelijkheid; een smeulbrand doet dat ook nog bij zeer lage zuurstofconcentraties in de directe omgeving die voor vloeistofbranden al verstikkend zijn. Bij de verzonnen ‘separate brandhaarden’ waren de kunststofrestanten nooit teruggevonden; op natuurwetenschappelijk logisch dwingende (deductieve) gronden.

Dan wordt nog cruciaal heimelijk verzwegen: het gesprongen balkondeurglas. Dit door de TR, en uiteraard ook Reijman; en door de laatste dan ook maar weggelaten uit zijn ‘nabootsing’. Hij wist het niet precies en zocht dat verder ook maar niet uit ‘dus’ liet hij die ventilatiefactor en blootstellingstijd als ‘benchmark’ ook maar weg³⁹. In zijn eerste zin in een citaat hierboven, *moeten* van Reijman de flessen door vuur zijn aangetast vooraf aan de (sporentechnisch te Steensel onmogelijke) vlamoverslag. Maar de smeltresultaten worden in de nabootsing eerst bereikt en waargenomen: na de zogenaamde ‘vlamoverslag’. Dat komt niet goed uit, maar het viel anderen toch niet op. Het *moeten* ook meer ‘primaire’ brandhaarden zijn anders klopt het brandstichting verhaal van zijn opdrachtgevers niet, en de flessen *moeten* leeg en zonder (afgesprongen) dop zijn geweest om het sprenkelverhaal te redden.

Dat de technische recherche in werkelijkheid geen zware brandschade aan tapijtvlek bij monsters 1, 2 en 3 kon waarnemen in Steensel; die werd weergegeven als:

“Verder zagen wij tussen de deuropening naar de badkamer en de rechterzijde van het voeteneind van het rechterbed, een verkleurde licht geschroeide cirkelvormige plek in de vloerbedekking. Wij zagen en voelden dat de vloerbedekking in deze plek, vermoedelijk door een vloeistof (Sic! geen brand; FV) was aangetast c.q. verteerd.

Binnen deze cirkelvormige plek werden door ons de resten van twee eerder genoemde door de hitte gesmolten kunststof flessen aangetroffen.” is dan voor ‘deskundigen’ van het bedenkelijke niveau en commerciële afhankelijkheid zoals Reijman c.s., geen bezwaar.

Later werd de ene fles expliciet niet meer aan terpentijn gekoppeld door de TR maar werd de ‘lichtgele fles’, die door een justitielaborant bij nader inzien en op verzoek en met zijn zegen ‘kon’ worden gezien als: *mogelijk een witte jerrycan*, als zodanig vervolgd.

³⁹ Reijman verklaring bij RC.

Reijman fantaseert er dan op los dat een lichtgeschroeide waargenomen vloerbedekking, *‘mogelijk verteerd door een vloeistof’* in werkelijkheid, in zijn op holgeslagen fantasie, uit een of meer vloeistofbrandhaarden moet hebben bestaan.

Dan kan de recherche wel zeggen dat dat anders was, en hij bij zijn eigen testen het tapijt, opzettelijk zeer kort, zelf aangestoken liet branden op precies die plaatsen, maar zo ‘concludeert’ hij nu eenmaal op betaling door het OM.

Of zijn gesmolten fantasiejerrycan ook lichtgeel werd, vernemen we niet in zijn rapport. Empirische feiten blijken bijzaak te zijn waar fictie als juridisch surrogaat wordt ingekocht binnen deze abjecte vorm van forensisch normschuw uitgevoerd onderzoek.

Op vraag 2a over een separate brand op de overloop bij een gesloten slaapkamerdeur ontdekt Reijman dat zijn brandstichtingnabootsingen een brandspoor onder de deur door tot in de gang veroorzaakt in test 3. In test 6 kon een met terpentine bevochtigde plaats in de gang ondanks diverse pogingen niet met een aansteker worden ontstoken.

Dan schakelt Reiman zijn fantasie ‘argumenten’ weer duizelingwekkend aan elkaar: *“Door de overdruksituatie tijdens de vlamoverslag werd dit vuur, dat zich schuin naast de slaapkamerdeur bevond, onder de slaapkamerdeur geblazen waardoor het schuine brandbeeld ontstond. Het brandbeeld in de vloerbedekking van de gang in Steensel kan alleen zijn ontstaan indien, tijdens vlamoverslag, er zich reeds vuur heeft bevonden op vloerniveau tussen het bed en de slaapkamerdeur.”*

Dus de separate brandhaard op de gang werd heel even gefalsifieerd, maar daarvoor in de plaats was er een nooit waargenomen ‘*separate brandhaard*’ tussen bed en deur, en die brandschade, (een visueel/mentaal ongestoorde onderzoeker ziet achteraf nooit een ‘*brandhaard*’) mag niet vanaf het bed, op zeer korte afstand, zijn ontstaan (ventilatie). Het vuur van de door Reijman met liters aangestoken test 3, ‘*blaast*’ met dat ‘*vuur*’ ander ‘*vuur*’ onder de deur door, veel gekker kan het toch niet meer worden, maar dan komt het: *“Het moet mogelijk worden geacht dat aanvankelijk terpentine is gesprenkeld en ontstoken is in de gang: maar dat tijdens de zeer korte tijd volgende vlamoverslag, met doorslag onder de deur naar de gang, dit vuur is uitgeblazen, waardoor de inbranding in de vloerbedekking niet of nauwelijks kon optreden.”*

Dus een ‘*blazend vuur*’, in de gehele slaapkamer met het slachtoffer dan ‘verplicht’ nog op het bed, tot in de garderobekamer, ‘*blaast*’ door ‘*doorslag*’ een ‘*vuur*’ in de gang, dat ‘*mogelijk*’ gesprenkeld was ingeleid, dan ‘tijdig’ weer uit. Dit om te ‘verklaren’ dat er op die plaats onvoldoende tapijt was weggebrand en er geen ‘*brandversnellend middel*’ was aangetoond in monster 4; dat daar was genomen. Zodoende was Reijman de politie-inspecteur, als tegendeskundige van de verdachte benoemd door de RC, ter wille.

Deze zag nu eenmaal in een vlek op de gangdeur een separate brandhaard om daarmee brandstichting te verkopen. Van alles was betaald *mogelijk*; als het maar belastend was. *Doorgeslagen* was zo te zien niet alleen het ‘*blazende vuur*’ in de nep nabootsingen; men sloeg vooral ook door in krampachtig te verkopen verzinsels voor ‘bewijs’.

Het Hof begreep het als: ‘*grondig en degelijk uitgevoerd onderzoek*’.

Dan zwijgt elke onbevungen onderzoeker, in plaatsvervangende schaamte, stil.

De later gewraakte RC, mr. D.H ter Beek, zag het probleem ook: een onafhankelijke ‘brandhaard’ buiten de slaapkamer doet het beter voor ‘brandstichting’ dan niets.

Zij roept B. Postema achteraf nog maar eens op, als deskundige met een rapport, om een zo desperaat gewenste ‘*separate brandhaard*’ op de gang. Met hulp van Reijman was deze meteen krampachtig in fantasie ‘tijdig’ *uitgeblazen* om een te licht beschadigde aangetroffen vloerbedekking, achteraf toch nog even verdacht te ‘verklaren’.

Deze hoofdinspecteur van politie Postema, was de deskundige namens de verdachte en ook aanwezig geweest bij de nabootsingen. Wat Sweeney daaraan vooraf niet wist, was, dat deze hoofdinspecteur Postema in dienst was van de politie in de regio rond Steensel en bijkluste met een privaat recherche bureautje te Eersel.

Als *'ex-rechercheur'*, volgens 'bemiddelaar' Holtslag van de researcheschool.

Voor Sweeney, was het achteraf een geslaagde en betaalde *'under cover'* infiltratie van een hoog geplaatste politieman in zijn verdediging; welke politieman dan over zijn collega's moest oordelen.

Een *'matennaaiër'* blijkt Postema in deze zaak zeker niet te zijn geweest.

Kosten noch moeite werden gespaard: een hooggesalarieerde politieman voor de verdachte, die als benoemd deskundige voor zijn onderzoeksbureautje nog wat bij kan klussen op extra vergoeding. Dat moet Sweeney toch wel waarderen: *'Dutch treat'*.

Op 8 februari 2000 komt Postema dan weer eens voor verhoor terug op een eerdere conclusie in zijn rapport van 3 september 1998.

Tenminste, hij herhaalt dat hij de brandsporen op de gang achter de slaapkamerdeur 'anders' ziet en wel op de proef 7; waar, bij het ontsteken van aldaar aangebrachte terpentine, een spoor op de nagebootste deur ontstaat dat *'lijkt'* op de deur in Steensel.

Hij *'concludeert'* op de overige proeven en een vlek op de deur dat de brand wel op tenminste 2 plaatsen (inclusief het bed) opzettelijk is aangestoken; een leeg *'ipse dixit'*.

De RC weet dan genoeg en is op haar wenken, quasi als superactieve OvJ, bediend.

Waar Postema geen oog voor had is de wijze van het ontstaan van brandsporen en de noodzaak van materieel onderzoek. Zijn deskundigheid op dit punt blijkt uit niets.

De spatten en de kleurverandering op de deur gezien op foto's kunnen worden verklaard door bluswerkzaamheden. Maar Postema neemt geen kennis van referentie literatuur.

Een Engels onbenoemd en onbeëdigde geïnfiltreerde 'deskundige', waarvan er meerdere buiten Sv, dus wetschendend dit proces infiltreerden, rapporteerde dat de slaapkamerdeur geen beschadigingen toont op de 'honingraat' vulling aan de binnenzijde en verwijst naar zijn foto 5 en 6 voor 'bewijs'.

Elke onbevangen en deskundige waarnemer ziet een zwaar beschadigde honingraat tot bijna een meter vanaf de onderzijde en weet dan dat de deur van binnenuit is opgewarmd door pyrolyse van de kartonnen honingraat vanaf de (binnen scharnier) onderzijde; met als hoogste gebied de positie van de vlek aan de buitenzijde van de deur. De onderzijde werd als verkoold gekwalificeerd door de TR maar verder intern niet beoordeeld. Daarvoor moest een obscure Engelsman buitenwettelijk infiltreren; mogelijk aangezet door familie van het slachtoffer; om voor een 'separate brand' op de gang 'steunbewijs' te leveren. Hoe wetschendend desperaat kan men worden binnen het OM? 'Tegendeskundige' Postema kreeg kennelijk geen inzage in dit obscure Engelse rapport met de foto's en hij onderzocht zelf de deur ook maar niet.

Op vraag 2b over het wegbranden van de vloerbedekking onder het linkerbed in verband met de brandoorzaak roken in bed, meldt Reijman, na test 2: waar eerst 3,6 liter terpentine onder het linkermatras werd gesprengd; dat het tapijt toen wel voor 70% tot op het ondervloer was verbrand maar toch weer niet zo ver als in Steensel.

Daar zal het Hof van hebben opgekeken: als je 3,6 liter terpentine ontsteekt op tapijt dan brandt dat tapijt vrijwel mee op. Verrassing?

Na test 3, zonder het tapijt er onder te doordrenken vooraf aan ontsteking maar het bed wel, blijft de vloerbedekking nagenoeg intact. Ook weer geheel voorspelbaar gelet op het vlampunt en de ontstekingsremmende goederen die daartoe waren ingekocht.

Hierop 'concludeert' Reijman dat de schade onder het bed het meest aannemelijk verklaard indien uitgegaan wordt van brandstichting.

Onzin maar wel (tauto)logische onzin: *als door brandstichting, een met brandbare vloeistof verzadigd tapijt ontbrandt, dan verklaart dat die schade; tenminste als men uitgaat van brandstichting.*

Deze tautologische en wetenschappelijk ridicule redenering noemt Reijman een 'conclusie'. Juridisch vormde dit geen enkel probleem; het Hof nam dat over.

Op vraag 2 c. *onderzoek naar de tijdsduur van de brand en de daarbij ontstane temperaturen.* geeft Reijman in het geheel geen antwoord en daarmee verschaft hij zich de 'fantastisch' commerciële ruimte voor zijn verkochte leugendetector in eigenrichting. Reijman c.s. lieten zich niet afleiden door de empirische werkelijkheid of literatuur. Barbartje was expliciet in het 'project' vooraf al aangewezen als zondebok en moest op commerciële basis gaan hangen.

De 'gratis' beschikbare werkelijkheid, met nuchtere wetenschap, is daarmee niet commercieel succesvol te combineren; bij het OM als vaste en actief manipulerende klant. Het juridisch genegeerde, doch voor onbevangen waarnemers onmisbare antwoord, wordt nu gegeven om een schrijnende forensische nalatigheid op te heffen.

Antwoord op vraag 2 c.: als nieuwe feitelijk omstandigheden voor het Hof.

De belangrijkste en meest sprekende indicatoren voor de temperaturen bereikt in Steensel zijn de sporen op/in het lichaam van het slachtoffer en de bewegingsmelder op enig afstand van het smeulend brandende en dus warmtestralende bed.

Warmte overdracht bij brand vindt plaats door geleiding (contact), convectie (luchtstroming) en vooral door warmtestraling; en wel direct na de beginfase. Hete rook tegen een plafond is een zeer sterke warmtestraler (natuurkundig 'ideaal' zwart lichaam voor infra rood) en een doorslaggevende factor bij elke branduitbreiding. De smeltsporen in en voor de badkamer zijn ontstaan door stralingswarmte van het brandend bed; waarbij noch de douchecabine noch de flesrestanten, noch het tapijt voor de badkamer, tot zelfontbranding zijn gekomen. Dus: geen vlamoverslag in Steensel. Het slechts smelten van de polytheen/PET flessen betekent dat de temperatuur in die materialen en dan uitsluitend door warmtestraling niet hoger dan tot ongeveer 135° C is gekomen. Bij aanwezige vlammenconvectie/geleiding was de kunststof volledig verbrand. Lokaal, onder de deur naar de gang en in die omgeving zijn hogere temperaturen ontstaan door de lage zelfontbrandingstemperaturen van papier (behang en hout/karton van en in de deur) van rond 200 ° C⁴⁰; na warmte genererende pyrolyse en (rook) herontbranding ventilatie-effecten door de kier onder de deur (*back draft*). De lokaal zichtbare behang verbranding bij de deur naar de gang en bij de balkondeur wijzen op aanwezige ventilatie effecten en drukverschillen (schurken) op enig moment. De eenzijdig aangetaste rollen wc papier in de badkamer 'wijzen' naar het bed als de enige stralingsbron en deze zijn ook niet tot (volledige) zelfontbranding gekomen. De ontledingstemperatuur (verkoling) voor de wollen vloerbedekking is 250° C en dat zal tegen 600° C tot zelfontbranding komen. Ook dat heeft niet plaatsgevonden. Dergelijke temperaturen zijn alleen zeer lokaal rond en onder het bed bereikt; dit vooral gelet op de onverbrand aanwezige kranten/tijdschriften e.d. op de vloer en ook de materialen iets verder van het bed; stralingsintensiteit vermindert sterk met afstand (inverse machtsfunctie). Dit betekent dat er in de slaapkamer nooit een dusdanig hete rooklaag met een aanzienlijke stralingscapaciteit naar het vloerniveau is ontstaan als voorwaarde voor vlamoverslag.

⁴⁰ Field Guide for Fire Investigators, NFPA

Er was wel een quasi afzuigkap over die gehele hoogste zijde van de slaapkamer, tot aan de balkon deur en het venster; die de heetste opstijgende producten tijdens de brand aldaar heeft vastgehouden. Daardoor konden de gesloten gordijnen, de balkon deur, het glas na door straling ontstoken gesloten gordijnen en het behang op de muur, selectief in de slaapkamerruimte worden aangestraald⁴¹.

Door het trapsgewijs verlaagd plafond zijn dan de hoogste temperaturen ontstaan bij de muur achter het bed.

Daar is ook een opening (luik) doorgebrand naar de zolder⁴² en is een roetschade aan de binnenzijde van het dak vastgesteld. Dit ook boven de niet verlaagde 'plafonds' in de bad- en de garderobekamer; die rechtstreeks tegen het schuine dak waren aangebracht.

Dat waren dan extra warmelucht 'buffers' en extra zuurstofdonors gedurende de brand, die het gipsplafond van de garderobekamer daarbij van een roetlaag voorzagen en de badkamer van lichte hout schroeiing⁴³. Opvallend lage temperaturen blijken hieruit.

Door de TR is vastgesteld dat de bewegingsmelder aan de muur bij de vensters, onder het laagste gedeelte van het trapsgewijs verlaagde plafond een thermische smeltverandering had ondergaan die, bij geleiding of convectie als warmteoverdracht, overeenkomt met een omgevingslucht temperatuur van 150° C; uiteindelijk bereikt op een hoogte van nog geen 180 cm en dus ook eerst na het eind van de brand vastgesteld.

Dit betekent dat het op dat niveau en die positie nooit heter kan zijn geweest in de tijd. Voor de garderobekamer betekent dit dat de, door de TR verzwegen, aangetroffen glasschade niet door warmte kan zijn veroorzaakt. (Maximale hoogte 1,5 m boven slaapkamerniveau en onbereikbaar voor de warmtestraling van de bedbrand.)

De eenzijdige roetsporen (*blakering*) en de oppervlakkige slecht tweedegraads brandwonden bij het slachtoffer, wijzen op een roetend brandproces naast haar, zonder geleiding of convectie door brandend textiel of een vlampluim daarbij.

Dat kan het bed zijn geweest als brandstofpakket of de brandende/schroeiende gordijnen voor de balkondeur; na een weinig intense brand in het beginstadium op/aan het bed. Dan wijst het roetspoor direct naar een rechtshandige rookster die op haar rug in slaap is gevallen en daarbij de sigaret heeft laten vallen; of naar een poging om naast/langs de brandende/schroeiende gordijnen de balkondeur te openen vanuit de garderobekamer. Dat laatste bijvoorbeeld na het aanhoudend bellen door de sleutelhouders; samenvallend met het stoppen van haar tikgeluiden met het hamertje op het glas/sponning vanuit de garderobekamer rond 02:50 uur.

Door de warmte, blijkende uit de bewegingsmelder op ongeveer 1,70 m., zal zij dit in gebukte houding hebben moeten doen en mogelijk niet de bovenste grendel hebben kunnen openen; de deur stond dan mogelijk ook nog onder overdruk.

Na dat tijdstip ontstonden ook de eerste brandgeur waarnemingen bij getuigen.

De laatste restanten aan het voeteneind branden nog om 03:50 uur en werden geblust door de brandweer; het was toen *'zeer heet'* in de slaapkamer volgens de brandweer.

Een vallende sigaret, waarbij de gloeiende punt bij impact uit de sigaret raakt, heeft maar weinig tijd (binnen de minuut) nodig om het in een holte van feitelijk aanwezig ontvankelijk materiaal tot een laag vlammeende en in kieren verplaatsende brand te schoppen.

De gloeiende punt wordt dan niet meer thermisch geïsoleerd door de askegel en krijgt maximale zuurstoftoevoer en thermische (ventilatie) beweging van de omringende lucht⁴⁴.

⁴¹ Foto 35 TR

⁴² Foto 31 TR

⁴³ Getuige Kramer. Verhoor RC 2 juni 1998.

⁴⁴ Ook gedemonstreerd als 232 Sv deskundige bij sigarettenproeven door TNO/DGMR i.v.m. de Schipholbrand; zoals te verwachten bij dat soort 'onderzoekers' is dat resultaat van een centimeters grote inbranding in een laken niet aan de rechtbank voorgehouden. Men deed zijn uiterste best om de sigaretten van een grote isolerende askegel te voorzien door eerst vijfmaal te inhaleren; vooraf aan het o zo voorzichtig neerleggen. Na de zaak Sweeny *mochten* sigaretten dus geen brandoorzaak meer zijn voor Reijman c.s. bij het herhaald uitventen van hun commerciële leugendetector.

Het vallen en botsen van een sigaret is nauwelijks te standaardiseren en wordt daarom niet in 'standards' voorgeschreven. Het is wel de praktijk.

Voor de relevante brandinleidende 'kieren' komen de in te deuken brandbare voorwerpen op het bed, het achterbord, en het tweede matras in aanmerking.

De warmte van haar lichaam en de ademhalingsbeweging kan relevante ventilatie hebben veroorzaakt die het ontsteken van een bed door een sigaret positief beïnvloedt⁴⁵.

Conclusie 9

Door de symmetrische oppervlakkige tweedegraadsbrandwonden is in te zien, bij gebruik van een 'body diagram' dat kan worden opgerold, dat de positie waarin het slachtoffer is gevonden precies past bij een egale aanstraling vanuit de rooklaag onder het zwaar beroete gipsplafond bovenin de garderobekamer.

Een luchttemperatuur, van 70 ° C maximaal, doet die verwondingen al binnen een minuut ontstaan; dus was er ter plaatse voortdurend een lagere luchttemperatuur gedurende de gehele periode van de brand (van 02:30 uur tot na 03:50 uur).

Als hete (lucht)geleiding of convectie de oorzaak was geweest dan had de gehele blootgestelde huid (voorzijde armen en ook buik en borst) ook die verwondingen opgelopen. De rechtzijdige beroeting van de huid kan door het brandende bed (begin) of later door de gordijnen van de balkondeur worden verklaard.

De gestelde vraag 2 c. werd eerder niet beantwoord; waardoor de brandtechnische representativiteit van de onwettige en opzettelijk normschuwendende 'nabootsingen' niet, zoals toch juridisch beoogd en commercieel toegezegd, tijdig werden getoetst.

Een dergelijke rechterlijke toets had vroegtijdig de, door het OM gemanipuleerd ingekochte en normschuw uitgevoerde, fratsen van Reijman, als:

'uitermate ondeskundig, gemanipuleerd en opzettelijk normschuw uitgevoerde nabootsingen' moeten ontmaskeren.

Dit dan nog even afgezien van de wet – en rechtenschendingen hierbij; die zijn, op ervaring, als usance te benoemen in dergelijke zaken.

Op vraag 3; het onderzoek naar de verwondingen van het slachtoffer in samenhang met de houding waarin zij is aangetroffen en gelet op de mogelijkheid van een brand door roken in bed, antwoord Prof. dr. H.J. Klasen⁴⁶:

“ Reactie op thermische bedreiging

- *bij inwerking van hitte die brandwonden veroorzaken, zal het slachtoffer door de pijnprikkels een vluchtreactie vertonen of het vuur doven. Bij dit slachtoffer lijkt deze reactie pas laat te zijn opgetreden, nadat diepe uitgebreide brandwonden zijn ontstaan;*
- *Slachtoffers die niet kunnen reageren op en (ernstige) pijnprikkels bij voorbeeld door verlamming of gestoord bewustzijn. Voor verlammingen bij het slachtoffer zijn geen aanwijzingen gevonden. Bij dit slachtoffer lijkt een gestoord bewustzijn ten tijde van het optreden van de brandwonden het meest voor de hand te liggen.*
- *De alcoholspiegel (0,61 mg/ml) lijkt de gestoorde reactie op pijn niet te kunnen verklaren.”*

Het valt bij oppervlakkig lezing toch al direct op dat de vraag van het Hof hiermee niet wordt beantwoordt. Niets over de houding waarin het slachtoffer is aangetroffen en niets over het verloop van een brand door roken in bed. Waar die houding was aangenomen interesseerde deze deskundigen of het Hof ook verder niet.

Bovendien bevat dit relaas van de deskundige feitelijk onjuiste en ook onvolledige informatie; waar hij zich echter wel op baseert voor zijn oordeel.

De schouwarts beweerde immers:

⁴⁵ Ignition Handbook, Braubaskas.

⁴⁶ Aanvullende bewijsmiddelen. p. 28

“De huidskleur was bleek en de huid was over grotere oppervlakken met roetachtig (donkergekleurd) materiaal bedekt met name aan de rechterzijde van de hals, armen, benen en rugzijde.

Letsels: er waren meerdere oppervlakkige huidbeschadigingen (...) op meerdere plaatsen huidloslating (passend bij een tweedegraadsverbranding) (..) “

De AG, in haar handgeschreven requisitoir:

“Bij sectie en toxicologisch onderzoek bleek het navolgende:

- a. Een groot deel van het lichaamsoppervlak van het slachtoffer was geblakerd en oppervlakkig verbrand. (...)*
- b. Het slachtoffer heeft voor haar overlijden alcohol gebruikt. Het promillage zal afhankelijk van het tijdstip van overlijden tussen de 0.9 en 1.7 promille hebben bedragen.”*

Dat deze deskundige Klasen nog een te laag promillage aanneemt wordt mogelijk verklaard door de latere resultaten uit bloedonderzoek die door de AG worden geciteerd. Dan heeft Klasen deze cijfers niet gehad; dat is dan slordig van het OM en de RC. Zijn uitspraak over een ‘gestoorde’ reactie is dus gebaseerd op een te lage aanname van de alcohol in het bloed van het slachtoffer en daarmee materieel onbruikbaar geworden. De deskundige stelt dat de ‘fight or flight’ reacties op pijn laat zijn ingetreden. Hoe ‘laat’ is laat dan? Waarom zijn de oppervlakkige tweedegraadsbrandwonden, met hun specifieke huidtemperatuur als oorzaak, niet op (warmte) bronvereisten beoordeeld en worden die verwondingen plotseling ongespecificeerd ‘diep’ bij Klasen?

Hij beoordeelt nota bene slechts van foto’s.

Over andere onschuldige verklaringen voor een ‘gestoord’ bewustzijn, zoals daar altijd zijn: extern zuurstoftekort, gevolgd door CO en HCN vergiftiging (intern zuurstoftekort), gevolgd door hyperthermia (langzaam verminderde centrale bloedsomloop; nog meer zuurstoftekort voor de hersenen), rept Klasen niet. Het Hof wordt niet geïnformeerd.

Klasen verder: *“De beschreven brandwonden van de rug en armen lijken het gevolg te zijn van direct contact met vuur en niet het gevolg te zijn van warmtestraling of andere oorzaken. De vuurhaard lijkt het grootste effect te hebben gehad aan de achterzijde ter hoogte van de taille. Op die plaats heeft het vuur het langste ingewerkt en heeft aanleiding gegeven tot een symmetrische brandwond van de gehele rug en achterzijde van de armen. Het centrum van de warmtehaard heeft zich dus niet bevonden aan de linker- of rechterzijde van het slachtoffer, waardoor asymmetrisch gelocaliseerde brandwonden zouden zijn ontstaan. (...)*

De brandwonden zijn niet ontstaan op de plaats waar het slachtoffer is aangetroffen.

Bij vuur dat is ontstaan door roken in bed zou een andere localisatie van de brandwonden zijn te verwachten.”

Van belang is te constateren dat Klasen het heeft over ‘vuur’ als directe oorzaak van de tweedegraadsbrandwonden hetgeen volgens de brandtechnische literatuur onmogelijk is. Hierbij moet worden aangenomen dat Klasen met ‘vuur’ (een brandtechnisch naïef voorwetenschappelijk en onbruikbaar begrip) vlampluimen bedoeld; immers het mocht geen warmtestraling zijn als oorzaak van hem.

Waarom dat wetenschappelijk niet mocht verneemt de lezer niet; merkwaardig.

De warmtebron (in brandtechnische woordkeus) was, gelet op de aangetroffen positie geheel te verklaren door de warmtestralende rooklaag boven haar.

Waarbij haar taille inderdaad het hoogste punt vormde; het dichtst bij die warmtebron.

Klasen spreekt over een ‘centrum van de warmtehaard’ dat kennelijk een synoniem is voor het ook gebruikte ‘vuurhaard’. Het was in ieder geval niet de toen aanwezige ‘brandhaard’, zijnde het bed; dat mocht niet van Klasen.

Waarom dat niet zo mocht zijn, en waar die warmte- of vuurhaard zich dan wel bevond, deelt Klases de lezer niet mee; evenmin wat het 'centrum' van een haard met brandwonden van doen heeft.

Klases laat de verwarring toenemen door een 'vuurhaard' of 'vuur', niet vanaf het bed, en 'zeker' niet in de garderobekamer, als onbepaald gelaten oorzaak te nemen. De lezer moet maar raden waar en vanuit welk 'centrum' dat dan heeft plaatsgevonden. Dat een 'vuur' vanaf het bed via straling uit rook in andere ruimten (open verbinding) vanuit die rook wel degelijk de oorzaak kan zijn van symmetrische brandwonden, ontgaat de deskundige of hij vindt zulks ongewenst; dat zou ernstig zijn in deze context. Het Hof gebruikte ook de verklaring van Van Hertum die ook al zonder het slachtoffer te hebben onderzocht 'constateert' dat zij 'diepe' brandwonden had, hij las (slechts?) Klases daarover (het sectie rapport stelde als observatie immers: 'oppervlakkig' en: "De vraag rijst waarom zij niet tijdig heeft geprobeerd weg te komen." Hoe weet deze 'helderziende' deskundige dat zij dat niet heeft geprobeerd? Pas indien dat zou zijn vastgesteld, 'rijst' de vraag; tenminste binnen onbevangen wetenschappelijk en (chrono)logisch denken.

In zijn brief van 9 september 1995 meldde Van Hertum nog:

"Bij een open vuur in een afgesloten ruimte zal naast een zeer snelle temperatuurstijging tevens optreden zuurstofconsumptie – van 21% naar 5 – 10 % - en ontstaat er naast de rookontwikkeling het giftige koolmonoxide en het kooldioxide wat de ademhaling aanzet tot diep ventileren. Deze factoren geven alle drie aanleiding tot een snel en dikwijls fataal zuurstoftekort van de hersenen.

Slachtoffers die ter plaatse overlijden sterven aan cerebrale anoxie.

Dat 1 ½ tot 2 uur na een dergelijk ongeval het ECG nog een 'dying heart' laat zien lijkt ondergetekende minder waarschijnlijk."

Deze deskundige toont onvoldoende inzicht in de dynamiek van brandontwikkeling en de 'zuurstofconsumptie' daarbij.

De snellheid en het uiteindelijk niveau van zuurstofdaling is afhankelijk van de mate van successieve betrokkenheid in de tijd van deelnemende brandstofpakketten in een ruimte. Indien met vele liters brandstof een brand wordt ingeleid dan ontstaat het zuurstoftekort relatief snel en zal acuut dodelijk zijn.

Maar boven de nog niet snel acuut dodelijke concentraties bij een smeulbrand treden al wel vrijwel direct mentale en fysiologische beperkingen op.

"Het slachtoffer had een aangetoonde hoeveelheid alcohol van 1,7 promille in het bloed; tezamen met het gevonden carboxyhemoglobine van 63%, wijst op het feit dat bij het slachtoffer de alertheid ontbrak om zich in veiligheid te brengen."

Hier laat Van Hertum het belangrijkste en primaire effect van de in de tijd toenemende zuurstofverlaging in de ademlucht weg; dat echter geheel op zich al de verslechterde mentale functies kan verklaren; bij onbevangen beoordeling.

Dat het slachtoffer die concentratie carboxyhemoglobine heeft kunnen verzamelen in haar bloed bewijst een niet acute hersendood door zuurstoftekort en tegelijkertijd een voorwaardelijke blootstelling aan een langere tijd onderhouden brand; met daarbij koolmonoxide productie en ademhaling (leven) als de logische noodzakelijke voorwaarden.

De eerste overwegingen van Van Hertum zijn dus onnodig verwarrend en overbodig in dit geval. Van Hertum verder:

"De foto's van het slachtoffer duiden erop dat de brandhaard zich achter of onder het lichaam heeft bevonden en niet op een "open"vuur, waarbij veel meer de voorkant en het gelaat zouden zijn betrokken.

Slachtoffers opgenomen in het brandwonden centrum met het verhaal roken in bed + alcohol waarbij de matras vlamvat, vertonen min of meer overeenkomstige beelden, zoals ook de collega Vloemans bevestigd.”

Waar het volgens Klasen (en twee collega's) niet op het bed, kon zijn geweest vanwege de symmetrie van de verwondingen en uitsluitend door 'vuur', zonder aan te geven waar dan wel, lag het slachtoffer voor Van Hertum en collega nu weer wel op het bed.

Dit uitsluitend omdat hij dergelijke slachtoffers 'met min of meer overeenkomstige beelden' wel vaker ziet. Maar dan nu weer niet op een "open"vuur.

De door hem en zijn collega waargenomen ademweg aantasting daarbij, ontbrak hier. Als het 'vuur', de 'vuurhaard' of de 'warmtehaard' van de groep Klasen ook "open" was dan spreken ze elkaar fors tegen; maar dat valt in de bewijsmiddelen niet op.

Een onzorgvuldig woordgebruik duidt vrijwel altijd op onzorgvuldigheid in denken; zei Plato al. De technisch rechercheur verklaarde daarop later:

"Inmiddels heb ik meer kennis van brandbeelden. Ik ben betrokken geweest bij het onderzoek naar de Hercules-ramp en ik ben lid van het rampen-identificatieteam.

De brandverwondingen van het slachtoffer zijn verenigbaar met het blootstaan van het slachtoffer aan stralingshitte. Het is wel duidelijk dat ze niet in het vuur gelegen heeft want anders zou ze er heel anders uitgezien hebben. De verwondingen in het gezicht kunnen het gevolg zijn van blaarvormingen als gevolg van blootstaan aan hitte.

*Ik zeg erbij dat ik vind dat er een betere deskundige naar moet kijken, dus een echte brandwonden deskundige. Ik heb niet veel ervaring met slachtoffers van brandwonden. Ik heb er ook bij gezegd dat ik inmiddels meer ervaring heb als destijds na de brand in Steensel, omdat ik onderzoek heb gedaan naar de Hercules-ramp."*⁴⁷

Het 'of, of' en uiterst tegenstrijdig (be)denken van deze deskundigen, weerhoudt hen en het Hof ervan om de toch logisch aanwezige en voor de hand liggende mogelijkheid in te zien van: 'en'. Op het bed **en** even later niet meer op het bed in de garderobekamer **en** even later mogelijk weer bij de balkondeur.

Waarom mag het slachtoffer niet eerst op het bed hebben gelegen **en** is daar rechts mogelijk beroet geraakt; **en** daarop naar de garderobekamer te vluchten waar zij brandwonden in een later tijdsverloop door cumulatieve stralingswarmte opliep?

Struikelend, van het 30 cm afstapje, kan zij de wond onder heur haar hebben opgelopen; dit alles onder verminderd mentale functioneren bij verminderde zuurstof in de lucht en de schrik van de waarnemingen, door slaperigheid en alcohol, zonder enig ander bewustzijnsverlagende middel daarbij te fantaseren; zoals het Hof dat niet kon laten.

Het 'scheermes' van Ockham kan er niet meer van overlaten; maar ook niet minder.

In zijn brief van 27 december 1998 aan de RC is Van Hertum het eens met Klasen dat 'vuur', "open" of niet dat blijft dan weer onbesproken, de oorzaak is van de brandwonden en: niet de warmtestraling of de convectie. Dat mag dus niet kennelijk.

Waarom dat niet zo mag zijn vernemen we opnieuw niet van deze branddeskundigen en de rechtshandhavers vragen er verder niet naar. Wetenschappelijk is dat zeker niet.

Voor elke branddeskundige is straling als warmteoverdracht middel kwantitatief de grootste factor bij dergelijke branden; dat 'mag' dus zo niet zijn in werkelijkheid van de medische branddeskundige. Merkwaardig.

Wel 'moet' de plaats van het oplopen van de verwonding nu dan toch in de slaapkamer zijn geweest_en (gelet op de vindplaats van het slachtoffer?) blijft de vraag naar waarom zo laat werd gereageerd op de ernstige pijn prikkels onbeantwoord; schrijft hij.

De ernst van pijnprikkels is juist afhankelijk van het bewustzijnsniveau!

⁴⁷ Verhoor RC, 3 juni 1998.

Het tijdstip waar vanaf dit een 'te late' reactie moet hebben opgeleverd en op/vanaf welke plaats, is evenmin vastgesteld. Daaraan was geen behoefte kennelijk.

Die vraag ontstond door helderziende ingevingen bij de deskundigen en het Hof; en is daarmee niet empirisch wetenschappelijk te beantwoorden; wel kritiekloos juridisch.

Van Hertum wijst eerst een bekende warmteoverdracht door straling, die symmetrische tweedegraadsverbrandingen eenvoudig verklaart, ongemotiveerd (krampachtig) en ondeskundig af, om dan te zeggen dat dan de verwondingen *moeten* zijn opgelopen bij het niet "open" vuur van het bed en het slachtoffer reageerde daarop 'te laat'; vindt hij.

Eerst dan is inderdaad de vraag door hem niet te beantwoorden waarom zij zo 'laat' naar de garderobekamer is gegaan waar zij toch al om 02:30 uur was, 8 minuten vooraf aan het 'sabotage'alarm (max.150° C aan het plafond) en daar gedurende 20 minuten lang tikgeluiden voortbracht. Hij bouwt zijn eigen schijnprobleem eerst op!

Van Hertum c.s. raakten verward door evident kennistekort over waardeoverdrachtmechanismen bij brand, binnen krampachtige gehandhaafde onduidelijke plaatsbepalingen met een obscuur gelaten tijdspad; daarmee ook het Hof. Als Suzanne Davies direct aan (open) vuur (vlampluimen, gloeiend textiel of kunststof) was blootgesteld dan had zij lokaal derde- of vierdegraad verbandingen **moeten** tonen; tenminste binnen de objectieve ervaringsliteratuur.

Daar zij die niet heeft, zoals bij lijkschouwing is vastgesteld, niet eens haarverschroeiing, is zij ook niet *per se* 'laat' van 'vuur' uit de slaapkamer gevlucht.

Waar haalt men 'laat' dan toch in hemelsnaam vandaan? Hoe/waarmee rekent men?

En waarom mocht het langzaam verlaagde zuurstofaanbod, met het hoge alcoholpromillage en de later vastgestelde 'rookgasvergiftiging', dan rechtstreeks geen antwoord zijn voor verminderd bewustzijn?

"Daar komt nog bij, zo stelt het hof vast, dat alle deskundigen het er over eens zijn dat het onbegrijpelijk is, gelet op de pijnprikkels die door de opgelopen zware brandwonden moeten zijn veroorzaakt, dat het slachtoffer Davies niet, gelijk in dit scenario in de rede zou hebben gelegen, eerder heeft getracht aan de brand die ontkomen.

Nu geen andere oorzaak voor dit gedrag van het slachtoffer na het ontstaan van de brand aannemelijk is geworden, acht het hof het zeer waarschijnlijk dat er bij het slachtoffer, ten tijde van het ontstaan van de brand, sprake is geweest van een toestand van bewusteloosheid, in elk geval een sterk verlaagd bewustzijn.

Niets wijst erop dat het slachtoffer zichzelf in die toestand heeft gebracht; het aangetroffen bloedalcohol promillage duidt op recreatief gebruik en sporen van ander bewustzijn beïnvloedende middelen zijn niet aangetroffen."

Het onvermijdelijke (langzaam ontstane) zuurstoftekort, de alcohol, de schrik, gevolgd door de rookgasvergiftiging, gaven toch een zeer duidelijke en een empirisch betrouwbaar vastgestelde, en daarmee '**aannemelijk geworden andere oorzaak**' voor de '**gestoorde**' bewustzijnstoestand van het slachtoffer?

Waarom is dat dan niet **aannemelijk** genoeg voor het Hof?

Welke bewijsbare '**andere oorzaak**', zonder dat daar enig bewijs voor is gevonden, rond of in het slachtoffer of bij de verdachte, 'zag' het Hof dan wel? Of hoeft dat juridisch niet?

De 'gestoorde' mentale functie is geheel **door de brand, en met de eerdere alcoholconsumptie te verklaren**, waar ook haar lichaam binnen en buiten de onmiskenbare gedurende langere tijd opgelopen sporen van droeg; of 'moet' dat verzonnen of puur suggestief teleologisch dan toch maar een onbenoemde en dus onbewezen *andere bewustzijn verstorende oorzaak* zijn om naar een 'dader' te wijzen? Dat fabuleert makkelijk een eind weg naar een geheimzinnig impliciet te blijven ingreep van de verdachte op het bewustzijn van het slachtoffer, die dan ook geen enkel vorm van bewijsondersteuning bevatte.

Dit bij een slachtoffer dat empirisch aantoonbaar daarna toch naar de naastgelegen kamer vluchtte en daar oppervlakkige symmetrisch slechts tweedegraads brandwonden opliep. Terwijl zij daar ook 20 minuten lang tik geluiden, vanaf die ruimte op afstand gehoord, heeft voortgebracht. Rondom het tijdstip dat zij in het 'Reijman scenario' ook tegelijkertijd op het bed had moeten liggen omdat haar verwondingen daar beter bij pasten. Van alle markten thuis, die Reijman; terwijl hij een dergelijke verwondingensdeskundigheid expliciet vooraan in zijn rapport ontkende. Hier past redelijke twijfel aan het rationeel feitelijk inzicht bij het Hof; om het maar eens ingehouden, bij intellectuele en ethische verontwaardiging, te formuleren.

Achteraf vult het Hof nog aan:

"Het Hof overweegt in dit verband overigens nog dat het, mede gelet op de ernst van de brandwonden van het slachtoffer, zoals omschreven in het voor bewijs gebezigde sectierapport, ook zelf tot het oordeel is gekomen dat het onbegrijpelijk is dat het slachtoffer niet eerder heeft getracht het bed te verlaten en de brand te ontvluchten."

Toe maar! Ondanks het feit van algemene bekendheid dat slachtoffers bij brand niet bepaald rationeel reageren en de brandwonden oppervlakkig en medisch biologisch niet ernstig waren, begrijpt het Hof dergelijk, empirisch wetenschappelijk bestudeerd en vastgelegd, gedrag niet. Vrijwillige kennis deficiëntie als bewijsoverweging? Hoeveel 'eerder' was dat bedverlaten en ontvluchten dan mogelijk? Is ontvluchten naar de naastgelegen garderobekamer, als typische vluchtwijze in de literatuur en testnormen vastgelegd, geen 'vluchten' voor dit Hof? Geen 'boter bij de vis' is te vinden in het arrest. Het Hof fabricceert een nieuw feit dat niet door de medische deskundigen is vastgesteld op betreffende vragen van het Hof; namelijk over de plaats waar het slachtoffer zich bevond tijdens de verwonding. Volgens het Hof nu zelf: op het bed. En zij vluchtte toen 'te laat'; volgens het geheime 'spoorboekje' van het Hof. Dergelijk helderziend geconstrueerde 'vaststellingen' zijn niet toetsbaar en dus niet redelijk te noemen; om het opnieuw ingehouden te formuleren. Zij lag bewusteloos op bed toen de brand werd aangestoken en was in die toestand *gebracht*, en startte daarop 'te laat' haar vluchtpoging; fabuleert het Hof. Inderdaad, fabels behoeven geen empirisch bewijs; dan is de grap er te snel af.

De AG beoordeelt dit eerder dan toch weer geheel anders en stelde vast in haar requisitoir: *"- bij het wegtrappen van brandend beddengoed c.q. vluchten vanaf een brandend matras zouden brandwonden op met name onderbenen te verwachten zijn geweest. Deze brandwonden zijn niet geconstateerd (sectie rapport + foto's)(...)"* De AG gebruikt hier een vaststelling van de deskundige Barnett die terecht verklaarde dat de zogenaamde separate brandhaard bij spoor 5 het slachtoffer verwondingen had moeten bezorgen aan voeten en benen bij het bewegen vandaar naar de garderobekamer; na een zogenaamd daar aangestoken brand. Barnett gaf hiermee een falsificatie van een 'separate' brand rond spoor 5 en daarmee voor een aangestoken brand op/bij het bed; zijn wetenschappelijk zeer verantwoorde verklaringen werden verder vrijwel geheel genegeerd. De AG:

“Het slachtoffer werd aangetroffen in een zeer stabiele ‘kikkerhouding’ niet passend bij een koolmonoxidevergiftiging, die immers versuffing en spierverslapping met zich meebrengt (Dr. Boxma, de Visser). Daarbij komt dat zich onder het lichaam van het slachtoffer geen roetafzetting op de vloerbedekking bevond (foto 50).

Dit kan niet anders betekenen, dan dat het slachtoffer al vanaf het aller prilste begin, mogelijk al vanaf eigenlijk vóór de brand, in de garderobekamer op de vloer moet hebben gezeten. (dit is dan niet te verenigen met een weggevluchte vrouw!)”

Hier wreekt zich gebrek aan kennis bij een OM vertegenwoordiger (AG); die dan reflexmatig zelfstandig teleologisch gaat fabuleren over causale effecten.

Al loopt ze meteen vast wegens het dan ontbreken van een van het bed ‘vluchtende’ vrouw tot in de garderobekamer.

Wel staat hiermee vast dat het OM bewezen achtte dat het slachtoffer **niet** op het bed heeft gelegen bij het ontstaan of maximaal ontwikkelen van de oppervlakkige verwondingen. Alles kon tegelijk waar zijn in de juridische bewijsfabels bij het Hof.

Dan vervolgt de AG:

“Door dr. Visser wordt niet uitgesloten dat het slachtoffer reeds voor de brand in de houding is gebracht waarin zij is aangetroffen. Indien men immers reeds voor het proces van inademen van de koolmonoxide in een stabiele houding wordt gebracht, zal men door de langzaam intredende vergiftiging ‘inslapen’ en niet meer bewegen.”

Wie en wat ‘bracht’ het slachtoffer, en wanneer, in een ‘stabiele houding’?

Die bewegingsfysiologisch de daarvoor ‘gebrachte’ bewusteloosheid ‘ab sofort’ uitsluit.

Een stabiele houding ontstaat door de gecoördineerde onderhouden spierbeweging van antagonist en protagonist; bij dan noodzakelijk adequate hersenfunctie.

Als de patholoog anatoom van justitie met de AG mee gaat fabuleren over brand en het ‘inslapen’ (quasi euthanasie) effect op slachtoffers, nadat een slachtoffer op onbewezen wijze bewusteloos in een stabiele houding is ‘gebracht’ (de in het oog springende causale *contradictio in terminis* viel niet op bij deze justitie fabels) kan er nog wel heel veel binnen juridisch/gerechtigde bewijsfabels niet worden uitgesloten.

Arme empirisch wetenschappelijke werkelijkheid; verketterd onder ‘professioneel’ forensische scoringsfantasie.

Maar hoe ging dit dan ‘in the World according to justice fantasy’ in zijn werk?

Het in het arrest cryptisch verpakte antwoord wordt hier expliciet gemaakt:

Achter de dader, die het slachtoffer tot bewusteloos inslapen ‘bracht’ en brandstichtte, ging het (logisch noodzakelijk slaapwandelende) slachtoffer de deur na zijn vertrek eerst nog even vergrendelen op de begane grond. Dan vond zij haar verstopte sigaretten en aansteker die ze gebruikte en naast haar bed plaatste. Of de slimme dader deed dat eerder; dat kan ook we; want men vond niet eens een asbak. En dan ging zij, vrijwel direct daarop weer wakker of ook slaapwandelend of door de slimme dader onder hypnose gebracht, met een hamertje een klein halfuur op het venster tikken in de garderobekamer; op maximaal bereikbare afstand van het bed waarop haar die bewusteloosheid en ‘vuur’ was ‘gebracht’. Zo begrijpt het OM en het Hof dit; dat kan niet anders.

Het kon allemaal toch nog wel anders, en zeer inconsistent en inconsequent ‘waar’ zijn in de juridische werkelijkheid, uiteraard in de richting van een veroordeling.

Fabels kennen immers geen grenzen; de AG begreep het eigenlijk ook allemaal zelf niet meer: “Het was zoals ook Velden zegt een “slimme brandstichting’.

Het was zoals ik concludeer, in scène gezet.

Het moest lijken op een ongeval, veroorzaakt door een sigaret.”

Het rijmt; dat is toch wel het beste wat ervan te zeggen is.

Zo langzamerhand krijgt de lezer vooral een inkijkje in de verbeeldingswereld van een AG en het Hof; ‘spannend’ wellicht voor hen in de rechtszaal maar verbijsterend voor een empirisch/logisch denkende buitenstaander.

Als de empirisch werkelijkheid geen bewijs geeft, dan hebben we een ‘slimme’ dader die ons in de maling neemt. Schuldig blijft hij; al moet het bewijs uiteindelijk nog even bij TNO worden ingekocht; als trouwe commerciële service voor het behoud van een goedbetalende klant. Men weet, het OM doet niet aan vrije aanbesteding voor leugendetectors en eigenrechters.

Conclusie 10

Met ‘Ockham’s razor’ al mentaal hygiënisch middel tot het bereiken van de eenvoudigste reconstructie hypothese, met beoogd zo weinig mogelijk ‘steunhypothesen’ maar wel met alle empirische feiten, zou ieder deskundige brandonderzoeker geconcludeerd hebben: de verbrandingen zijn opgelopen in de garderobekamer door stralingswarmte vanuit de hoge rookwolk aldaar; tijdens de periode dat zij het bewustzijn (geleidelijk geheel) verloor.

Dit na de vlucht weg van het brandende/schroeiende bed, alwaar zij mogelijk al eerder de vastgestelde (rechter)zijde roetblakering heeft opgelopen.

De getuigenwaarneming van een twintigtal minuten op een raam en/of sponning tikken vanuit het huis (garderobekamer,) waar op die tijd alleen het slachtoffer aanwezig was, het aantreffen aldaar van onverbrande afgetrokken vitrage, een hamertje, en recht daarvoor op nog geen meter afstand aan de binnenzijde beschadigd (gescheurd) dubbelglas, sluiten de krampachtige volgehouden verzonnen slaapkamer plaatsbepalingen en ‘gebrachte bewusteloosheid’ feitelijk ook uit. (Zie reconstructie.)

In ieder geval is het medisch biologisch onmogelijk dat Suzanne Davies ooit op een aangestoken bed met een terpentine brand van enige liters aldaar of in de directe omgeving daarvan heeft gelegen; al helpen ongebreidelde fantasieën in het dossier, met vrijwillige vermindering van elke empirische verankering, nog zo goed bij het ‘enthousiast’ demoniseren en veroordelen van een verdachte.

Als eerste treedt, bij een ‘nagebootste’ met verzonnen liters brandstof aangestoken brand, acuut dodelijk zuurstoftekort op⁴⁸; gevolgd door een (gedeeltelijke) crematie noodzakelijk met dan veel ernstigere verwondingen dan de empirisch vastgestelde oppervlakkige tweedegraad brandwonden en rookgasvergiftiging.

De redelijke vraag had gesteld moeten worden (door de deskundigen op zijn minst): “Hoe overleeft een mens dan, onder zuurstofconcentraties die voor de aangestoken testbranden verstikkend bleken te zijn? En, hoe kan zij daarop dan toch nog zolang ademen dat een koolmonoxidevergiftiging kon worden vastgesteld?”

(Dosis = blootstellingconcentratie x tijd.)

Gelet op de vastgestelde verwondingen van Suzanne Davies, slechts tweedegraad oppervlakkige brandwonden op armen, benen en rug, evenredig verdeeld over beide lichaamshelften, blijkt dat er lokaal in haar huid geen temperatuur gedurende een minuut hoger dan 70° C kan zijn bereikt gedurende de gehele periode dat Suzanne op de verdieping aanwezig was; inclusief de stoomblussing.

De feitelijk vastgestelde omstandigheid op sporen, tonen het warmteoverdracht mechanisme met het hoogste warmte afgiftetempo; een hete roetwolk boven haar; eventueel met de (stoom)blussing als hoogste energieleverancier.

Het patroon van de verbrandingen past precies bij de ‘ingerolde’ houding waarin zij is aangetroffen blijkende uit het ontbreken van brandwonden aan de voorzijde van haar lichaam: binnenzijde armen, borst/buik, bovenbenen symmetrisch diagonaal en onderbenen, geen verbrandingen in de diepere luchtwegen en geen haarverschroeïingen.

⁴⁸ Fire Protection Handbook. Sixteenth Edition. The characteristics and behaviour of Fire. Combustion products and their effects on Life Safety. Development of toxic hazards. 4-38 e.v.

Dit patroon van verwondingen verdraagt zich in het geheel niet met direct nabije aanwezigheid van vlammen⁴⁹; daaraan is Suzanne Davies dus nooit direct blootgesteld geweest.

Het Hof liet zich gaan in fabuleren met de daarbij optredende groepshypnotische en suggestieve emoties over een gruwelijk veroorzaakte dood op het bed. Terwijl ook nog tegelijk voor waar werd aangenomen dat zij al door iemand, niet zijnde zichzelf of een derde, ‘dus’ de verdachte, buiten bewustzijn was ‘gebracht’ op het bed. Dan pas, op deze eigen verzinsels, wordt voor het Hof de empirisch ongespecificeerd gelaten ‘late’ vluchtreactie: ‘onbegrijpelijk’.

Op een gefantaseerde locatie en positie van het slachtoffer, bereikt door een gefantaseerd aldaar aangebrachte bewusteloosheid, met gefantaseerde middelen, bij een evident levend bewegend slachtoffer direct na het begin van de brand en langere tijd daarna, komt het Hof tot het onverbiddelijke inzicht:

De verdachte heeft haar op het bed op onbekende wijze tot bewusteloosheid gebracht en daarna het bed en de omgeving aangestoken met een voorbereide sprenkeling van gefantaseerd aanwezige liters terpentijn.

Dat heette juridisch daarop: een wettig en overtuigend bewezen moord.

2.2.3 De aanvullende overwegingen tot bewijs in het arrest

Voor een behandeling bij de Hoge Raad kan het helpen een verklaring te vinden voor dit fantasierijke Hof, die ingekochte fictie van hogere bewijswaarde beschouwt als empirisch vastgesteld feitelijke omstandigheden; ‘rechts’ psychologisch gezien wel een interessante vorm van rechtspraak binnen een gepretendeerde rechtsstaat.

Het woord ‘scenario’ dat het Hof aanwendde doet namelijk onmiddellijk denken aan het jargon van de normschuwe en door het OM gedwee te manipuleren ‘deskundige’ Reijman en zijn rapport.

Die verzon geheel zelfstandig of op verzoek⁵⁰ dat het slachtoffer tijdens de fictieve vlamoverslag op het bed moet hebben gelegen bij toen gemeten omstandigheden; terwijl die omstandigheden een dergelijk verblijf fysiologisch en pathologisch acuut onmogelijk maakten. (Dergelijke praktisch (fysiologisch) onmogelijk resultaten werden ook na de Volendamramp gepresenteerd door Reijman.)

Daarover vroeg het Hof verder geen deskundigen beoordeling en liet ook nog na de representativiteit van de Reijman fratsen op empirisch onbetwistbare feiten te (doen) toetsen. Onbegrijpelijk van het Hof omdat een daartoe gestelde vraag (2c.) van het Hof aan de RC, indien beantwoord, het demasqué van Reijman c.s ‘*ab sofort*’ had uitgevoerd; zelfs nog voordat zij daarmee waren begonnen.

2.2.3.1 Het rapport en de verklaringen van Reijman (TNO nu DGMR).

Reijman verklaarde onder meer dat de brand te Steensel:

“zeer korte tijd voor het ontvangen van de sabotagealarm moet zijn geïnitieerd.

Hierbij moet worden gedacht aan maximaal 10 minuten.

Hieruit volgt dat de brand op 17 juli 1995 niet eerder dan om 02:28 uur is ontstaan.”

Later in zijn verhoor weet Reijman niet hoe hij dit zo heeft berekend met 10 minuten.

En dus ook niet waarom de lezer dat ‘**moet**’ denken. En:

“Tijdens de vlamoverslag en de daardoor ontstane drukverhoging wordt vuur vanuit de slaapkamer via de kier onder de deur naar de gang en via de openstaande badkamerdeur naar de badkamer geblazen.

⁴⁹ Kirk’s Fire Investigation.

⁵⁰ Reijman’s collega Van der Leur (TNO/DGMR) reageerde tijdens de celproeven (Schipholbrand) op mijn opmerkingen dat dergelijke ‘testen’ onethisch en brandtechnisch onverantwoord waren met:
“Het OM vraagt en wij draaien.”

Hierdoor zal het beeld ontstaan dat in Steensel in de gang en badkamer is aangetroffen. Direct na de vlamoverslag zal het vuur, door zuurstofgebrek doven waarbij de ruimtetemperaturen zullen dalen.”

Volgens de AG in het door de PG geblokkeerde requisitoir:

“In de slaapkamer en de badkamer werd er zeer veel rookontwikkeling geconstateerd; er was tot op 1,5 meter rook, het zicht was hooguit een meter (v.d Ven p. 8 bij rc).

Er was nog een beetje vuur aan het voeteneinde van het bed; het was zéér heet in de kamer.”

Empirisch is vastgesteld dat het om 03:52 uur ‘zéér heet’ is voor een goed beschermde brandweerman (lokaal dan zo’n 60° C op ‘gebukt’ niveau), maar volgens de fantast Reijman moeten het daar al vanaf 02:38 uur dalende temperaturen zijn geweest na een acuut dodelijk zuurstoftekort en acuut dodelijke hitte. Zo’n 900° C op het bed en meer dan 800° C op de vloer onder het bed en zo’n 300° C in de garderobekamer zijn bereikt bij de representatief geachte en voor bewijs gebruikte ‘nabootsingen’.

Het slachtoffer moet op het bed hebben gelegen al bij het ontstaan van die temperaturen, dus tenminste zo’n 3 minuten lang, volgens Reijman en het Hof.

Dat is natuurwetenschappelijk gezien een onmogelijke absurditeit als weergave van een brand met dergelijk (slachtoffer)sporen; maar juridisch vormde dit onbetwijfeld ‘bewijs’. De brand was gedoofd en koelde dan af vanaf 02:38 uur, fantaseerde Reijman verder, maar de brandweerman zag vuur aan het voeteneind rond 03:52 uur en vond het zéér heet; ruim een uur later.

Met ‘direct na de vlamoverslag’ moet Reijman zich uiteraard houden aan de tijdstippen waarbij die zogenaamde ‘vlamoverslag’, bij slechts twee van zijn testen en uitsluitend volgens hem en niet volgens de internationale literatuur, plaatsvond.

Hij rekende terug van de thermische beschadiging van de bewegingsmelder (sabotagemelding); welke beschadiging op zich onvergelykbaar zwaarder waren na verloop van tijd in zijn twee ‘testen’ dan die in Steensel.

Dat was dan nog geen 3 minuten na de nagebootste ontsteking en de verschijnselen vielen samen met de sabotagemelding in de testen; dus ‘moet’ de brand in Steensel, volgens de commerciële nabootsing van Reijman en zijn virtuele feiten, ook zijn aangestoken **om 02:35 uur**. Met direct daarop dus het vuurdovende zuurstoftekort en het intreden van afkoeling na 02:38 uur. Het zuurstoftekort in de tussentijd, tenminste buiten het fantastische TNO testcircus en binnen de gedisciplineerde literatuur, sluit ook op zich al elk menselijk overleven in de slaapkamer, badkamer en de in open verbinding staande garderobe kamer, op objectieve gronden uit.

De relatief lichte, en oppervlakkige egaal verspreide verwondingen, en de betrekkelijk lichte brandsporen in de slaapkamer. buiten die van het bed en die directe omgeving, sluiten dat ieder op zich brandtechnisch ook al uit. Die vaststellingen werden wel gevraagd door de PG en het Hof; maar niet gepresenteerd/gevraagd voor toetsing.

Daarop fantaseert Reijman vrijelijk verder: dat de vlamoverslag **met overdruk** de sporen in de gang verklaart, dus heeft er volgens hem iets dergelijks ook plaatsgevonden, en komt hij ongeremd door empirische feiten al fabulerend tot:

“Door de overdruksituatie tijdens de vlamoverslag werd dit vuur, dat zich naast de slaapkamerdeur bevond, onder de slaapkamerdeur geblazen waardoor het schuine brandbeeld ontstond.(...)Het moet mogelijk worden geacht dat aanvankelijk terpentine gesprengeld en ontstoken is in de gang maar dat tijdens de op zeer korte tijd volgende vlamoverslag, met doorslag onder de deur naar de gang, dit vuur is uitgeblazen, waardoor de inbranding van de vloerbedekking niet of nauwelijks kon optreden.”

Met betaalde fantasie is veel mogelijk, maar of dat voor een weldenkend mens dan ook als forensisch bewijs ook dwingend waar ‘moet’ zijn?

Doorslag door een opening is brandtechnisch geen *doorslag* en een vloeistof brand in poreus gloeiend materiaal ‘uitblazen’ is een geforceerde en gefantaseerde uitvlucht om

afwijkend onwelkom afwezige spoorresultaten quasi toch nog 'schuldig' te kunnen verklaren.

Indien een brand namelijk dooft door een gebrek aan zuurstof, zoals Reijman beweert dat zoiets in het huis te Steensel moet zijn gebeurd en waarmee het Hof bewijs zag. dan zijn (minuten) daarvoor alle in dat ongeventileerde compartiment (in open verbinding staande ruimten tezamen) verblijvende personen dan al noodzakelijk eerder gedood door dat gebrek aan zuurstof en door het 'blazende' verbrandingsproces.

Zeker niet alle normschuw gefabuleerde condities kunnen empirisch wetenschappelijk tegelijkertijd waar zijn.

Cru gezegd geldt: eerst gaat het bewustzijnskaarsje bij mensen en dieren uit; veel later pas de brand.

Maar de wetenschappelijke literatuur kan dat specifieker uitdrukken, al had aan iets dergelijks het Hof, noch de door hem geraadpleegde 'deskundigen', enige behoefte.

Met het Fire Protection Handbook uit 1988 en de NFPA Guide for Fire and Explosion Investigations 1998 (er zijn nieuwere edities maar deze zaak speelde na/in die jaren en hadden kunnen/moeten worden gebruikt door deskundigen) kan men met objectieve feiten een analyse maken van de verwondingen en condities van het slachtoffer.

"Studies have shown that most fire victims (75 to 80 percent) die from carbon monoxide poisoning, and that most of those people die remote from the room of fire origin.

This occurs because most fires do not produce lethal levels of CO until post flashover (the exception is smouldering fires).

Thus, victims of carbon monoxide inhalation are typically outside the initial fire room unless the fire resulted from smouldering ignition.

However during flashover, thermal injury and lack of oxygen can cause death before substantial concentrations of COHb are developed. The same can occur if the victim is involved in a flash fire involving fuel gases or vapours."

Volgens de objectieve literatuur kan een mens dus niet een flashover (vlamoverslag) zomaar overleven, met daarbij optredend 'blazend' en badkamer beschadigend en onder de deur ander vuur uitblazend 'vuur'; zoals dat volgens fantast Reijman **moet** zijn gebeurd, om daarop nog maar eens, en dan wat langzamer, te sterven aan koolmonoxide vergiftiging. De smeulbranden zijn de uitzonderingen die voldoende CO produceren bij empirisch vastgestelde lage temperaturen die dan de tijd laten om daaraan te sterven.

Een flashover (vlamoverslag) is nooit in het zelfde brandcompartiment te overleven volgens de internationale literatuur en gezond verstand bij vergelijking van de omstandigheden; helaas wel in deze ingekochte bewijsfabels.

Omstreeks 02:35 uur (fictief, op de verzonnen TNO 'aansteken' nabootsing)

zou er een brand zijn aangestoken die in ongeveer 3 minuten leidt tot een vuurzee die door alle kamers 'blaast' en een zogenaamd 'separaat' aangestoken brand op de overloop weer 'uitblaast' onder de deur door. Het slachtoffer moet in deze fictie op het bed hebben gelegen tot (hoe lang?) na 02:38 uur; waarna de vlammenzee afkoelt omdat in de nagebootste brand zo goed als alle brandstof is opgebrand of door zuurstoftekort uitdooft. Op getuigenwaarneming en stille getuigen blijkt dat het slachtoffer toen al tien minuten aan het tikken was op het venster in de garderobekamer; dat deert het fabulerende Hof niet. Als juridisch de brandstichting waar was te Steensel, moet ook het slachtoffer een acuut dodelijk zuurstoftekort hebben ondervonden met derde- en vierdegraadsbrandwonden en was zij nooit meer naar de garderobe kamer gekomen doch op het bed (deels)gecremeerd.

Reijman spreekt dan ook over een 'brandstapel' in zijn verhoren bij de RC.

Zij had van het bed moeten komen (in deze fictie) zei het Hof; want dat doet pijn.

Dat het acute zuurstoftekort, dat de fictieve aangestoken brand doofde, haar dan eerst fysiologisch noodzakelijk moet doden daarbij, ontging het begrip en kennis van het Hof; dat toch was omringd met een horde van brand- en brandwonden ‘deskundigen’.

Dat ‘*blazend*’ vuur, als natuurwetenschappelijk onmogelijk fenomeen, tot in de garderobekamer, dat nooit door iemand is waargenomen in de (sporen) werkelijkheid, was volgens Reijman het ‘bewijs’ dat Suzanne Davies, kort vooraf aan 23:38 uur op het, door een ruim aantal liters terpentijn ingeleid brandend bed lag.

In dit *vuur*, dat het bed zo snel ontstak en binnen een paar minuten vrijwel geheel deed opbranden, en dat tegelijkertijd al ‘*blazend*’ de toegang aan Suzanne tot de garderobekamer en, door weer andere daartoe verzonden brandhaarden, ook nog de toegang tot de gangdeur op dat moment ontzegde, lag dan volgens deze fabulerende beoordelaar toch maar wel het slachtoffer in het centrum van het ‘*blazende vuur*’.

En waarom was dat dan zo in de juridische werkelijkheid ‘*according to Reijman*’?

Het ‘*blazende*’ vuur tot in de garderobekamer had haar aldaar dan andere brandwonden bezorgd, en wel aan één zijde; gaf nu ook brandwond deskundige Reijman als antwoord. Op het, aan nota bene aan één zijde virtueel aangestoken, bed gebeurde dat dan noodzakelijk toch duidelijk meer ‘symmetrisch’, fantaseerde hij en dat werd daarmee een juridisch bewezen feit op deze ingekochte fictie.

Zo was voor het Hof ‘bewezen’ dat Suzanne Davies ‘*onbegrijpelijk*’ bleef liggen terwijl haar bed werd aangestoken om 02:35 uur door iemand die vooraf aan 02:10 uur vertrokken was en waarop de schuifdeur op de begane grond nog achter hem was afgesloten door het slachtoffer; die daarop de rookwaar naast het bed bracht en tussen 02:30 uur en 02:50 uur tegen het venster van de garderobekamer bleef tikken⁵¹.

Grondig en degelijk uitgevoerd onderzoek’ heten dergelijk commerciële en door het OM gemanipuleerde fratsen bij het Hof.

Voor de leugendetector en eigenrichting daarbinnen is dat natuurlijk wel waar.

Het Hof begreep slechts niet, met ‘alle’ deskundigen en later expliciet ook zelfstandig, waarom het slachtoffer zich toen niet verplaatste van het bed midden in het ‘*blazende*’ Reijman vuur. *Onbegrijpelijk* is dat nu nog steeds; maar dan anders.

Conclusie 11

Het doel, semantisch sluw verpakt in de ‘verkopertruc’, heiligde de middelen, bij het OM, TNO (Reijman, nu DGMR) en de RC. Dit, bij hun pogingen om, als uiterst subjectieve leugendetectoren, eerst een karaktermoord en direct daarop ‘brandbeproeft’ eigenrichting op de verdachte los te laten.

Deze praktijken omzeilen ‘en passant’ daarmee de wetten en de mensenrechten; en tevens opzettelijk de wetenschappelijke methodologische en juridische strengheid behorende bij gewetensvol uitgevoerd empirisch forensisch onderzoek.

Raadshoer Nuis c.s.⁵² concludeerden dat de rechtshandhaving in de gevarenzone is gekomen; door het onwettige optreden van private speurders binnen de vanuit de Grondwet te regelen en in Sv geregelde wettelijke opsporing (onderdeel van strafvordering; als de voorgeschreven codificatie van strafrechtspleging vanuit de Grondwet).

Binnen commercieel ingekochte ‘eigenrichting’ en schending van de wet Sv bestaat al geen ‘gevaar voor rechtshandhaving’ meer; de in wetten geborgde onpartijdige strafrechtspleging wordt grofweg door de Staat omzeild.

⁵¹ Zie Chronologische reconstructie

⁵² ‘Particulier Speurwerk verplicht’, Mr. J.D.L Nuis e.a. Forensische Studies Deel 13, Kon. Vermande. N.a.v. een uitgevoerd onderzoek in opdracht van de Raad voor de Rechtspraak

3 De chronologische reconstructie; het ‘vergeten’ tijdspad

Vooraf

Het verzamel proces verbaal wordt zoveel als mogelijk gedwee gevolgd behalve waar dat in strijd is met de aanvullende bewijsmiddelen of onjuiste (teleologische) interpretaties bevat. Ook worden de getuigenverklaringen waar mogelijk gesynchroniseerd en/of gepreciseerd op ‘benchmarks’; zijnde voor bewijs gebruikte tijden van de hulpverleners.

16 juli 1995

Het echtpaar vertrekt, met ieder een auto, uit Amsterdam en schakelt om **22:59 uur** het inbraak alarm, van hun pas betrokken woning te Steensel, uit.

Toen zij thuis kwamen ging alle ‘schrikverlichting’⁵³ (‘bowlampen’ genoemd door een getuige) aan; samen geschakeld door elke IR-bewegingssensor.

Dit was de eerste maal, na de aanleg, dat het echtpaar dit (samen) konden waarnemen. Mevrouw Hompes, de overbuurvrouw, verklaarde⁵⁴: dat de lamp aan de zijde van het slaapkamerbalkon, bij elk passeren van personen over het trottoir aan die zijde op ongeveer 5 meter afstand van het huis, die lamp bij duisternis deed aangaan.

Kevin Sweeney verklaarde zich bezorgd dat de (nieuwe) burens dit felle nachtelijke licht vervelend zouden vinden en Kevin heeft later, via de achterbak van zijn daartoe in het verharde zijpaadje⁵⁵ (de ‘achterom’ naar de tuin) geparkeerde auto, gepoogd via de sensor die bewegingsschakeling ongedaan te maken maar zag daarvan later af; hij durfde (verder) niets (elektrisch) aan te raken.

Na 23:00 uur zien getuigen dat twee personen, waarvan er één als Suzanne Davies wordt herkend, uit de praktijkruimte in de aanbouw komen waarop de andere persoon (Kevin Sweeney) met een voor de kantoorruimte geparkeerde auto om het huis de zijstraat inrijdt, waar het verharde zijpad (2e ‘oprit’) zich naast het huis bevindt.

Op 17 juli 1995. Vanaf 00:12 uur belt Suzanne Davies met haar broer Simon over zijn komst op die dag naar het huis te Steensel voor een ondernemingsgesprek; waartoe Kevin op de voorafgaande zaterdagmiddag een computer met printer heeft geïnstalleerd. Suzanne had, merkbaar voor haar broer, alcohol tot zich genomen.

Vanaf 00:10 uur tot 00:20 uur was het licht in de praktijkruimte, in die tijd waargenomen door een getuige, in ieder geval nog aan.

Toelichting

Suzanne verkeerde volgens het Hof toen ‘niet in een zwaarmoedige stemming’. Simon verklaarde o.m.: “Zij was blij en opgewekt”⁵⁶. “Suzanne klonk gelukkig, Ze vertelde me dat ze met Sweeney naar Amsterdam was geweest. Ze vertelde mij dat zij één glaasje margueritha gedronken had. Suzanne was tijdens dat gesprek nogal uitgelaten. Daarom vroeg ik haar of zij dronken was. Ze vertelde mij dat Sweeney in Amsterdam marihuana gekocht had. Zij had de sigaret met marihuana gedeeltelijk of helemaal opgerookt.

(...) Ze vertelde dat Sweeney naar Bousval zou gaan om op de kinderen te gaan passen. Ik heb haar gevraagd wat zij ging doen. Ze zij dat ze de badkamer wilde doen. Ze wilde het gewone huishoudelijke werk doen. Ze wilde mijn bed opmaken en dan naar bed gaan. Zij wilde alles in orde maken, omdat ik zou komen.”⁵⁷

Er is in het bloed van Suzanne Davies uiteindelijk alleen alcohol aangetroffen.

⁵³ Aanvullende bewijsmiddelen p.11

⁵⁴ Gesprekken Sweeney met FV; Sweeney wist niets van een dergelijk gesprek. April 2008

⁵⁵ Foto 5a TR.

⁵⁶ Aanvulling bewijsmiddelen bij het arrest

⁵⁷ Proces-verbaal terechtzitting Rechtbank Den Bosch

Tussen 00:15 en 00:30 uur ziet een getuige, door de vensters in de muur van het trapportaal, twee personen de trap naar de slaapverdieping oplopen. Het echtpaar dronk wat; Suzanne dronk mix-drank (alcohol) en at chocola. Volgens Sweeney reinigde zij met ‘spirits’ daarboven de trap en het tapijt e.d. **Poetsdoeken zijn later verspreid aangetroffen maar niet bemonsterd.**

Omstreeks 00:30 uur ziet een getuige de auto op het verharde pad in de zijstraat staan; de schrikverlichting is dan uit, dit zou kunnen samengevallen met 00:37 uur.

Om 00:37 uur meldt de huis alarmcentrale automatisch aan de Particuliere Alarm Centrale op afstand (PAC): “**Spanningsuitval**”.

Sweeney verklaarde dat hij een zekering had losgedraaid om de buitenverlichting of sensor aan te passen.

Via de telefoon is er na 00:38 uur contact geweest tussen de PAC en Suzanne Davies; de telefoon werd in ieder geval opgenomen⁵⁸.

Getuigen zagen eerder de bewegingen van Sweeney met de huurauto naar de inrit in de zijstraat en zagen dat Suzanne Davies kort met haar man communiceerde vanaf de voorzijde naar zijn positie in de zijstraat. Mogelijk ging het hierbij om een waarschuwing na haar telefoongesprek met alarmcentrale. Een getuige zag omstreeks deze tijd een (door spanningsuitval veroorzaakte?) uitschakeling van het licht in de praktijkruimte.

Toelichting

Sweeney ontkende (persoonlijke mededeling; FV) een dergelijk telefonisch bericht van de alarmcentrale te hebben aangenomen. De recherche heeft het gesprek niet onderzocht. Dit bericht duidt op een onderbreking van de stroom naar/in de huiscentrale die dan overschakelt op eigen noodstroomvoorziening (accu) en verder normaal functioneert; en zoals normaal in de stand ‘uit’ geen inbraakmeldingen zal doormelden.

*De onderbroken stroomvoorziening om 00:37 uur, blijkt, uit het daarop wel automatisch verzonden statusbericht omtrent de huisinstallatie: “**Periodieke intakt melding**”, naar de PAC verzonden om: **00:39 uur, kort daarna** te zijn hersteld; door de eerdere uitschakeling van één of meerdere groepen ongedaan te maken. In het huis was deze melding niet merkbaar maar is dus wel gemeld; telefonisch vanaf de PAC .*

Om 00:39 uur vindt er een automatische test plaats omtrent de werking van de huisalarmcentrale, zoals dat op de dagen ervoor ook geschiedde, met als resultaat voor de particulier alarmcentrale op afstand (PAC): “**Periodieke intakt melding**”

Vooraf aan 02:10 uur vertrekt Sweeney uit de woning naar het huis in België waar zijn 3 kinderen verblijven met de ‘Nanny’: Tricia. Suzanne meldde dit al aan haar broer. Hij had gewerkt in de aangebouwde praktijkruimte en had dus al eerder zijn vertrek aangekondigd. Vanaf de benedenverdieping riep hij dat hij vertrok.

Hij verlaat de woning via de schuifpui aan de achterzijde van de woning en roept tot Suzanne, die boven is, deze deur achter hem te sluiten.

De ‘voor deur’ was al vergrendeld wist hij.

Het opnieuw oplichten van de schrikverlichting boven zijn aldaar geparkeerde auto⁵⁹, door een bewegingssensor op dit moment (beiden geplaatst nabij het slaapkamerbalkon) werd waargenomen door een getuige die de auto ziet staan; na eerder 00:30 uur⁶⁰.

De getuige ziet dat het slaapkamerlicht (balkonzijde) dan nog aan is.

⁵⁸ Aanvullende bewijsmiddelen p. 11 b.

⁵⁹ Aanvullende bewijsmiddelen p.11

⁶⁰ Van de Wal e.v. Hompes. Aanvulling bewijsmiddelen. p. 13

Toelichting

Dit tijdstip wordt door het Hof verder niet expliciet betwijfeld noch gefalsificeerd. Met de benodigde rijtijd en het tijdstip van waarneming door de Nanny, wordt het tijdstip impliciet door het Hof als feit geverifieerd/geaccepteerd.

Rond/na 02:10 uur vergrendelt Suzanne Davies de schuifdeur en controleert en vergrendelt de ander deuren op de begane grond. Zij drinkt mogelijk nog wat alcoholische drank en begeeft zich op bed met dan sigaretten en een (nieuwe) aansteker naast zich op de vloer. Haar broer vond haar wel een type dat op bed rookt en wist dat haar man tegen roken was. Het licht blijkt later uitgeschakeld te zijn. Het bed raakt, op empirische sporen als enig brandstofpakket, in brand.

Toelichting

Suzanne Davies was (voor haar man Kevin) een stiekeme rookster. De latere bewoner vond nog een pakje sigaretten van het zelfde merk als naast het bed verborgen op een kast in de kantoorruimte⁶¹. Alle deuren op de begane grond en van de garage werden later bij de komst van de brandweer als afgesloten beoordeeld door de TR.

Omstreeks 02:30 uur wordt door getuige Boerdam, in een slaapkamer in de zijstraat tegenover de balkonzijde van het huis, wakker van een tikkend, bonzend, kloppend geluid dat monotoon aanhield. Het leek op het tikken tegen glas of een sponning. De (logerende) getuige zag een fel licht branden gericht op de tuin aan de (achter) zijde van de garderobekamer en bleef alert waarnemen.

Het tikken kwam vanuit die richting. Hij zag geen auto staan op het verharde pad. Het tikken was in een vrij hoge frequentie en werd vrijwel ononderbroken gedurende zo'n 20 minuten waargenomen. Tot ongeveer 02:50 uur. In de garderobekamer is een hamertje teruggevonden op de vaste toilettafelkasten die tegen de dubbelglas glaswand waren geplaatst; ook de afgetrokken vitrage ligt daar.⁶² Deze voorwerpen verklaren de geluiden in die tijd in samenhang met de 2 aan de binnenzijde beschadigde dubbelglas panelen daar dichtbij. Suzanne Davies is dan noodzakelijk nog in leven en bij bewustzijn en heeft zich rond 02:30 uur van het bed, zonder haar sigaretten, naar de garderobekamer begeven. Het buitenlicht bleef vrijwel constant aan.

Toelichting

Deze getuige kon voorkant van het huis en de praktijkruimte niet zien en heeft dan ook geen personen (politieman) gezien vooraf aan bijna 03:00 uur.

De politie arriveerde op het 'sabotagealarm' van 02:38 uur om 02:46 uur.

Dit is buiten het zichtveld van de getuige; gelet op zijn waarnemingspositie en de 'stille' opkomst van de politie.

Dit geluid duidt op een levende persoon in het huis in ieder geval tussen 02:30 en 02:50 uur. Dat kan dan alleen het slachtoffer zijn dat later om 03:52 uur in die garderobekamer, werd aangetroffen.

Op de lage kasten voor die (ook lage) glaswand werd door de TR een hamertje aangetroffen dat vooraf aan de zware beroeting daar moet zijn neergelegd.

Bovendien werd daar niet verbrande, van de rail afgetrokken, vitrage aangetroffen.

De nieuwe eigenaar heeft later de middelste twee panelen wegens glasschade moeten vervangen. Er waren twee dubbelglas ruiten aan de binnenzijde gescheurd.

De TR produceert 'voor alle zekerheid' een foto van de onbeschadigde buitenzijde van het glas⁶³.

⁶¹ Getuige Kramer, RC.

⁶² Foto 47 TR

Om 02:37 uur Een ‘sabotage’ melding wordt gegenereerd in het huis.

Om 02:38 uur wordt de ‘sabotagemelding’ ontvangen door de Particuliere Alarm Centrale (PAC) op afstand (telefoonlijnverbinding). Bij het laagste gedeelte van het slaapkamer plafond hangt een bewegingsmelder. Deze kan vervormd zijn of door roet sluiting maken waardoor een ‘sabotagealarm’ ontstaat. Op deze plaats was het nooit warmer gedurende de gehele brand tot aan de blussing, rond 03:52 uur, dan 150°C.

Toelichting

Op dit moment is Suzanne Davies al enige minuten in de garderobekamer en probeert met het hamertje aandacht te trekken en/of de dubbelglasramen te doorbreken voor zuurstof en frisse lucht en/of om naar beneden (serrekamer begane grond) te kunnen vluchten.

De alarmcentralist telefoneert naar de huisaansluiting; Suzanne neemt de telefoon op de grond naast het rechterbed niet op.

Het signaal van ‘sabotage’ kwam uit groep 6; de slaapkamer.

De schade aan de melder wordt achteraf na de brand waargenomen en met zo’n melder wordt door de TR bereikt dat een daarop lijkende smeltschade ontstaat bij verwarming in een oven tot 150°C.

Buren, die beschikken over slechts een sleutel van de bijkeukeningang tussen de voordeur en de deur van de praktijkruimte, worden gebeld door de alarmcentralist van de alarmcentrale. Zij wachten op de politie en mogen bij inbraakmeldingen niet alleen naar binnen; zo luidt hun eerdere opdracht van Suzanne Davies.

Conclusie 12

Suzanne Davies heeft, mogelijk bij verminderd bewustzijn door zuurstoftekort, alcohol en gaandeweg CO en HCN vergiftiging, geprobeerd, een klein half uur lang, hulp in te roepen en kon daarbij de telefoon naast de rechterzijde van haar brandende bed om 02:38 uur (PAC) niet meer bereiken.

Het stoppen van het tikken om 02:50 uur valt samen met het bellen aan de voordeur door de sleutelhouders.

Om 02:40 uur wordt de politie gealarmeerd door de regionale politiealarmcentrale (R.C.C.) vanwege de ‘sabotagemelding’, die ook bij uitgeschakeld alarm doorschakelt.

Omstreeks 02:48 uur verkent een politieman de voorzijde van de praktijkruimte.

Op de ‘sabotage’ melding melden twee agenten zich ter plaatse (02:46 uur); één agent verlaat de wagen na communicatie over een ander melding om 02:47 uur:

“Ik, Bax, ben toen uitgestapt en heb de garagedeuren, de toegangsdeur van de praktijkruimte en de ramen van de praktijkruimte gecontroleerd op braaksporen.

Vervolgens ben ik rechts om de woning gelopen in de richting van de Frans van Nuenenstraat. Ik heb de woning gecontroleerd tot ongeveer halverwege de zijgevel tot aan de bosschages. Ik heb hierbij geen bijzonderheden aangetroffen.

Alle ramen en deuren waren afgesloten. Nadat ik, Bax, de buitenzijde van de praktijkruimte en de rechterzijde van het voorhuis had gecontroleerd, zag ik, dat een mij onbekende man naar mij toe kwam toegelopen.”

De agent wachtte de komst van de vrouw met de sleutel en code van het alarmsysteem niet af; hij moest snel weg naar Bergeyk en meldde aan de getuige dat er niets aan de hand was, het was loos alarm zei hij.

De agent ging er, gelet op zijn PV⁶⁴, van uit dat het alarmadres de praktijkruimte betrof en niet het woonhuis, dat dit wel zo was bleek de verbalisant eerst achteraf.

⁶³ Foto 51 TR

⁶⁴ Aanvullende bewijsmiddelen

De getuige bleef even alleen achter tot daarop zijn vrouw met de sleutel arriveerde. Zij zagen in de praktijkruimte een knipperlamp van het alarm. De sleutel paste maar op één deur; die van de zijdeur uitkomende op de aangebouwde verbindingsgang (bijkeuken) tussen het woonhuis en de praktijkruimte en tussen de 'voordeuren' hiervan. Om de knipperlamp te kunnen uitzetten overwoog het paar om die deur te openen en het zich daarachter bevindend alarmsysteem uit te schakelen. Zij gingen er van uit dat er niemand in huis was omdat op het bellen bij de voordeur, dat zeer luid klonk in het huis, geen reactie kwam. De sleutelhoudster was eerder door het slachtoffer gemaand om nooit alleen het huis te betreden bij een inbraak alarm maar alleen met politiebegeleiding; die waren al weg. De sleutel paste slechts in dat ene slot; maar die deur bleek van binnenuit te zijn afgesloten. Het gehele huis aan de voorzijde met de slaapkamer ramen was vanaf de straat zeer goed te inspecteren. Aan de achterzijde heeft niemand verkend. De man rook een brandlucht; in een vleug. Zijn vrouw rook dat niet.

Toelichting

Het was de sleutelhouder, met zijn vrouw die pas daarna achter hem aankwam, die een gesprek begint met de agent. Uit een reconstructie gehouden met deze getuigen (2008 door FV) blijkt dat de agent nauwelijks tijd nam voor een onderzoek rond het pand en is daarom ook niet gezien door getuige Boerdam.

De getuige Mooren heeft de politiewagen door een luikje in zijn voordeur voorbij zien komen en is toen meteen door die geopende voordeur achter hem aan gehold.

De afstand bedraagt ongeveer 50 meter. Dus na zo'n 15 seconden na voorbijrijden ontmoeten de agent en de getuige elkaar. De agent keek op dat moment door het raam van de salon (praktijkruimte) aan de kant van de garages en heeft volgens de getuige nooit de gelegenheid gehad om geheel rondom het woonhuis te lopen. De andere agent is de wagen niet uitgeweest. De agent vertelde de man dat hij geen braaksporen had aangetroffen en dat de sleutelhouder met zijn sleutel naar binnen mocht gaan.

Om 02:48 uur hoort getuige Van Otten vanuit zijn bed boven het café een geluid alsof er iets wordt doorgebroken/ingebroken; zijn auto of zo⁶⁵. Mogelijk hoort hij het portier/kofferbak dichtslaan van de politieauto of het rammelen aan de (garage)deur. Hij ziet daarop dat de schrikverlichting boven de voortuin aan is.

Getuige Van Otten ziet vanaf zijn positie boven het café, schuin tegenover gelegen, slechts de voorzijde van het huis⁶⁶.

Hij zag in die voortuin drie personen lopen. Zij liepen daar rustig op het erf alsof ze daar thuishoorden en wel van de achterzijde (naast de praktijkruimte: FV) van de garage (links van de praktijkruimte; FV) naar het huis. Dit zijn dan gelet op plaats en tijd van de andere verklaringen de politieman met het echtpaar Mooren rond 02:50 uur.

Rond deze tijd was de surveillance van de politie ter plaatse.

Getuige Bottram ziet een lichtkleurige (politie) auto staan naast de Jaguar op de oprit en twee mannen uit de richting van de praktijkruimte lopen (agent Bax en getuige Mooren) Zij ruikt ook een brandlucht maar weet ook niet waar vandaan.

Na 02:50 uur tot ongeveer 02:58 uur.

De agent: "Wij zijn omstreeks 3 à 4 minuten ter plaatse geweest en omstreeks 02:50 uur weer vertrokken."

⁶⁵ Telecon FV op 2 mei 2008 met getuige Van Otten. Het echtpaar lag al op bed en dor de vaste routine na het sluiten van hun café; zouden die waarnemingen na 02:30 doch vooraf 03:00 uur moeten zijn geweest. Ook de politie neemt die tijd van 02:45 uur wel aan in het verzamel PV.

⁶⁶ Zie foto 5 en 6 TR. De tactische recherche nam op in het verzamel PV dat Van Otten tot in de achtertuin kon waarnemen de foto's falsifiëren die merkwaardige valse waarheid in het PV.

De sleutelhouder:

“Toen de politie weg was heb ik eerst gebeld, echt flink gebeld. Daarop kwam geen reactie. Toen hebben we geprobeerd met een sleutel de voordeur te openen. Dat ging ook niet. Ik ben toen om het huis heen gelopen vanaf de voordeur, voor het huis langs en vervolgens tot aan de Frans van Nuenenstraat tot aan de grote toegangspoort van de binnenplaats. Mijn vrouw liep tussen de voordeur en de zijkant van het huis. Ik heb niets buiten kunnen ontdekken.”

De verklaring is deels onjuist opgenomen. De sleutel paste alleen op de zijdeur, die zij de voordeur noemden. De werkelijke voordeur, op 2 meter afstand, had een ander slot dan de zijdeur die een ‘ouderwets’ slot bezat.

Tegen 3 uur zag de getuige Boerdam iemand in een T-shirt lopen van de voorzijde van het huis de zijstraat in. Aan die beschrijving, qua aanwezige tijd, plaats, en (grijs) T-shirt, voldoet getuige Mooren; de sleutelhouder. Het tikken, eerder waargenomen van de zij-/ achterzijde van de woning, was toen al een tiental minuten opgehouden.

Dat tijdstip van ophouden valt samen met het aanhoudend bellen van het echtpaar Mooren aan de voordeur. Suzanne Davies was kennelijk, rond 02:50 uur niet in staat om vanuit de garderobekamer langs het brandende bed naar de voordeur te komen.

De politie was toen al weer weg wegens: ‘loos alarm’ en andere melding.

Eerder, na 02.38 uur, was zij niet in staat om de telefoon rechts naast het brandende bed te beantwoorden op een oproep van de PAC.

Toelichting

Kort voor 03:00 uur was er geen verschijnsel van brand waar te nemen door één politieman die zich beperkte voor waarnemingen tot de praktijkruimte en de voorzijde van het woonhuis. In de omgeving werd door verschillende getuigen een brandlucht geroken. Het glas in de balkondeur was dus toen nog geheel intact; er was immers geen rookwaarneming en er werd geen slaapkamerlicht door de spleet in de gordijnen waargenomen.

Voor aanwijzingen omtrent het ontstaan en de toedracht van de brand is dan vastgesteld dat een eerste waarneming ‘brandlucht’ buiten er niet eerder was dan 02:50 uur.

Conclusie 13

Een klein uur nadat Sweeney was vertrokken, werd er, bij specifiek gerichte waarneming, geen rook waargenomen in of buiten de voorzijde van het pand waar de slaapkamerramen van de betrokken kamer en de badkamer ook op uitkwamen.

Dit geeft geen enkele steun voor het vermoeden van het Hof, dat er een snel tot vlamoverslag ontwikkelende brand, vooraf aan 02:35 uur opzettelijk met liters vloeibare brandstof is aangestoken en falsifieert dat vermoeden op gebrek aan onderbouwende empirisch feiten en bij logisch samenhangende feiten die daarmee allen in tegenspraak zijn. Dit is een samengesteld nieuw feitelijk omstandigheid voor het Hof: het objectieve tijdsfad is onverenigbaar met de bewezenverklaring die op de tijden in de nabootsingen was gebaseerd.

Om omstreeks 3:10 uur zo’n 10 minuten na de afwezige visuele verschijnselen van brand en na de twee reukwaarnemingen na 02:50 uur. ruikt nog een getuige, benedenwinds een brandlucht via het openstaande raam van haar slaapkamer. Deze getuige kijkt naar buiten maar ziet geen rook vanuit het badkamerraam.

Rond 03:30 uur gesprongen glas van de balkondeur als voorwaarde voor de waarnemingen van: ‘rook zag hangen’ tot: ‘zag rook die uitsloeg’.

Toelichting

Rond dit tijdstip leidt dit kapot springen van het balkondeurglas ertoe dat dan pas de brand zich kon ontwikkelen met door pyrolyse ontstane producten door betrokkenheid van het bed. Dit, duidelijk zonder dat er ooit sprake kan zijn geweest van een flashover fase, en 'total room involvement'

Omstreeks 3:30 uur ziet de echtgenoot van de getuige uit datzelfde badkamerraam rook onder de pannen van het dak vandaan komen van het huis van Suzanne Davies boven de garderobekamer; aan de achterzijde van het huis.

Hij belt 06-11 en begeeft zich naar het huis. Daar ziet hij de auto van het slachtoffer staan voor het huis en belt aan; geen reactie.

Hij vraagt zijn vrouw om iets te halen (schop?) om de voordeur te forceren; maar zet dit niet door omdat hij in de verte sirenes hoort.

Toelichting

Dit verantwoordt de correctie van de waarnemingstijd hiervoor.

Dit 'hangen' van rook, (ruim) een half uur na het herhaald en onafhankelijk van elkaar ruiken van een brandlucht door twee getuigen, duidt op dan eerst geringe overdruk vanuit het huis en dat wijst op een dan eerder nog niet ontwikkelde brand met hierbij noodzakelijk/voorwaardelijk; een geringe betrokken geraakte vuurbelasting (hoeveelheid potentiële brandstofenergie per m²) met dus weinig vlamvolume op enig moment.

Om 03:33 uur worden de eerste, niet gekazerneerde, brandweerlieden gealarmeerd.

Om omstreeks 03:41 uur ontvangt de politie het bericht van de getuige over rook uit het pand via de politiealarmcentrale.

Om 03:45 uur rukt het eerste brandweervoertuig uit.

Om 03:49 uur komt de politie ter plaatse.

"Wij zagen dat rook onder de kap van het dak van de woning uitsloeg.

Wij zagen over de gehele breedte van het dak rook."

In een periode van zo'n tien minuten is dan de rook over een breder front zichtbaar geworden onder de dakrand. Eerst was dit waargenomen aan de zijkant; waar zich de balkondeur met het gesprongen glas bevond. Nu zichtbaar ook het uit het dak boven het verlaagd plafond in de slaapkamer via een houten deel van dat plafond bij de muur was weggevallen. Dan treedt de rook uit; tussen de daarboven gelegen dakpannen door. Het woordgebruik: dat toen '**rook uitsloeg**', duidt op een in die tijd (10 minuten na rook 'hangen') **steil toegenomen overdruk na opening van het glas in de balkondeur**. Brandtechnisch gezien, gelet op de na brand waargenomen betrokken geraakte 'brandstofpakketten' (bed, deurgordijn en kleine oppervlakkige delen vloerbedekking), met een dergelijke opmerkelijk beperkte hoeveelheid vuurbelasting, kan dit niet anders worden geduid als: Een langzaam ontwikkelende (smeul) brand die zich kort voor 03:00 uur voor het eerst buiten verraadde; door reukwaarneming van meerdere getuigen.

Om 03:51 uur komt de brandweer ter plaatse. Op aanwijzing van de politie wordt meteen een glasruit naast de toegangsdeur geforceerd om de redding in te zetten. Een dergelijke opkomsttijd met onbekende bezettingen van zo'n 20 minuten is onverantwoord lang. De brandweer blust het voeteneind en het is daar '*zeer heet*'.

Om 03:55 uur wordt Suzanne Davies buiten haar woning gedragen door de brandweer. Zij wordt op het trottoir gelegd en afgedekt. Aanwezige getuigen kunnen zich niet herinneren of, laat staan hoe, zij is behandeld of gereanimeerd.

Om omstreeks 04:20 uur⁶⁷, een half uur na de melding van de brand, wordt Suzanne onderzocht door het eerst toen ter plaatse gekomen ambulancepersoneel.

Een mogelijk onverantwoord lange opkomsttijd.

De vraag is welke levensreddende handelingen, vanaf 03:55 uur, in die periode van 25 minuten, door de hulpverleners zijn verricht en waarom dit op een trottoir moest plaatsvinden. De aanwezige hulpverleners vonden verder reanimeren niet 'hoopvol'⁶⁸

Een merkwaardig criterium bij een reanimatie direct na de redding.

Om 04:37 uur is door een arts de dood van Suzanne Davies vastgesteld. Dat is zo'n drie kwartier na haar bevrijding uit de woning.

Gelet op de causale keten van omstandigheden, en de onmiddellijke en algemeen bekende noodzaak om 100% zuurstof toe te dienen en te koelen bij reanimatie voor bij brandomstandigheden geredde brandslachtoffers, is dit onbegrijpelijk en daarmee onverteerbaar voor nabestaanden en de samenleving.

De voorover knielende houding waarin het slachtoffer is aangetroffen duidt er op dat zij toen nog leefde; haar spierbeheersing zorgt voor het motorisch dynamisch evenwicht onder hersencontrole.

Conclusie 14

Het door het Hof kritiekloos overnemen van de uitkomsten, van de gefantaseerd sensationele nabootsingen, waarbinnen werd voorbijgegaan aan de empirische (chronologisch beoordeelde) feiten, blijkt nu, in redelijkheid en zeker ook na toepassing van de eerder voor het Hof verzwegen feiten, onverenigbaar met de werkelijk vast te stellen feitelijke omstandigheden.

De betrokken brandstof op dat moment; het dubbelbed, is bij de toegenomen ventilatie door het breken van het deurglas sneller/feller gaan branden; een kwartier lang tot de blussing door de brandweer waarbij het bed al vrijwel geheel was opgebrand.

In deze heetste fase van de brand loopt Suzanne Davies dan haar oppervlakkige brandwonden op door stralingswarmte vanuit de gebufferde rooklaag boven haar in de garderobekamer en eventueel blusstoom en de daardoor hogere soortelijke warmte van het luchtmengsel.

Zij raakt verder bedwelmd door CO en HCN; de zuurstoftoename door het gesprongen deurglas en/of gat in het verlaagde plafond werd daardoor ineffectief voor haar.

⁶⁷ Hier wordt niet het verzamel PV gevolgd maar het PV van de recherche in de Aanvullende bewijsmiddelen van het Hof.

⁶⁸ Aanvullende bewijsmiddelen p.2

4. De oorzaak en toedracht van de brand te Steensel

4.1 De intensiteit-, beweging- en roetsporen

De foto's van na de brand bevestigen de slechts **lichte roetvorming**.

Er was een te objectiveren warmteoverdracht nabij de hoge positie van de bewegingsmelder. Die overdracht, gelet op de brandtechnisch opmerkelijk geringe beschadiging welke later aan die melder werd vastgesteld, kon op vloerniveau in de omgeving van het smeulende bed geen beschadigende intense uitwerking hebben door thermische effecten in de (rook)lucht.

Dit daarom zeker ook niet op het dan slapende en/of (enigszins) bewusteloze slachtoffer op enig moment daarvoor; omdat de beschadiging aan de melder een gesommeerd beeld geeft van de gehele brandduur; inclusief blussing (stoom).

Een op onschuldige oorzaken te beginnen smeulbrand, voert de langzaam vrijkomende warmte en rook af en die mengt zich dan min of meer homogeen over het gehele brandcompartiment. De (smeul)brand verbruikt daarbij lokaal zuurstof, gasdiffusie is een langzaam proces, zonder dat Suzanne Davies, op bed liggend, direct in aanvang door rook of warmte sensaties gealarmeerd hoeft te geraken.

Haar ademhalingswegen (en reuk orgaan) liggen in de dan horizontale aanvoerstream die ontstaat door de langzaam bewegende thermisch convectie vanaf het punt van branddoorsprong. Maar haar inademlucht, op het niveau van een hoofdkussen, kan dus al wel een verminderde zuurstofconcentratie en CO/HCN hebben bevat.

Dit gebeurt – kenmerkend verschillend van een brand die ontstaat met gebruik van brandbare vloeistoffen – op niet turbulent mengende wijze.

Haar uitademluchtbeweging kan een beginnende smeulbrand door een sigaret(punt) hebben aangewakkerd; zo ook kan dat door haar lichaamstemperatuur (thermie). Het egale verbrandingspatroon van het slachtoffer, zoals dit achteraf is vastgesteld door de schouwarts, kan nooit door een beginnende brand op het bed zijn ontstaan.

Wel later; eventueel 'afgerond' door stoomvorming als gevolg van blussen.

Dit door de daarbij optredende hoge relatieve vochtigheid en de daarmee gestegen soortelijke warmte van de lucht in het gehele brandcompartiment (slaapkamer, badkamer; vooral de garderobekamer door de straalrichting en venturi werking).

De oppervlakkige verwondingen en de afwezigheid van schroeïing van hoofdhaar, wimpers e.d. tonen dat onomstotelijk aan.

Daarnaast werd zij in een andere ruimte aangetroffen dan waar het bed brandde.

De vastgestelde thermische vervorming van de bewegingsmelder in de slaapkamer kan geheel worden verklaard en als chronologische '*benchmark*' dienen voor het technisch uitzonderlijk lage en trage temperatuurverloop in de slaapkamer en de daarmee in open verbinding staande ruimten; met die beschadiging als 'topwaarde' over de gehele brandduur. De sporen in de badkamer en rond de slaapkamerdeur en balkondeur worden geheel verklaard door ventilatie-effecten en warmtestraling.

Er is objectief geen enkel spoor gepresenteerd dat op een aangestoken brand wijst.

4.1.1 Over de niet vastgestelde en/of vermeden sporen.

Het verzwijgen van het gesprongen deurraam naar het balkon en negeren van deze factor met het gat in het plafond was nodig om de fantastische gebeurtenissen, volgens Reijman plaatsvindende tussen 02:28 uur en 02:38 uur - dus vooraf aan de verkenning van de politie en burens rond/na 02:50 uur- voor eenvoudige ontmaskering als kwaadaardige onzin te vrijwaren. Immers op dat 'verkenningstijdstip' zat het glas nog in de deur en was de brand zelfs al enige tijd aan het afkoelen, volgens de vrijwillig los van de werkelijkheid fantaserende Reijman.

Door het collectief te verzwijgen, hoefde men bij het Hof ook niet te verklaren hoe het dan mogelijk is dat het glas dan later toch nog is gesprongen; ruim een uur na het ingaan van de 'afkoelingsfase'.

Bij de testen mocht het glas van de balkon deur vanzelfsprekend geen roet in het eten gooien van deze bedrieglijk zwijgende rechercheurs in samenwerking met Reijman.

Gewapend glas plaatsvervangend in de 'deur' bij de 'nabootsing' biedt dan 'redding' en die kwam er ook.

Dit levert een samengestelde reeks van nieuwe feitelijke omstandigheden op voor het Hof.

4.2 Over het verzaken van de normatief verplicht successieve eliminatie van onschuldige oorzaken vooraf, en methodologisch voorwaardelijk aan, de dan pas toelaatbare eventuele vaststelling op bewijs: de brand is aangestoken

Volgens de AG 'konden' ook de elektrische en 'mechanische' oorzaken worden uitgesloten. Echter niemand van de rechtshandhavers tot op heden wilde daarop weten of dat dan ook daadwerkelijk toetsbaar was gebeurd en of daarmee alle reële oorzaken normatief waren afgehandeld (succesief geëlimineerd) vooraf aan een ernstig oordeel met grote gevolgen bij vergissingen of bedrog.⁶⁹

Zoals, dat er, naast de voor de handliggende oorzaak: **smeulende sigaret in een holte**, ook nog zoiets als **chemische broei** bestaat; zeker niet weg te poetsen als (meewerkende) ontstekingsoorzaak bij het beweerdelijk gebruik van lijnolie en andere (plantaardige) oplosmiddelen in combinatie met bedtextiel en zeker ook met kunststofschuim.

Een mogelijke elektrische ontstekingsbron (trafo, bedklokje, wekkerradio, defecte elektrische deken e.d.) moet ook nog toetsbaar worden uitgesloten. volgens ook de toen vigerende Nederlandse normen van brandonderzoek.

Maar het Hof vond dat expliciet niet nodig; in evidente onwetendheid over het feitelijk bestaan van die normen en over de chronologisch geordende werkelijke omstandigheden op grond van de onbetwistbare sporen die onderworpen waren aan de causale effecten.

Het vaststellen van een brandoorzaak, vooral van een forensisch betekenisvolle oorzaak, is, voor niet ingehuurde krachten van het OM, onderworpen aan strikte normen; om willekeur en eigenrichting te voorkomen. Zoals daar zijn:

“Classification of cause

The cause of a fire may be classified as accidental, natural, incendiary (arson) or undetermined. Use of the term suspicious is not an accurate description of a fire cause. Mere suspicion is not an acceptable level of proof for making the determination of cause within the scope of this guide and should be avoided.

Such fires should be classified as undetermined....Potential causes should be ruled out only if there is definite evidence that they could not have caused the fire....”⁷⁰

Het Hof hierover: *“Naar de oorzaak van de brand is ook een aantal technische onderzoeken gedaan, waaronder een reconstructie door TNO teneinde na te gaan of het vermoeden van opzettelijke brandstichting bevestigd kon worden.”*

Het vermoeden, bevestigd of niet, van technische brandstichting is volgens de wetenschappelijke objectieve normen van onderzoek zeker geen bewijs.

Het bewijs voor deze technische brandstichting steunde dus op een 'vermoeden bevestiging' verkregen uit een reeks van virtuele opzettelijk aangestoken branden.

⁶⁹ Bedrog in de definitie van de Hoge Raad. Dat moet/hoeft slechts te blijken uit de aard der omstandigheden; niet door helderziendheid via/in het hoofd van de dader(s)..

⁷⁰ NFPA 921

Volgens de denkwijze: *‘als een brand nagebootst is aangestoken, en ook maar enigszins lijkt op de werkelijk brand, dan was die werkelijke brand dat ook en is elke ontkennende verdachte een slimme leugenaar.’*

Dat is in strijd met normen van brandoorzaak onderzoek en gezond verstand.

Het Hof gebruikte hiertoe een empirisch/logisch onhoudbare argumentatie.

Daarbij is ook nog de redelijke vergelijking, vooraf ter plaatse en toetsing achteraf met de sporen van de werkelijke brand, ook op een met al die werkelijke sporen expliciet te maken enkelvoudige hypothese, nagelaten.

Er heeft dus vooraf noch achteraf een noodzakelijk proces van verificatie/falsificatie plaatsgevonden tussen werkelijkheid en namaak bij de juridisch kritiekloze toepassing van de commerciële leugendetector in eigenrichting.

4.3 Het gebied, de plaats en het punt van brandoorsprong

Zelfs op de beperkt verzamelde of weergegeven sporen van de TR, die toevallig door de nieuwe eigenaar daarmee vergeleken rijkelijk zijn aangevuld, tonen de beweging- en intensiteitpatronen (gemetselde muur en bedrestant) ondubbelzinnig het gebied (slaapkamer) en de plaats van brandoorsprong:

achter/onder het linkermatras.

Dit is ook het denkbeeldige middelpunt van waaruit een cirkelstraal die de brand- en schroeipatronen op en naast het bed, waargenomen door de TR, volgt.⁷¹

Dit is ongeveer gelegen tussen de twee matrassen en het beklede bord aan het hoofdeinde.

Het is op zich zeldzaam dat er na een brand in een woonhuis zulke duidelijke sporen in een beperkt gebied onbetwistbaar deze brandoorsprong tonen, zodat het op het EVRM abjecte bewijs van onschuld, door falsificatie van schuldbewijs, toch nog kan worden geleverd.

4.3.1 De wand en plafondsporen in de empirisch objectief feitelijke, niet juridisch gefabuleerde, omstandigheden

Alle sporen, uiteraard behalve lager die bij de deur naar de gang, in de badkamer en het bed zelf als gevolg van de straling-, ventilatie en onderdruk effecten bij wanden en hoeken, tonen onomstotelijk aan dat de temperatuur aan het plafond en de overige wanden nooit brandtechnisch tot een ‘rollover’ of ‘flame over’ laat staan tot een flashover (vlamoverslag) hebben kunnen leiden. De kunstenaars bij TNO waren technisch dus ook nog futiel betaald aan het werk.

Het **moet** daarom, mede gelet op de later ontstane egaal oppervlakkige verwondingen met slechts tweedegraad brandwonden op het lichaam van Suzanne, en het eerst **rond 03:40 uur** gesprongen glas van de balkondeur, dat door de TR en Reijman werd verzwegen voor het Hof, een beginnende smeulbrand zijn geweest.

Dan komt voor elke onbevangen en deskundige onderzoeker meteen de klassieke ontstekingsbron, decennialang uitgebreid en monotoon gepubliceerd in de literatuur **een brandende sigaret** zeker in aanmerking. Als daarbij blijkt dat het slachtoffer een stiekeme rookster was en waarvan haar broer dacht dat zij dat ook wel op bed deed, dan is dat ‘de’ hypothese over de oorzaak die met ‘Ockham’s scheermes’ (geen ‘gezochte steunhypothesen’) en op alle beschikbare empirische feiten de oorzaak als zodanig verantwoord kan presenteren als: **“Probabel”**

Een geheel verzonnen aangestoken brand in ‘nabootsing’, bereikt die kwalificatie bij gevolgde wetenschappelijke criteria zeker nooit.

⁷¹ Aanvullende bewijsmiddelen

4.3.2 Hoe juridisch ‘waarschijnlijk’ of ‘zeker’ was de brandstichting en is dat ook probabel?

‘Probable’ is de beoordelingseis die de NFPA 921 stelt als kwalificatie van een oorzaak. *Possible*. leidt forensisch wetenschappelijk verplicht tot: *oorzaak niet vast te stellen*.

Die kwalificatie of oorzaakconclusie kan niet op het abstractie niveau van die uitspraak worden getoetst. Dat moet gebeuren op het niveau van de gegevens- en feitenverzameling die moet zijn uitgevoerd met de ‘wetenschappelijke methode’ en de bekwaamheid van de onderzoeker om de wetenschappelijke theorie toe te passen bij zijn observaties en de noodzakelijke afwisselend toe te passen inductie en deductie. Er komt dan ook altijd maar één oorzaak hypothese; of geen: *oorzaak niet vast te stellen*.

Binnen de Nederlandse rechtshandhaving gebeurt dit helaas even anders. Daar werkt men met competentieve schuld en onschuld ‘bewijsverhalen’; waarbij de gegevens kritiekloos in een onoverzichtelijke grabbelton worden aangeleverd bij de rechtshandhavers. ‘*Garbage in, garbage out*’ wordt dan vrijwel voorspelbaar. Logisch wetenschappelijk kan er maar één hypothese alle feiten opnemen; anders zou Geschiedenis geen wetenschappelijk vak kunnen zijn dat op toetsbare wijze de wetenschappelijk haalbare waarheid uit het verleden reconstrueert op theorie. Bekwaam uitgevoerd brandoorzaak onderzoek reconstrueert een brandgeschiedenis op falsifieerbare wijze. Indien betrouwbaar, dus niet op het ‘*ipse dixit*’ van een politiemann. Het gaat om de stuk voor stuk getoetste kwaliteit van de brongegevens en hun verantwoorde samenhang door (logische) ordening door inductie en deductie bereikt.

Het Engelse woord ‘*probable*’ bevat beknopt zuivere wetenschapsfilosofie (kenleer). Dit in tegenstelling tot het Nederlandse ‘*waarschijnlijk*’; met de slordig semantische connotatie van ‘*schijn*’ daarin.

Probabel is dan ook: **toetsbaar**. Het woord roept intrinsiek op tot intersubjectieve (= objectieve) wetenschappelijke verificatie/falsificatie.

‘*Waarschijnlijk*’ roept semantisch op tot rechtstreeks belanghebbende subjectiviteit. Helaas wordt het Engelse woord ‘*probability*’ dan in het Nederlands ‘*kans*’ en dat wordt weer opgenomen in de ‘*kans- of waarschijnlijkheidsrekening*’.

Ook in deze zaak wordt uiterst slordig met ‘*waarschijnlijkheid*’ in daarbij obscuur gelaten contexten gegoocheld. Het Hof:

“In dit kader acht het hof het ook nog van belang dat deskundige drs. J. Bijl; van het Gerechtelijk Laboratorium in zijn op 24 mei 2000 bij de rechter-commissaris afgelegde verklaring enerzijds weliswaar kritiek heeft op het door ing. Reijman opgemaakte rapport - met name waar het de stelligheid van de door Reijman getrokken conclusies betreft - doch dat hij anderzijds verklaart op genoemde datum:

“Ik heb in mijn verhoor destijds gezegd dat ik het in theoretisch opzicht waarschijnlijker acht dat de brand door open vuur is ontstaan dan door een brandende sigaret, gelet op de gedragingen van het slachtoffer en het feit dat sigaretten niet zo vaak tot brand leiden.””

Een zeer merkwaardige overweging door een citaat; formeel en materieel.

Er mist duidelijk iets! Het Hof zal toch niet valsspelen?

Formeel omdat Bijl hier terugkomt op een eerdere verklaring: “*destijds gezegd*”, maar het Hof breekt het citaat in het arrest zonder verdere toelichting af.

Bijl, materieel in zijn oordelen als wetenschappelijk gevormd deskundige, vormt, ook in zijn ‘*verhoor destijds*’, zeker geen ondersteuning voor de Reijman fratsen hieromtrent:

“Al met al kan ik niet uitsluiten dat het slachtoffer, gewild of ongewild, de brand zelf heeft veroorzaakt, maar, als het slachtoffer niet geslapen heeft, acht ik dat onwaarschijnlijk: het slachtoffer had dan redelijkerwijs voldoende tijd gehad om te vluchten.

Een brand a.g.v. een brandende sigaret acht ik in dit geval minder waarschijnlijk dan een brand door open vuur, omdat in het geval van een brandende sigaret het slachtoffer vermoedelijk voldoende tijd moet hebben gehad om via de deur van de badkamer of de deur naar de overloop te vluchten.” (onderstreept; FV)

Als het dus slachtoffer wel geslapen heeft...dan...

Bijl speculeerde met de RC pagina's lang over de mogelijkheden bij een eventueel aangestoken terpentine brand in de 'vluchtweg' die hij niet zag doch anderen belanghebbend wel; maar dan bij een niet slapend slachtoffer; je moet het allemaal maar willen verzinnen en daarbij ook nog het overzicht bewaren.

*De 'waarschijnlijkheid' van de ene of de ander oorzaak werd bepaald door de onbekende toestand van het slachtoffer en fictieve terpentinebranden en was dus toen al zeker niet: **probabel!***

*Op 24 mei 2000 verklaarde de door het Hof voor steunbewijs geciteerde drs. L.J. Bijl veel meer; en wel met de complete diskwalificatie van de Reijman's werkwijze en 'conclusies'. Aan het eind volgt het citaat van Bijl, opgenomen in het arrest, en blijkt dat het Hof op uiterst onredelijke en unfaire wijze uit de context heeft geciteerd en de toevoeging heeft gewist in het arrest of een vergissing heeft gemaakt; **dan is het een nieuw feit:***

“Ik noem u allereerst dat ik niet zo zeker ben van de bewering van Reijman dat er in Steensel een flashover moet zijn geweest. Naar mijn opinie kan het in Steensel aangetroffen schadebeeld ook zonder flashover zijn ontstaan. Ik noem u verder dat ik zijn conclusie dat er een brandhaard voor de deur van de slaapkamer naar de overloop in de slaapkamer moet zijn geweest niet zonder meer zou durven delen. Hij gaat van die conclusie uit van een eerdere conclusie, namelijk dat er een flashover zou zijn geweest. Hij stapelt als het ware de een conclusie op de andere. Ik zou dat niet doen.

Verder noem ik u zijn conclusie over het uitspreken van terpentine.

Hij neem dat aan omdat bij de test het brandbeeld in dat geval het meest leek op het beeld dat ter plaatse was aangetroffen. Ik vind dat een omgekeerde manier van redeneren. Je kunt ook niet zeggen dat als een dier vier poten heeft het dan een koe is.

Je kunt wel zeggen dat een koe vier poten heeft. Er zouden ook andere situaties kunnen zijn die het schadebeeld in Steensel zouden hebben veroorzaakt.

Ik vind het verder vreemd dat de testen met de sigaretten niet tot open vuur hebben geleid. In het laboratorium was met resten van het in Steensel aangetroffen materiaal een “sigarettenproef” gedaan en toen leidde dit wel tot ontbranding.

Naar mijn idee zou het zo kunnen zijn dat er toch verschil is geweest in samenstelling en brandgedrag van de bij de reconstructie gebruikte materialen in vergelijking met de in Steensel aangetroffen materialen. Verder is men bij de testen met het spreken van terpentine uitgegaan van de maximale absorptiecapaciteit van de vloerbedekking, terwijl men niet weet hoeveel terpentine er in de vloerbedekking eventueel zou hebben gezeten.(...) In het algemeen ben ik van oordeel dat uit een reconstructie niet dit soort conclusies getrokken kunnen worden.(...)

Men wilde de theorie over de tweede brandhaard in het halletje bevestigd zien.

Ik had de indruk dat men geen volledig onderzoek door ons wilde.(...)

Volgens Reijman is er bij test 3 en ook bij test 6 na ongeveer 1 minuut en 40 seconden een flashover ontstaan. Ik vind dat een heel korte tijd. Mijns inziens is de brand in Steensel langzamer gegaan gelet op het brandbeeld en de door de TR uitgevoerde proeven.

Het brandbeeld in Steensel liet zien dat het heel erg geconcentreerd gebrand had bij het linkerbed. Als de brand zo hevig was zou zijn geweest als Reijman veronderstelt, dan zou het hele bed snel weg zijn geweest.

In casu is volgens mij sprake geweest van een smeulende brand.

Ik heb in mijn verhoor destijds gezegd dat ik het in theoretisch opzicht waarschijnlijker acht dat de brand door open vuur is ontstaan dan door een brandende sigaret, gelet op de gedragingen van het slachtoffer en het feit dat sigaretten niet zo vaak tot brand leiden.

Brand door sigaretten leidt in het algemeen niet zo vaak tot open vuur maar het kan wel. (Bijl komt dus terug op een mogelijke eerdere suggestie naar een aangestoken brand in eerdere verklaring en wel in correctieve zin.

Dit viel door vergissing weg in het arrest; als nieuw feit zeg maar; FV.)

Een brand kan zich wel degelijk van boven naar beneden verplaatsen doordat brandend materiaal naar beneden verplaatsen, doordat brandend materiaal naar beneden valt.

Dat zou hier het geval kunnen zijn geweest bij het bed.

U houdt mij voor dat in het kader van test 6 het tapijt op de gang met terpentine is gepoetst en u vraagt mij mijn mening daarover. Kennelijk was iemand ervan overtuigd dat op de gang terpentine is gebruikt. Ik vind zo'n manier van redeneren niet juist.

Je mag niet naar een waarheid tot redeneren die je toch niet zult kennen.

Ik ben er niet van overtuigd dat er, zoals Reijman bij de rechter-commissaris heeft aangegeven, 3 tot 4 separate primaire brandhaarden moeten zijn geweest.

Hij gaat bij redenering weer uit van het plaatsgevonden hebben van een flashover en dat hoeft volgens mij niet het geval te zijn geweest.

De aangetroffen schade kan ook zonder flashover zijn ontstaan. (...)

U vraagt me naar mijn reactie op hetgeen Reijman onder punt 7 op pag. 35 als scenario heeft weergegeven. Hij is zo zeker van alles, dat het lijkt alsof hij erbij is geweest.

Ik heb geen aanwijzingen voor deze theorie en kan er verder geen commentaar op geven.

Ik zou geen scenario kunnen geven op basis van de beschikbare gegevens uit het onderzoek en de reconstructie.(...)

Mijn algemene conclusie is dat ik, bij zo'n nieuw onderzoek als deze reconstructie, bij zoveel variabelen en zoveel onzekerheden, geen stellige conclusies zou durven trekken."

Conclusie 15

Naast de vergissing, door het weglaten van een onmisbare zin uit een citaat, dat een nieuwe feitelijk omstandigheid oplevert, wordt geconcludeerd dat het Hof selectief citeerde om op onredelijke wijze de Reijman fratsen als bewijs voor brandstichting te kunnen gebruiken. Dit, door daarbij de wetenschappelijk gemotiveerde kritiek van Barnett en Bijl volledig te negeren en nota bene Bijl's kritische bijstelling 'per vergissing' als steun voor de Reijman 'conclusie' te gebruiken. Die vernietigende kritiek van drs. L.J. Bijl werd hiermee in effect valselijk tot zijn tegendeel gedenatureerd door het Hof.

4.3.3 De smeulende sigaret(punt) als te elimineren brandoorzaak

4.3.3.1 Inleiding

Hierbij is het van belang te weten dat een dergelijke 3- dimensionale bedbrand, veroorzaakt door een sigaret, pas kan ontwikkelen tot een brand met vlammen; indien aan de noodzakelijke wetenschappelijk bekende voorwaarden daartoe is voldaan. Bedriegers of charlatans kunnen bekendheid met deze voorwaarden uiteraard ook benutten om hun leugendetector 'testen' evenzo voorspelbaar in te richten dat de voorwaarden, met de daarvan afhankelijke resultaten, afwezig blijven.⁷²

⁷² Precies dat gebeurde opnieuw door de ingehuurd DGMR (ex TNO) medewerkers voor het OM in de Schipholbrand zaak. Die rechtbank negeerde deze resultaten.

4.3.3.2 De aanwezigheid/beschikbaarheid van de sigaret als technisch voorgesteld ontstekingsmiddel en oorzaak

Door de TR is vastgesteld dat Suzanne Davies, kort vooraf aan de brand, sigaretten en een aansteker heeft gekocht en dat de resten van dat pakje en de aansteker naast het grotendeels verbrande bed, zijn teruggevonden.

Dit betekent dat deze mogelijk en op sporen aangewezen brandoorzaak moet worden uitgesloten om tot brandstichting, op technische feiten, als oorzaak te kunnen oordelen.

Het Hof heeft hieromtrent overwogen:” *De verdediging heeft gewezen op de mogelijkheid van een ongeval – roken in bed – als gevolg waarvan de brand zou kunnen zijn ontstaan, doch het hof acht die mogelijkheid, gelet op de bevindingen tijdens de tests die in het kader van de reconstructie door TNO (het Hof bedoelt door de deskundige Reijman; FV) zijn uitgevoerd, met name die waarbij – tevergeefs – getracht is brand te veroorzaken met behulp van een sigaret. Dat het Gerechtelijk Laboratorium (het Hof bedoelt deskundige Bijl; op dat justitie laboratorium; FV) er eerder, tijdens proeven gehouden op 30 augustus 1996 wel in is geslaagd om een bed c.q. beddengoed te doen ontvlammen met behulp van een sigaret, heeft het hof niet kunnen overtuigen, omdat zulks, zo blijkt uit de betreffende test, slechts onder zeer bijzonder omstandigheden blijkt te lukken.*”

In plaats van dat deze tegengestelde oordelen op testresultaten van deskundigen leiden tot het benoemen van een 236 Sv deskundige binnen het gerechtelijk vooronderzoek, komt het Hof zelfstandig tot het doorhakken van deze forensisch wetenschappelijk knoop in het nadeel van de verdachte; zonder daarbij relevante literatuur te raadplegen en de knoop door een onafhankelijke deskundigen te doen doorhakken.

Nu schaarde het Hof zich in de opsporingsgelederen; het Hof is formeel, en zeker materieel, geen meta-deskundige en moet dat in onpartijdigheid ook niet willen zijn.

Het Hof gaat geheel voorbij aan het feit dat methodologisch verantwoord uitgevoerd onderzoek, brandoorzaken niet kiest op de overtuiging of ‘*face value*’ van een mogelijke of gewenste oorzaak, maar door de in werkelijkheid aanwezige sporen voor zichzelf te laten spreken en die dan allemaal te zien terugkeren in één verklarend oordeel tot die oorzaak.

Het Hof ziet slechts naar de virtuele nagebootste ‘feiten’ als resultaat van wetenschappelijk corrupt uitgevoerde testen en kiest daaruit wat hem belijft.

Nergens overweegt het Hof in zijn arrest de in werkelijkheid vastgestelde sporen en feitelijke omstandigheden bij de eliminatie van een sigaret als oorzaak.

Het Hof geeft zich daarbij geen enkele causale rekenschap van de aard en blootstellingsduur van beschadigingen, die op grond van expliciet gemaakte feitelijke brandomstandigheden eenvoudig kunnen worden verklaard.

Hieronder valt ook het slachtoffer als sporendrager.

Het Hof verblijft over het slachtoffer slechts in vrijwillig zo gelaten psychologiserend onbegrip over haar gedrag, vanuit aangenomen virtuele, doch natuurwetenschappelijke absurde, omstandigheden aldaar op een dan onmogelijke plaats; gelet ook op haar oppervlakkige wonden als sporen.

Fictie verving de empirische werkelijkheid en daarmee de toetssteen voor het bereik van waarheid, als intermenselijke waarde, bij het Hof.

4.3.3.3 Discussie tot conclusie: sigaret(punt) is de niet uit te sluiten oorzaak

4.3.3.3.1 De voorwaarden ontweken door de ‘deskundigen’ van het Hof

De objectief gepubliceerde voorwaarden zijn dat de omstandigheden bestaan uit:

- a. poreus of korrelig materiaal (leer, papier, katoen, wol, latex schuim, PUR schuim, sigaretten, etc.). En daarbij;
- b. dat het ontstekingsmiddel in staat is de brandstof te voorzien van een ingebrande kratervorm door een smeulende warmtegolf (Zone 2) omlaag, over een substantieel verloop van tijd bij gering warmteverlies; waardoor voorwaardelijk een convectieve verticale luchtstroom ontstaat (schoorsteeneffect) die de brandstof daarop vanuit het horizontaal aanwezige materiaal kan doen ontvlammen.

Maar Brabauskas⁷³ waarschuwt daarbij nog eens speciaal voor de te theoretische eendimensionale testmodellen; zoals wel worden toegepast voor enkelvoudige matrassen, zonder cruciaal bedmateriaal daar omheen; zoals ook in deze zaak:

“The conditions governing when and if a transition to flaming will occur has been the subject of theoretical investigations and laboratory studies, using simplified geometries. Smoldering to flaming conditions can occur in conditions where the material sits in stagnant air.

Real life smoldering in layers of porous material is complex, because of heat and mass transfer are not 1- dimensional and because edge conditions may play a crucial role. Smoldering materials are often found to break out into flaming when the smolder front encounters a change of media.

For example, smoldering cellulose loose-fill insulation tends to break out into flaming when the smolder fronts reaches a wood framing member.

The mechanism of this has been studied, and it was found that the smoldering insulation shrinks and creates a gap between itself and the adjacent wood member.

This gap allows a flow of air to develop, which oxidizes the char formed on the cellulose insulation and raises it to a high glowing temperature.

The glowing char has a good view factor tot the adjoining surface and ignites it radiatively. The time required for a smoldering fire to break out into flaming can be surprisingly long.”

Een bed met twee matrassen en/of met achterbouw voldoet op zich geheel en al en zelfs exemplarisch; ook nog zonder dat aan de b. voorwaarde, voor een eerst door de sigaret ingebrande kratervorm, behoeft te worden voldaan.

Die kraters (*crevices*) zijn er immers al en die worden in de betrouwbare (herhaalbare) meubeltesten dan ook benut als de plek voor het aanbrengen van een smeulende sigaret.

Voor een bedbrand is het slechts vereist dat de sigaret in een holte of naad terechtkomt; dat bootste drs. Bijl wetenschappelijk verantwoord na en Reijman c.s. gingen dat opzettelijk normschuw met ook nog gemanipuleerd ontstekingsremmende materialen uit de weg.

Een smeulende sigaret in de holte van een stiknaad of tussen matrassen onderling en/of de holte met het, exemplarisch met isolerende celluloseachtige materialen kunststof en hout beklede, en verticale(!) board aan het hoofdeinde was dus een objectief wetenschappelijk voorspelbare en frequent optredende brandoorzaak en liet het daarbij behorende intensiteitspoor achter op de muur.

⁷³ An Introduction to Fire Dynamics. Dougal Drysdale 1985. p.274. Ignition Handbook. Vytenis Brabauskas. p.317 e.v.

Het Hof zag dat, misleid door opzettelijk norm- en literatuurschuwe deskundigen, en selectief citerende uit de deskundigen rapporten, geheel omgekeerd.

Deze wetenschappelijke onwetendheid bij het Hof is bedrieglijk in stand gehouden door 'deskundige' Reijman (TNO nu DGMR) en vooraf daaraan; door de ook door het Hof 'deskundig' genoemde rechercheurs van de TR.

De toen al lang bekende ontstekingsvoorwaarden voor een smeulbrand door een sigaret, vermeld in de literatuur al vooraf aan 1986, zijn opzettelijk, of door opmerkelijk consistent uitgewerkte onbenulligheid, in de 'testen' vermeden; om daarmee een matras- (in plaats van een samengesteld bed) ontsteking door een sigaret, geheel en al voorspelbaar te voorkomen. De materialen werden als ontstekingsremmend, dat zeker niet het geval was voor het bed te Steensel, door het OM ingekocht.

Dit met als resultaat dat dit objectief internationaal bekende en wetenschappelijk herhaald gepubliceerde fenomeen aan gerechtelijke beoordeling is onttrokken.

Dat de, feitelijk wel representatieve testen van deskundige J. Bijl, die wel tot het resultaat ontvlammen van het bed of beddengoed door een sigaret kwam, het Hof niet kon overtuigen o.m. omdat deze volgens het Hof *slechts* (sic!) onder bijzondere omstandigheden optraden, zou elke bekwame deskundige plaatsvervangende schaamte bezorgen en demoraliseren om als forensisch deskundige op te treden binnen rechtshandhaving. Er ontstaat dan een voorspelbare 'autoselectie' van charlatans. Drs. Bijl bootste de bekende voorwaarden na, met materialen die zeker ook in Steensel aanwezig waren, door eerst een wetenschappelijk voorwaardelijke 3-dimensionele 'crevice' (holte) als 'schoorsteen' te bouwen.

Reijman bleef opzettelijk, en daarmee kwalijk ondeskundig en wetenschappelijk corrupt, op het 1-dimensionale inbrandingsmodel en bereikte geheel voorspelbaar daarmee voor zijn betalende justitiekanten (OM): geen ontsteking van het op ontstekingsremming ingekochte materiaal als resultaat.

Kortom, bij te vooronderstellen mate van deskundigheid op het gebied van sigaretten en het ontstaan van smeulbranden moest men, om negatieve resultaten aan het Hof succesvol te kunnen verkopen, juist de exemplarisch aanwezige feitelijke omstandigheden op en aan het bed in de 'test' denatureren na verzwijging.

Het Hof gebruikte aanvullend een ontlokte 'waarschijnlijkheidsschatting' van Bijl bij de RC.

Drs. J.L. Bijl deelde in een recent telefoongesprek mee, op een daartoe gerichte vraag, dat daar zeker geen statistische kansuitspraak mee kon zijn bedoeld door hem en dat hij bereid is dit voor een rechter te verklaren.

Conclusie 16

Een bedrieglijke vermijding van testliteratuur, bij dan valse deskundigheidspretentie, en malversatie bij de testopstellingen, gepleegd door de technische rechercheurs en 'testdeskundige' Reijman ook bij de sigarettenproeven is aangetoond; terwijl dit de 'probabele' oorzaak is en was van de brand te Steensel.

Ook, dat de gehoorde deskundige drs. J.L. Bijl nu achteraf vaststelt dat het Hof zijn uitspraak over 'waarschijnlijkheid' nooit voor een (quasi statische) bewijsuitspraak had mogen toepassen.

Dit zijn samengestelde nieuwe feitelijke omstandigheden voor het Hof; waarbij zijn gebleken eigen ondeskundigheid, zelfstandig toegepast in hun onjuiste, en in effect antiwetenschappelijke beoordeling, mogelijk niet als extra 'novum' zal worden geaccepteerd door de Hoge Raad.

4.3.3.4 De brandstichting uitsluiten als oorzaak

4.3.3.4.1 Inleiding

Het uitsluiten van oorzaken, door successieve eliminatie, is een methodologisch noodzakelijk bedrijf voor bekwame en integere onderzoekers.

Maar dat geldt niet voor de oorzaak: *'aangestoken'*.

Gelet op de ernstige strafrechtelijke consequenties voor een verdachte, moet deze oorzaak worden bewezen met toetsbare uitsluiting van alle andere mogelijke oorzaken. In deze zaak, en vele ander zaken in Nederland, staat deze werkwijze al op zijn kop. Omdat het Hof een gekunsteld en door het OM gemanipuleerd ingekocht scenario heeft gebruikt als 'bewijs' voor brandstichting, en doordat de nabije sporen rond het verbrande bed zeer duidelijk zijn - het was immers geen *'total loss'* te Steensel- , wordt hier dienstverlenend aan een te verbeteren rechtshandhaving een uitzondering gemaakt.

4.3.3.4.2 Virtuele brandstichting uitsluiten

Om een ontstaan en de ontwikkeling van brand toetsbaar is herhalen in nabootsing, is wetenschappelijk, qua eisen van betrouwbaarheid en validiteit, als de oorspronkelijk brand niet nauwkeurig op eigen feiten was te reconstrueren, **onmogelijk**.

Daarbij kan een reconstructie nooit het ontstaan en ontwikkeling van een brand plaatsvervangend bewijzen; zoals drs. L.J. Bijl en Prof. Barnett benadrukten.

Het ontstaan en ontwikkelen van brand is een grillig en moeilijk beheersbaar en voorspelbaar fenomeen.

De snelheid van ontwikkeling van een aangestoken brand is niet per se sneller als die bij een andere oorzaak. Dat is één van de hardnekkige, in de VS al jaren geleden ontmaskerde, mythen die door Nederlandse (ex)rechercheurs met succes als waarheid worden verkocht in rechtszaken.

Wetenschappelijk verantwoord nabootsen, om te leren over het gedrag van (bouw) materialen, veronderstelt een nauwkeurig onafhankelijk tot stand gekomen beeld en nauwkeurige beschrijving van het oorspronkelijke algemeen 'universele' model als voorbeeld voor de nabootsing.

Daarbij zijn de gegevens van het oorspronkelijke model causaal experimenteel bepalend voor de betrouwbaarheid en validiteit van het model voor verdere theorieontwikkeling door experimenten.

Door de door het OM ingehuurde Reijman, werden gefantaseerde en aangenomen gegevens vermengd met speculaties gebruikt, als surrogaat voor de wetenschappelijk noodzakelijke en voorwaardelijke gedetailleerd empirische beschrijving van de oorspronkelijke 'modelbrand' te Steensel.

Elke theorie en experimentele methodologie ging hij expliciet uit de weg

De werkelijkheid wordt zodoende verkracht door de ingekochte fictie.

Voor de naam TNO is dit met de opgenomen wetenschappelijk pretentie een schandaal.

Uit de door het Hof aangegeven bewijsmiddelen blijkt niet of Reijman zich ooit rekenschap gaf van de beschikbare tactische recherche en getuigenverklaringen over de, voor hem, voorbeeldbrand te Steensel.

Daarbinnen was het enig directe bewijs, omtrent de ontwikkeling van de brand in de tijd, gelegen. Hij wilde niets weten daaromtrent; blijkt uit zijn verhoren bij de RC.

Die empirisch waargenomen ontwikkeling, zonder weglating van sporen en andere (stille) getuigen, sloot het fantasie scenario van Reijman op vele punten direct uit.

Het Hof wist ook niet waaraan een vlamoverslag in werkelijkheid moet voldoen:

“Flashover to fire scientists refers to the process of extension, radiation and ignition of all fuels in the room. (...) Flashover is not a specific moment or event but a transition from a fire that is growing by involving one fuel package after the other to a fire where all of the exposed fuel in the compartment is on fire.(...)”⁷⁴

Dat was evident niet het geval in Steensel; en zelfs niet bij de Reijman fratsen.

Grote delen van de vloerbedekking en andere papier(!) en kunststof materialen bleven onaangetast. Dat op zich, sluit een in Steensel ooit opgetreden vlamoverslag al uit.

Als voorwaarde voor het ontstaan van een vlamoverslag is algemeen in de literatuur al sinds de tachtiger jaren experimenteel vastgesteld dat er een plafond temperatuur van 600 °C moet zijn bereikt bij een warmte flux op vloerniveau van 20 kW/m².

Bij de daarbij behorende faseovergang, worden op vloerniveau temperaturen bereikt van rond 200 ° C die elk overleven op of boven die plaats uitsluiten.

Vooraf daaraan, en dus binnen minuten, daalt de zuurstofconcentratie tot onder het niveau dat nodig is om in leven te blijven; laat staan om nog te kunnen verplaatsen.

De temperatuurstijging ontstaat immers door zuurstofverbruik; evenzo de koolmonoxide productie; een natuurwetmatig dwingende volgorde.

Van de levensbedreigende effecten bij het ontstaan van een vlamoverslag is zuurstoftekort dus de eerste dodelijk inwerkende en dan pas de hitte; met derdegraadsverbranding en verkoling na bewusteloosheid/overlijden.

Natuurwetenschappelijk en medisch biologisch (pathologisch) was een vlamoverslag gelet op de ‘stille’ getuigen onmogelijk.

Reijman wist dit op grond van zijn geraadpleegde literatuur⁷⁵ doch verzweeg dit voor het Hof. De andere (politie) ‘deskundigen’ zwegen ook hieromtrent.

Reijman en de andere ‘deskundigen’ van de recherche wisten dat dus; ook al omdat de technische recherche had waargenomen dat een bewegingsmelder bij een oventemperatuur van 150° C gaat vervormen op een wijze zoals dat na de brand in de slaapkamer op de daar aanwezige melder was vastgesteld.

Buiten het feit dat een sabotagemelding daarmee wel kan worden verklaard maar ander mogelijkheden niet uitsluit, betekent dit meteen dat er nooit op de hoogte van de melder in de slaapkamer een luchttemperatuur hoger dan 150° C heeft geheerst.

Dat sluit een vlamoverslag ook op zich al onomstotelijk uit en wijst op een brand met een lage convectiewarmteproductie naar de gehele ruimte over de gehele brandtijd, van ongeveer 02:30 uur tot na 03:52 uur. Met als piek de blussing door de dan hoogste soortelijke warmte van het lucht/stoommengsel.

Lokaal rond het bed kan de warmteoverdracht door straling met een intensiteit, die kwadratisch afneemt met de afstand, voorwerpen/wanden/deuren hebben opgewarmd tot hogere temperaturen. Al dit ene spoor toont onomstotelijk aan dat er geen hete gassen door vlammen van enige betekenis zijn geproduceerd die zich aan het plafond konden ophopen. Het was daarmee een smeulbrand met kleine vlammen.

Deze wetenschap is als een complex van doorslaggevende feitelijke omstandigheden in de werkelijkheid verzwegen voor het Hof om het ‘schuldige’ fictieve scenario te kunnen verkopen; na de karaktermoord (verdachte is een leugenaar) met de wetenschappelijk corrupte sigarettentesten.

Deze onoverbrugbare discrepantie tussen zijn fictie en de werkelijkheid in Steensel is door Reijman voor het Hof verzwegen om zijn door het OM ingekochte ‘schuldige’ te kunnen uitspreken met een onmogelijk en wetenschappelijk absurd scenario.

⁷⁴ Kirk's Fire Investigation. p.42 e.v.

⁷⁵ Zie AG Jörg's conclusie op de cassatieaanvraag p. 12

Conclusie 17

Het Hof wist juridisch van die falsifiërende waarnemingsfeiten, maar niet in een deskundig en integer beoordeelde samenhang van feitelijke omstandigheden; dus is dit een juridisch nieuw feit.

Hiermee is de zo gewenste virtuele vlamoverslag (flashover), als zijnde mogelijk of zelfs bewezen surrogaat voor de werkelijke feitelijke omstandigheden te Steensel, gefalsificeerd. Daarmee is ook gefalsificeerd het inbrengen van enige liters terpentine en ontsteken van meerdere branden daarmee; hiertoe ontbreken de sporen bij toepassing van referentieliteratuur.

Die beeldend verklarende literatuur die geschuwd werd door de TR en ook nog expliciet door de 'tegendeskundige' Postema.

Die verzonnen meervoudige branden hadden kortstondig acuut dodelijke sporen achtergelaten; waardoor het slachtoffer nooit naar de garderobekamer had kunnen bewegen en aldaar 20 minuten lang op het venster bleef tikken.

Suzanne Davies is op grond van haar verwondingen nooit aan enige vlampluim blootgesteld geweest en de slaapkamer heeft alleen gebrand op en direct onder en rond het bed. Later is door ventilatie en thermiek ook het deurgordijn en de slaapkamerdeur door brandprocessen aangetast. Brandstichting is hiermee toetsbaar uitgesloten.

Dat is opnieuw een nieuwe feitelijke omstandigheid voor het Hof.

5. De veroordeling van Al Jeballi voor de Schipholbrand

Het vonnis van de rechtbank Haarlem: LJN: BA7326, datum publicatie: 15-06-2007, bevat als oorzaak dat die brand is ontstaan door een sigaret.

Dit is onverenigbaar met het arrest in de zaak Sweeney van het Hof te Den Bosch die een dergelijke oorzaak als 'onaanmemelijk' afdeed omdat deze in 'testen' niet of slechts onder zeer bijzonder omstandigheden zou kunnen lukken.

Het Hof dwaalde brandtechnisch, op grond van aan het Hof onthouden objectief wetenschappelijke ervaringsliteratuur en opzettelijk geschuwde testnormen hieromtrent.

Dat met opzettelijk geschuwde testnormen onaanmemelijk maken van sigaretten als brandoorzaak gebeurde ook opnieuw door het OM in samenwerking met TNO/DGMR in de zaak Al Jeballi; maar de door de rechtbank, in opdracht aan de RC, benoemde deskundige aangewezen door de verdachte⁷⁶ lichtte de rechtbank te Haarlem tijdig voor hieromtrent. De rechtbank nam de, in de literatuur zeer wel gekende, mogelijke oorzaak over en sprak uit dat die mogelijkheid ook bewezen was.

Dat laatste weliswaar tegen de verklaring van die deskundige in.

Conclusie 18

Onverenigbaarheid van uitspraken in de zaken Al Jeballi en Sweeney zijn mogelijk een separate grond voor herziening voor de Hoge Raad.

⁷⁶ Ondergetekende